

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER
JENNIFER L. ARMENTROUT
BODYGUARD

Sisters in Sin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DE
X
PLUS

Onu kendisi hariç herkesten koruyabiliirdi.

Büyük bir tehlike, Alana Gore'un peşinde. İşinden ödün vermeyen, başarılı bir halde ilişkiler uzmanı olarak, yıllar içinde kaçınılmaz biçimde birkaç düşman edindi ama bu seferki çok farklı... Alana da nereden geleceği belli olmayan bir tehlikeye karşı alınacak ilk önlemi alıp kendisine bir bodyguard tuttu. Ama ne bodyguard! İşinin ehli olmasının yanı sıra hem inanılmaz seksi hem de pek çapkın!

Alana kadar Chandler Gamble da tam bir profesyonel ve "yatmak istediği kimseyi korumamak" gibi kesin bir kuralı var. Ama Alana karşısında mesleği ile gittikçe şiddetlenen cinsel içgüdüleri arasında bir yerde azap çekiyor. Öte yandan, Alana'nın onun yardımına gerçekten ihtiyaç duyduğunun da farkında.

Alana korunmaya, Chandler tatmin olmaya muhtaç ve çizgi aşıldığında kıyamet kopacaktır

Tüm bu gerilimin ortasında siz, nefes nefese bir Bodyguard hikâyesiyle baş başa bırakıyoruz...

Gamble Kardeşler - Bodyguard

Özgün adı: *Gamble Brothers 3 - The Bodyguard*

© 2014 Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Talin Ataman

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Entangled Publishing, LLC'den Nurcihan Kesim ve RightsMix LLC aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

"Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir."

1. Baskı / İstanbul 2016

ISBN: 978-605-09-3667-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

*Kendini Gamble Kardeşlerden birinin
kollarında bulmanın çok tatlı olacağını
düşünen herkese adanmıştır.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.com>

Birinci Bölüm

Yeni temizlenmiş sehpanın üzerinde yirmi mektup, açılmış ve yazılı kısımları üstte olacak şekilde duruyordu. Havadaki hafif limon kokusu Alana'ya büyükannesinin evini anımsatıyordu. Büyükannesi, kokainin yaşlılığa uyarlanmış haliymişçesine, kafayı temizlik malzemelerine takmıştı. Parke zemin de dahil her şey onlarla parlatılırdı. Küçük bir çocukken, Alana okul çıkışı öğleden sonralarının çoğunu, sessiz evin alt katındaki holde kaydırakla oynayarak geçirirdi.

Büyükannesi her zaman her şeyi rahatsızlık verecek derecede temiz ve düzenli tutardı. Bu da bir yetişkin olarak Alana'nın neden hiçbir şeyin dağınık ve farklı yerde durmasına dayanamadığını açıklıyordu. Her şey düzenli olmalı ve bir amaca hizmet etmeliydi.

Sehpasında duran şeyler ise bu planın ya da herhangi bir planın parçası kesinlikle değildi.

Alana derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "İşler iyice boka sardı."

Büyükannesi mezarında ters dönmüş olmalıydı.

Küfretmek bir kadına yakışmazdı. Alana sorumlu, akli

başında bir görüntü yaratmaya çabalasa da yalnızken, başarısızlığa uğrayan bir uyuşturucu satışının ortasındaki bir sokak gangsteri gibi küfredirdi. Lisede edindiği ve o zamandan beri de vazgeçemediği bir alışkanlıktı.

Öne eğildi ve bugünkü postayla en son gelen ve ödünü koparan mektubu eline aldı.

Nationals takımının yıldız top atıcısı Chad Gamble'ın kötü şöhretini onarmak için çalıştıktan ve her zamanki gibi *olağanüstü* bir iş çıkardıktan sonra Alana, Washington D.C.'de kalmaya karar vermişti. Başkentte onu çeken bir şey vardı ve iş için seyahat ederken eve dönme özlemi hissedecek kadar Los Angeles'a yerleşmemişti. Orada sahip olduğu tek şey, küçük bir daireydi ve üstelik başka nedenlerden dolayı şehirden uzak olmayı istemişti.

Sehpanın üstünde duran mektuplar gibi.

Washington'a taşınmanın bunu durduracağını düşünmüştü çünkü farklı bir zaman diliminde onu bulmak için kim ciddi olarak uğraşırdı? Kesinlikle psikozlu biri olmalıydı.

İşte bu bir sorundu.

Şakaklarındaki saçları düzeltti ve yeniden küfretti. Şöyle gün yüzü görmemiş türden hem de. Elleri *titremiyordu*. İyiydi. Belli ki bunlar dengesiz birinden gelen aptal mektuplardan başka bir şey değildi. Mektuplar insanlara zarar veremezdi.

Ama bu mektuplar...

Alana son mektubu eline aldı ve zamanından önce kırıksıklıklar meydana gelmesine neden olacak şekilde, dudaklarını gergin bir çizgi halinde sıktı. Mektubu onuncu kez okurken sırtından aşağı doğru inen ürpertiği hissetti.

"Tanrım," diye fısıldadı, başını sallayarak.

Bu mektup daha önce gelen on dokuz mektuptan pek farklı değildi. Dipsiz, de can sıkıcı ve biraz rahatsız edici.

ciydi ama pek de önemli değildi çünkü ne de olsa son birkaç yıl içinde arkadaştan çok düşman edinmişti. Ama bu mektup onu dehşete düşürmüştü. Biri sinsice onu izliyor gibi kendini fazlasıyla ortada ve paranoyak hissetmesine neden olmuştu.

“Anlaşılan biri izliyor, geri zekâlı,” diye mırıldandı, elinin titremesinin durmasını dileyerek.

Diğerlerinden farklı olarak bu kez mektubun zarfı beyazdı ve posta damgası Arlington, Virginia’da basılmıştı. Öncekiler San Fernando Vadisi, Kaliforniya’dan gelmişti.

Mektubun kendi de ucuz bir yazıcıdan çıkmış sadelikteydi. En azından daha kalın bir kâğıt ve zarif, çiçekli bir kenar süsü hak etmiyor muydu? Güldü ama mizah kısa ömürlüydü. Kâğıdın üstündeki sözcükler eğlenceli değildi.

*Yaptığın tek şey hayatları mahvetmek ve senin gibi fa-
hişeler yaşamayı hak etmiyor.*

Ne kadar sevimli bir açılış cümlesi, diye düşündü. O satırdan sonra mektup diğerleri gibi devam edip konudan konuya atlıyor, geceleri Alana’nın uyuyamayacağını ve kendisinin onu izleyeceğini söylüyordu. Bu kez Washington’da onu bulması dışındaki en büyük fark bitiş cümlesiydi.

Bu gece görüşeceğiz seninle.

Nefesi kesildi, göğsü sıkıştı.

Bu son satırı kaç kez okuduğunun önemi yoktu. Gözleri bu dört sözcüğe takıldığı her sefer boğazındaki yanmayı ve ağzındaki kuruluğu hissediyordu. Çığlık atmak istiyordu ve asla çığlık atmıyordu.

Mektubu diğerlerinin yanına düzgün şekilde yerleştirdi, sonra da zayıf hissettiği bacaklarına karşın ayağa kalktı. Parmakları buz gibiydi ve uyuşmuştu. Salonda yürüyüp kalabalıklaşmaya başlayan caddeye bakan pencerenin önüne geldi. Yoğun saatten dolayı trafik karma karışıktı, kaldırımlar doluydu. Geç çiçek açmış bazı kiraz ağacı dalları uzakta sallanıyordu.

Bakışı pembe çiçeklerden kaldırım boyunca aceleyle yürüyen insanlara, yolda kendilerine yer açmaya çalışan taksilere ve arabalara yöneldi.

Şu an, tam orada durup kendisini izliyor olabilir miydi?

Hayır.

Pencereden uzaklaşmamak ve korkuya kapılmamak için kendini zorlayıp gözlerini sımsıkı kapattı. Bunu asla düşünmemeliydi. Yoksa sonu annesi gibi olurdu. Buna... bu *pisliğin* ona bunu yapmasına izin vermeyecekti. Hayatının ve seçeneklerinin sorumluluğu yalnızca *kendisine* aitti.

“Odaklan,” dedi, şakaklarını küçük daireler çizip ovuşturdu.

Pencereden geri çekildi ve gözlerini açtı. Odanın sade tasarımı gri ve siyah tonlarındaydı. Çocukluğunda her şeyin gökkuşağının parlak renklerinde olmasını isterdi. Zevk olarak adlandırılan bir şey gelişmeye başlamadan önceydi.

Ya da “ayan ciddiyet” haline gelmeden önce.

Görevi sırasında bir kez Chad ona böyle söylememiş miydi? Bunu söyleyen ilk kişi değildi. Ya da sonuncusu olmayacaktı.

Sehpaya geri dönerken topukları parke zemine hızla çarptı. Ellerini kalçasının yanına indirdi ve gözlüğünün arkasındaki gözlerini kıstı. Bunu düzeltmeli, durumun kontrolünü ele geçirmeliydi. Tek seçenek buydu. Anıyı un-

yapmak için tehditleri ciddiye alması gerekiyordu. Son bir yıldır yaptığı gibi mektupları önemsememek, iyileşmeyecek bir ağrıyı önemsememek gibiydi. İşe yaramayacaktı.

Bu mektupların ardında ne gizlendiğini anlaması gerekiyordu ve bu hiç de kolay olmayacaktı. Büyükannesi stres toplarının asla işe yaramayacağını, ona arkadaş ve eş kazandırmayacağını hep söylerdi.

Ama anlaşılan onu sinsice takip eden birini kazandırmıştı.

Bunun bir anlamı olmalıydı.

Alana kendisinden rahatsız olmak için nedenleri bulunan kişilerin listesini de yapabiliirdi. Ama bir yıldır tehdit mektupları göndermek? Üstelik sonuncusu onu *bu gece* görmekle uyaracak kadar ileriye gitmişti. Dik başlı yöntemleriyle insanları azarladığı olmuştu ama bu gerçekler şüpheli sayısını sınırlandırabilirdi. Mükemmel hafiyelik becerilerine sahip olsa da bu gece ihtiyacı olan şey bu değildi.

Korunmaya ihtiyacı vardı.

Kime gideceğini de biliyordu.

Onun bu kez şort külottan fazlasını giydiğini umut ediyordu. Ama yine de yaklaşık üç ay önce Chad'i izleyerek ağabeyinin evinde bulduğunda, bu göz dolduran manzarayla karşılaştığı için şikâyetçi değildi.

Kariyeri boyunca yıldız sporcular ve sanatçılarla çalışırken, tüm ülkede aklı başında kadınların birlikte olmak için can atacakları kadar yakışıklı birçok erkek görmüştü. Ama bu adam, Gamble kardeşlerin en büyüğü, hayatı boyunca gördüğü en seksi erkekti. Alana bunun nedeninin omuz hizasındaki dağınık saçları mı yoksa şaşılacak kadar mavi gözleri mi olduğunu bilmiyordu. Ya da her kadını küçücük hissettirecek kadar geniş, o inanılmaz omuzları olabiliirdi ya da kaya gibi sert göğsü ve karın kasları...

“Ne yapıyorum ben?” Avcunun içiyle alnına vurup bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı.

Yardım istemek için ona gitmesinin onu şort külot içinde hayal etmekle ya da ne kadar dokunma isteği yaratsa da çıplak, sert karın kaslarıyla hava atmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Şu anda yapması gereken son şey de adamı fikren taciz etmektir. Büyük olasılıkla kendisini gördüğüne sevinmeyecekti ama bu hizmeti vermek ona bir şekilde borcuydu. Alana, kardeşi ve Bayan Rodgers konusunda harika bir çöpçatanlık yapmıştı.

Hâlâ o düğün davetiyesini bekliyordu.

Mektupları toplayıp eline aldı ve üzerinde DALLAMA yazılı dosyanın içine yerleştirip deri çantasına koydu. Çok farklı bir dallama tipini bulmak için evinden çıktı.

Chandler Gamble’ın kot pantolonunun cebindeki telefon son bir saat içinde ikinci kez titredi. Umursamamaya devam etmesi gerekiyordu. Umursamamalıydı. Önünde gerçekleşen şey mutlak dikkatini gerektiriyordu. Başka bir zaman, öyle olurdu.

Açılmış bacaklarının arasında dizleri üstünde duran bölge başsavcısı Paula’nın günlük işini yaparken normal olarak bu konumda olmasından kuşku duydu. Paula ellerini onun bacaklarında aşağı yukarı gezdirirken, her geçişinde kırmızı ojeli tırnaklarını Chandler’ın bacaklarının ortasına yaklaştırıyordu. Hareketleri iyi çalışılmıştı. Chandler’ın neyi sevdiğini biliyordu.

Kırmızı bağcıklı daracık korsesi göğüslerini neredeyse çenesine kadar itiyordu. Bazı erkekler memelere düşkünlüler, diğerleri daha çok popoyla ilgilenirlerdi. Chandler kadın bedeninin tamamıyla ilgiliydi. Erotik rüyalar bu tür cretlerden oluşurdu.

Ama bu gece? Son birkaç ay? Ne yazık ki omuzlarının üstündeki kafası bedeninin herhangi bir yerinden daha fazla düşünme işi yapıyordu.

Paula elini Chandler'ın bacağına iç tarafına kaydırды. "Seni özledim."

Chandler büyük yastıklı iskemlede biraz daha aşağı kayarak güldü. "Hayır, özlemedin."

Kadın somurtarak güzel dudaklarını büzdü. "Şubattan beri beni görmeye gelmedin. Ya da duyduğum kadarıyla hiç kimseyle görüşmemişsin."

Chandler bir kaşını kaldırdı. Birinin onu izlemesi fikrinden hoşlanmamıştı.

"Külübe bile gelmedin," dedi Paula.

"Yani?"

"Bu senin tarzın değil." Paula ellerini iskemleye, onun bacaklarının arasına yerleştirdiğinde Chandler'ın bakışları kadının etkileyici göğsüne çevrildi. Her nedense dantel ve minik fiyonkların arasından çok daha küçük memelerin taşmasını hayal ediyordu.

Ve bununla ilgili milyonlarca farklı yanlış şey vardı.

Tedirgin olarak avcunun içiyle çenesini ovuşturdu. Kirli sakalı tenini acıttı. Kahrolası ne sorunu vardı? Yaklaşık bir saattir Deri ve Dantel'deydi ve şimdiye kadar çoktan bir kadının arkasında, elleri onun kalçasında, içine girip çıkması gerekirdi.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Paula ellerini iskemleden çekip cilveli bir şekilde kenetleyerek.

Chandler isteksizce güldü. "Hayır tatlım ama teşekkür ederim."

Paula ipek gibi narin omzunu kaldırdı. "Emin misin? Kaprisli bir kişiliğin var bebeğim ama aylarca ortadan yok olman?.. Endişelendim."

Chandler gülmemek için kendini tuttu. Pek olası değildi. Paula iyiydi, hatta harikaydı. Ayrıca cinsel... zevkleri uyumluydu ama Chandler ortalıkta değilken *her zaman* başka biri vardı. Chandler gibi Alana da seksten zevk alıyordu. Gerçekten de öyleydi ama son zamanlarda Chandler cinselliği yalnızca eliyle yaşıyordu.

“Konuşmak istemiyorum,” dedi Chandler yeniden.

Paula, göğüslerinin arasındaki bağcıkla oynayarak kalın kirpiklerini aşağıya indirdi. “Konuşmadan mı olsun? Bunu yapabilirim.”

Chandler onun doğal şekilde kalkmasını izledi. Paula uzun boylu bir kadındı ve “gel beni becer” diyen topuklarıyla Chandler’ın bir metre doksan santimetrelilik boyuna ulaşyordu. Kendi etrafında dönünce Chandler dikkatle poposuna baktı. Karşıda duran şezlonga doğru salınırken, poposunun ortasındaki dantel parçası gizlediğinden fazlasını ortaya çıkarıyordu. Hoş bir görüntüydü... güzel bir görüntüydü. Paula’nın teni pürüzsüz kahve gibiydi ve Chandler kişisel deneyimi sayesinde bu kadınla bir saat geçirmenin hayatın bir senesini unutturabileceğini biliyordu ama...

Başka zaman olsa, tuğla bir duvar gibi sert ve başlama hazır olurdu... ve bir kez daha yapardı ama damarlarında dolaşan şehvet abartılacak ölçüde değildi. Tath Paula’nın hissettiğini kesinlikle hissetmiyordu.

Paula dudağını ısırarak omzunun üzerinden ona baktı. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Bir dizini divana yerleştirip eğilerek ellerini iskemlenin üstüne yasladı ve sonra diğer bacağını yukarı kaldırdı. Güzel... çok güzeldi.

Ama yine de Chandler’ın kot pantolonunun içinde bir hareketlenme yoktu.

Paula öne doğru eğilip poposunu yukarı kaldırdı. “Sarırmam yaramazlık yaptım Chandler.”

Chandler bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

Paula masum bir ifadeyle göz kırptı. “Sanırım *cezalandırılmam* gerek.”

İyi, hafif bir arzu kıvılcımı çakmış gibiydi. Tamam. Yapacak bir şey yoktu. Erkekliği bekârlık tatiline çıkmıştı. Lanet. Olsun.

Başını geriye atıp sızlandı. Burada kahrolası ne işi vardı? Ya kardeşleriyle takılacak ya da buraya gelecekti. Peki, aklı başında kim bunu yapardı? Chase ve Chad’in konuştukları tek konu kadınlarıydı. Onların mutluluğunu kıskandığından değil ama kahrolası iki yaşlı kadınla takılmak gibi oluyordu. Özellikle de Chad evlilik planlarına gömüldüğünden bu yana.

Hele beyazla fildişi arasındaki farkı bir kez daha duymak zorunda kalırsa, birini vuracaktı.

Üçünün arasındaki en eğlence düşkününün ilk evlenen olacağını bir sene önce biri sorsaydı Chandler kahkaha atardı. Ama Chase âşık olmuştu. Profesyonel beysbol oyuncusu kardeşleri Chad de öyle. Büyürken uğraştıkları tüm zorluklara karşın.

Konu şuydu ki kardeşleri de dahil herkesin görüşünün aksine, Chandler’ın yuva kurma fikriyle ilgili bir sorunu yoktu. Gamble kardeşlerin yetişme tarzını bilmeyenler, *alışkanlıklarından* ve ender olarak bir kadınla kalmasından dolayı en çok Chandler’ın etkilendiğini düşünürlerdi ama aslında Chandler tüm ilişkilerin kendi anne babasının gibi olmadığını bilecek kadar sağduyuluydu. Chase’in nişanlısının ailesi Daniels’larla zaman geçirmek, erkeklerle kadınların birlikte mutlu yaşayabileceklerini kanıtlamaya yardımcı olmuştu. Aslında serseri bir baba ve felaket bir anneden en az etkilenen her zaman Chandler olmuştu.

Yalnızca birkaç saatten daha uzun süre birlikte olmak ya da hayatının herhangi bir yönüne bulaştırmak istediği bir kadınla henüz karşılaşmamıştı.

Evet, karşılaştın, diye fısıldadı kulağına can sıkıcı bir ses.

Evet, bu düşünceyi hemen kafasından atacaktı.

Lanet olası bu yerden gerçekten çıkmalıydı. Son zamanlarda Deri ve Dantel'e gelmemesinin nedenlerinden biri ilgi eksikliğiydi. Bu işi tek yaptığı yer burasıydı. Kadınları asla evine götürmezdi. Gerçekten de Chad'in eski halkla ilişkiler uzmanı, onun ön kapısından adımını içeri atan tek kadın olmuştu.

Yeniden cep telefonunun titreşimini hissetti.

Tanrı aşkına.

Arkasına yaslanıp elini cebine soktu ve telefonunu çıkardı. Ofis numarasını görünce meraklandı. "Murray?"

"Telefonu zamanında yanıtladığın için teşekkürler," dedi, derin ve kalın bir ses.

Chandler'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Meşgul-düm." Söylediği tamamen saçmaydı çünkü tek yaptığı şey burada oturmak ve şehirdeki en güçsüz erkeklik organıyla, yarı çıplak bir kadını izlemektir. "Ne oldu?"

"Buraya seni arayan bir kadın geldi."

Paula çıplak omzunun üstünden ona bakıp dolgun dudaklarını yalarken Chandler bir kaşını kaldırdı. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Sanırım bizimle çalışmak istiyor. Aslında seninle," diye karşılık verdi ve arka planda parmaklarının klavyede dolaşan sesinin yankısı duyuldu. "Doğruca seni sordu."

Garipti. Ondan hizmet almaya gelen çoğu kişi onu sormazdı. Chandler CCG Güvenlik şirketinin sahibi ve işletmecisiydi. Çok ender durumlarda işlerle ekibi yerine kendisi ilgilenirdi. Çok ender. İsmi neydi?

“İsmi vermedi.”

“Sen de sormadın mı?” Kaşlarını indirdi.

Murray homurdandı. “Elbette sordum ama bana söylemedi. Ve sen sormadan söyleyeyim, sakat popomu kaldırıp onu izleyerek ifadesini almama fırsat kalmadan kapıdan çıkıp caddeye fırlamıştı bile.”

Üç hafta kadar önce, Chicago’daki bir güvenlik ayrıştırması sırasında Murray bacağından vurulmuştu ve en az üç hafta daha masa başı görevinde olacaktı. Chandler’ın da birkaç sene önceki bir olaydan, kolunda ve bacağının iç tarafında kurşun yaraları vardı.

Dantel kaplı poposunu ona sallayan Paula yumuşak bir sesle mırladı.

Tamam. Bu Chandler’ın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Kotunun içinde hafif bir sıkışma hissetti ama yetersizdi. İyi durumda, 69 model bir *Dodge Charger* görmesi de aynı etkiyi yapardı. Kahretsin.

Belki de düşük testosteron için doktorunu ziyaret etmesi gerekiyordu.

“Nasıl biriydi?” diye sordu iskemlesinde öne kayıp Paula’ya özür dileyen bir bakış atarak.

Murray iç çekti. “Kötü.”

“Kötü mü?”

“Kötüden öte, korkutucu bir kadın.”

Chandler’ın ensesi tuhaf bir hisle karıncalandı. “Neye benziyordu Murray? Zamanın varsa biraz daha tanımlayıcı olabilir misin?”

“Koyu renk gözleriyle uyumlu koyu kahverengi saçları vardı. Gözlük kullanıyordu,” diye devam etti ve Chandler’ın eli telefonu biraz daha sıktı. “Siyah bir pantolon takım ve siyah topuklu ayakkabılar giymişti. Sade görüldüğünü söyleyebilirim ama aynı zamanda...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Bir telefon numarası falan bıraktı mı?" dedi Chandler Murray'nin sözünü keserek. O tuhaf karıncalanmayı şimdi başında hissediyordu. Midesi kasılmıştı.

"Senin burada olmadığını söyleyince hızla çekip gitti."

Chandler ağzını açtı ama söyleyecek söz yoktu. Aklına gelen kişi Bayan Gore'du. O olduğunu tahmin ediyordu ama anlam veremiyordu. Kendisini araması için bir neden yoktu. Eski müşterisi olan kardeşi Chad'in evini bilmiyor olamazdı.

Bayan Gore olamazdı.

"Geri gelirse beni hemen ara," dedi.

Murray güldü. "Zaten yaptığım buydu. Gelecek sefer telefonunu yanıtlamaya çalış."

Chandler'ın bu konuda söyleyebileceği pek fazla şey yoktu. Telefonu kapattı ve cebine geri koydu. Akıllı hâlâ yaptığı konuşmadaydı ve o garip olasılıkta...

"İyi misin?" diye sordu Paula, Chandler'ın irkilmesine neden olarak.

Chandler göz kırptı ve başıyla onayladı.

"Öyleyse yanıma gel. Burada yalnız kaldım."

Chandler düşünmeden ayağa kalktı ve yavaşça şezlonga yaklaştı. Paula'ya baktığında, gördüğü o değildi. Aklında şekillenen resim neydi? Chandler bunun nereden çıktığını bilmediğini söylemek isterdi ama doğru değildi. O can sıkıcı halkla ilişkiler uzmanı Chad'i aramak için kapısının önünde belirlediği andan beri bir-iki kez bu resmi görmüştü.

Şezlongda diz çökmüş olan Bayan Gore'du. O lanet olası siyah pantolon takımı giymişti. Ama saçları açıktı ve dalgalar halinde yüzünün etrafından dökülüyordu. Gözlüğü gözünde idi. Chandler gözlüğü seviyordu. Ve şimdi Chandler az önce düşündüğü o kahrolası tuğla duvar kadar sertti.

İyi haber neydi? Erkeklik organı çalışıyordu.

Kötü haber neydi? Kahretsin. Bunda birçok kötülük vardı.

Paula'nın bakışları kemerinin altına kaydı ve gözleri aydınlandı. "Bu benim için mi?"

Ah. Hayır.

Ağzını açtı ama beklenmedik şekilde kapı hızla açılınca Chandler başını kaldırıp gözlerini kısıtı. Bu kulüpte davetli olmayan hiç kimse bu odalardan birine dalmazdı. Uyulması gereken kurallar vardı ve...

Kahretsin.

Küçük tepe lambasının loş kırmızı ışığında, gölgenin ve Chandler'ın düşlerinin içinden hayalet gibi bir şekil çıktı.

Göğsünde bir tür kalkan gibi sıkıdığı dosyasıyla, Bayan Gore odanın tam ortasında duruyordu. Gözlüğünün ardındaki gözleri Paula'dan ona ve yeniden ondan Paula'ya dönüyordu. Yüzünde hafif bir pembelik belirdi ve kahretsin... Chandler biraz daha *sertleşti*.

Kadın hafifçe öksürürken ifadesi sakın kalmaya devam etti. "Konuşmamız gerek."

İkinci Bölüm

Alana Gore ile bir kez karşılaşmış ve on dakika yakının-da bulunmuş biri, onun kararlı ve sabırsız olduğunu kabul ederdi. Bu iki şey kötü bir bileşime neden oluyordu.

Ve gerçekten tuhaf durumlara önderlik edebiliyordu.

CCG Güvenlik şirketine gittiğinde Chandler'ın orada olmadığı söylenmiş, bir sonraki durağı onun evi olmuştu. Elbette orada da kimseyi bulamamıştı. Deri ve Dantel küçük bir olasılık olsa da Alana onu da denemek istemişti. Birkaç ay önce Chad Gamble'ın özel hayatını didiklediğinde, şehrin Foggy Bottom mahallesinde bulunan "özel kulübü" keşfetmişti. Ortanca kardeş arada sırada o kulübe gitmesiyle tanınıyordu ama Alana'nın öğrendiğine göre Chandler kulübün müdavimiydi.

Sıradan bir gece kulübü gibi görünen Deri ve Dantel, bir seks kulübünden başka bir şey değildi. Tüm bunlardan ne kadar nefret etse de orayı ve ikinci kattaki o odaların içinde neler döndüğünü her düşündüğünde, Alana içindeki hafif merak kıpırtısına engel olamıyordu. Gerçekten de odaların içinde ilişkide bulunan ve her türlü

Evet, şimdi kesinlikle biliyordu.

Bakışı Chandler'la elleri ve dizleri üzerinde duran yarı çıplak kadın arasında gidip geldi. Alana onun kırmızı korse den başka bir şey giymemiş halde, kaybettiği lensini mi aradığını merak etti. Tabii yaptıkları şey sırasında giysileri üstünden düşmemişse...

Alana'nın bakışı kadının göğsüne takılıp kaldı ve birdenbire kendi sutyenini, göğüsleri yeni büyümeye başlayan kızların sutyeni gibi hissetti. Gördüğü şeyler gerçek olabilir miydi? Sonunda bakışı kadının yüzüne kaydı ve güzel hatları bir şekilde tanıdık geldi... Kahretsin, bu bölge başsavcısı değil miydi?

İnanılmazdı.

Chandler hafifçe öksürünce Alana'nın dikkati yeniden ona çevrildi. "Konuşmamız mı gerek? Şimdi mi?"

Alana bir an için konuşmadı. Gamble kardeşlerin en büyüğüyle kısa karşılaşması hafızasında takılı kalmıştı. Lanet olsun, bu adam...

Koyu kahverengi dağınık saçları, şimdi karşısında dururken daha büyük görünen geniş omuzlarına vuruyordu. Elmacıkkemiklerinin keskin hatları güçlü çene yapısını ve anlamlı dudaklarını vurguluyordu. Diğer iki Gamble kardeş ince olduğu halde, Chandler daha uzun boyluydu ve bir ağırsıklet boksör gibi yapılıydı.

Alana'nın bakışı onun boynundan aşağı, ensesiyle gömleği arasındaki boşluğa, sonra da kollarına kaydı. Gömleğinin kollarını yukarı kıvrırmıştı ve güçlü kollarıyla büyük ellerini teşhir ediyordu.

"Bayan Gore?" Chandler'ın sesinden eğlendiği anlaşılıyordu.

Alana'nın yanaklarına ateş bastı. Olamaz, *telaşlanmış* mıydı? O asla telaşlanmazdı. Boğazında uygunsuz bir kı-

kırdama oluşuyordu. Kahretsin. Kıkırdayacak mıydı? Bu Alana'yı kızdırdı. Tepkisini kontrol ederek beynini yeniden harekete geçirdi. "Çok önemli... bir işi böldüğümü biliyorum ama bu bekleyemezdi."

"Öyle mi?" Chandler vücut ağırlığının yönünü değiştirince Alana onun kadının arkasında durduğunu fark etti. Yoksa tam da?..

Olamaz, düşünmeye devam edemezdi. "Evet. Yanımızda kimse olmadan konuşmamız gerek."

Chandler hiçbir şey söylemedi.

Alana en azından doğrulmuş ve cilveli şekilde bacaklarını üst üste atmış olan kadına ve sonra yeniden Chandler'a baktı. Yalnız olmadıklarına dikkat çekmek zorunda mıydı? Chandler'ın yüzündeki sorgulayan ifadeyi görünce devam etmeye karar verdi. "Yalnız değiliz."

"Ve ilk başta burada bulunan siz değildiniz." Dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi. Yalnızca bir tarafı yukarı kıvrılmıştı. "Arkadaşıma gitmesini söylemek kabalık olur ve ben kaba davranmak istemem."

Alana'nın sırtı kasıldı. Chandler'ın ses tonu, eğlenmek için kendisiyle uğraştığını söylüyordu. "Onun arkadaşınız olduğundan ciddi olarak kuşkuluyum."

"Peki, neyim olduğunu düşünüyorsunuz Bayan Gore?" Alana ağzını açtığında Chandler'ın mavi gözleri parıltıydı. "Ve açıklamada bulunurken dikkatle düşünün."

Alana irkildi. "Düşüncesiz bir insan değilim Bay Gamble."

"Gerçekten mi? Ben öyle duymadım."

Alana'nın damarlarına farklı bir sıcaklık yayıldı ve parmaklarını dosyaya bastırdı. Kâğıdın yumuşak sesi ona neden burada bulunduğunu ve bunun Chandler'la ağız dalaşına girmek olmadığını anımsattı. Derin bir nefes alarak saklı bir sesle konuştu. "Paradoksa mı arıyorsunuz?"

Chandler çenesini eğdi ama ifadesinde değişen bir şey yoktu: uzak ve kayıtsızdı. Duygunun zerresi bile yoktu. Onda bulunan bir şey, çevresine yaydığı yoğunluk Alana'ya, kontrolünü kaybederse, Chandler'ın şiddetli bir fırtınaya dönüşeceğini söylüyordu.

Aralarında uzayan sessizlik şezlongda oturan koyu tenli kadının yumuşak ve sabırsız iç çekişiyle bozuldu. O anda Alana orada ne yaptığını daha önce fark etmediği şekilde anladı. Evdeyken hizmetinin gizli olduğunu düşünerek yardım istemek için Chandler'a gitmek mantıklı gelmişti ama onu bulmak için bir seks kulübüne dalmak...

Belki de en akıllı karar değildi. Epey tuhaf da denebilirdi ama artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Mektup sinirini bozmuştu. *Bu gece seni göreceğim.* Chandler'ı hemen bulmalıydı ama şimdi?

Alana başını yukarıda tutarak geriye bir adım attı. "Belki başka bir zaman gelsem daha iyi olur. Korunmalı olduğunu umduğum bir cinsel ilişkiyle ilgilenmediğiniz zaman." Gergin bir şekilde gülümsedi. "İyi akşamlar Bay Gamble ve ...Bayan... Korseniz gerçekten çok güzel."

Kadın gülümsedi. "Teşekkür ederim." Alana teninde garip bir yanma hissederek kapıya yöneldi. Küçük mü düşmüştü? Uzun zamandır böyle hissetmemişti ve şimdi de pek umurunda değildi.

"Bayan Gore," Chandler'ın derinden gelen sesi onu durdurdu.

Alana hafifçe döndü. "Efendim?"

Chandler kadına döndü. "Üzgünüm tatlım, belki daha sonra yeniden deneriz."

"Anlıyorum." Kadın ayağa kalktı ve o anda Alana kendini Yedi Cücelerden biri gibi hissetti. Kadın gülümseyerek büyük adımlarla yanından geçti. "İş iştir."

Bu bir iğneleme miydi? Alana emin olamadı ama sonra kapı arkasından hafifçe kapandı ve itiraf edebileceği gibi bir, iki ya da yirmi kez hayal ettiği erkekle odada yalnız kaldı. Büyük olasılıkla şehvetli, hayvanca, gürültülü seks yapmak üzere bulunduğu odada. Bunu düşündüğü anda şezlongdaki kadının ve arkasında ellerini onun kalçasına koymuş Chandler'ın görüntüsü gözünde canlandı. Kar-nında ve çok ama çok daha aşağıda bir sıcaklık hissetti.

Gerçekten kendini kontrol etmeliydi.

Hafifçe öksürerek Chandler'a baktı ve mavi gözlerindeki neredeyse tanıdık parıltıyı görünce yüzü kızardı. "Gitmesini istemeniz gerekmezdi. Biz yine de..."

"Sanırım gitmesi gerektiği açıktı," dedi Chandler araya girerek ve kollarını geniş göğsünün üstünde kavuşturdu. "Peki, yardıma ihtiyacınız olan konu nedir Bayan Gore?"

"Ama size engel oldum."

Chandler bir kaşını kaldırdı. "Ve eminim, bu kapıdan içeri dalmadan önce bunu biliyordunuz, öyle değil mi?"

"Evet ama..." Aslında, hayır. Chandler'a ulaşmaktan başka hiçbir şey düşünmemişti. Mektubu aldığı andan itibaren onu sakinleştiren tek şeyin neden Chandler'a ulaşma düşüncesi olduğunu gözden geçirmeyi reddediyordu.

"Ama şimdi tüm dikkatimle karşınızdayım." Chandler bir adım attı ve Alana'nın tam önünde durdu. Bir adımda mesafeyi kapatmasının nedeni o uzun bacakları olmalıydı. "Ve bu çok ama çok ender rastlanan bir durumdur."

Bir kez daha yutkunan Alana'nın bakışı gergin bir şekilde Chandler'ın omzunun üstünden geçti. Şunlar... neydi? Karşı duvarda asılı duranlar *kelepçe* miydi? Tamamen doğası ve tarzı dışındaydı. Onu kim suçlayabilirdi? Tüm alışılmadık cinsel ilişki şekilleri için kullanılan bir oda-
daydı.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi Alana ve sesinin her nasılsa sakın çıktığını duyunca rahatladı.

Chandler kollarını aşağı indirdi ve bunu yaparken gömleğinin kıvrılmış kolları Alana'nın ellerini sıyrınca bedeni sarsıldı. Hafif gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Sanırım bunu zaten konuşmuştuk Bayan Gore."

Bu kadar yıpranmış olduğu için en çok da kendine öfkelenerek teninin karıncalandığını hissetti. "Bir sorunum var." Chandler'ın kaşları kalkınca Alana dosyasıyla kendi yüzüne vurmak istedi. Bu odaya adım attığı anla şimdi arasında bir yerde beyin hücrelerini mi kaybetmişti? Kahretsin. "Tehdit mektupları alıyorum."

Chandler yanıt vermeyince Alana dosyayı ona uzattı; çok yakında durduğu için pek uzak bir mesafe sayılmazdı. Chandler dosyayı almayınca Alana'nın kızgınlığı hayal kırıklığına dönüştü. "Hepsi... yirmi tanesi de burada."

"Peki." Konuşurken bakışı yoğunlaştı. Ama Alana'nın ellerine değil. Göğsüne.

Alana o noktada ne düşüneceğini ya da ne söyleyeceğini bilemedi. Az önce Chandler'ın karşısında bebek poposu kadar memeleri olan bir kadın duruyordu ve Alana ancak orta bedendi. Ayrıca Chandler'ın onun içini görmesi de olanaksızdı. Üstünde düğmeleri çenesine kadar iliklenmiş bir gömlek ve ceket vardı. Röntgen görüşüne sahip değilse yalnızca pislik gibi davranıyordu.

Hızla büyüyen öfkesini kontrol altına almaya çabala-
yan Alana, dosyayı Chandler'ın göğsüne vurdu. "Bakmak istiyor musunuz? Yoksa domuz gibi göğüslerime bakmaya devam mı etmek istiyorsunuz?"

Chandler'ın yüzündeki hafif tebessüm kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Sanırım domuz gibi göğüslerinize bakmaya devam edeceğim."

"Peki, çok hoş."

"Kesinlikle çok hoşlar," diye karşılık verdi Chandler.

Alana derin bir nefes aldı. "Bay Gamble, ben buraya..."

"Yardıma ihtiyacınız olduğu için geldiniz," dedi, onun sözünü keserek. "Bunu anladım."

"Ve bana gelen mektupları size göstermeye çalışıyorum." Dosyayı bir kez daha onun göğsüne yapıştırdı.

"Lütfen şuna..."

Chandler elini bir kobra gibi hızla kaldırıncı Alana irkildi. Chandler parmaklarını yavaşça ama kararlı şekilde onun bileğine doladı. Başını eğdi ve dudaklarını arada birkaç santim kalana kadar Alana'nın dudaklarına yaklaştırdı. Chandler'ın nefesindeki nane kokusunu alacak kadar yakındı. "Zaman zaman göğsüme bazı nesnelerle vurulmasından hoşlansam da bunu uzak tutun yoksa iyiliğe karşılık verme daveti olarak düşüneneğim."

Alana'nın ağzı açık kaldı.

"Vücudun başka bir tarafında," diye ekledi, göz kırparak. "Ve, elimle."

Alana'nın nefesi kesildi ve teni yanmaya başladı ama nedeni utanması değildi. Ah, hayır. Chandler'ın elinin poposunda olması düşüncesi bile ona neden buraya geldiğini unutturmaya yetiyordu. Neredeyse. Kolunu hızla çekip serbest kaldı ama bunu yapabilmesinin nedeninin onun izin vermesi olduğunun farkındaydı. "İş ahlakına son derece aykırı."

Chandler kahkaha atıp kollarını açınca Alana sırtından aşağı inen ürpertiği hissetti. "Peki, tüm bunlar iş ahlakına uygun sayılır mı?"

İyi bir noktaya değinmişti ama yine de... Alana kendine sinirlenerek geriye bir adım attı. "Bay Gamble, size bir şey anlatmaya..."

“Söyle.”

Onun konuyu nereye yönlendirmeye çalıştığı hakkında hiçbir fikri olmayan Alana başını salladı. “Ne söyleyeyim?”

“İsmimi.”

Alana başını kaldırıp ona bakarak kaşlarını çatı. “İsminizi söyleyip durduğuma inanıyorum. Belki tüm bu kaslar ve saçlar işitmenize engel oluyor.”

Sinsice öne ilerleyip aralarındaki mesafeyi azaltan Chandler yeniden güldü. “Bu hiç de kibar değildi, *Alana*.”

Onun dilinden süzülüp çıkan isminin sesiyle Alana’nın midesi kasıldı. “Ne? İlk adınızı mı söylememi istiyorsunuz?”

“Evet, aslında öyle istiyorum.”

Alana gözlerini devirdi. “Hayır, teşekkür ederim. Bunu bir iş ilişkisi olarak devam ettirmeyi tercih ederim.”

“Yine bu durumun işe uygunluğunu sorgulamam gerekiyor.” Kollarını bir kez daha iki yanına indirip etrafını işaret etti. “Kelepçeler mi? Yoksa köşedeki âşıklar salıncığı mı? Yoksa üzengilerle dolu oda mı?”

Olamaz...

“Yoksa benim peşime düşmen mi?”

Alana dudaklarını kenetledi. “Sizin *peşinize düşmedim*. Sizi bulmak o kadar da zor değildi. Ne de olsa, işte, evde ya da kardeşlerinizle değilseniz, böyle alışılmadık ünü olan bir kulüpten başka nerede olabilirdiniz?”

Chandler başını yana çevirdi. “Sinsice beni mi izliyorsunuz Alana?”

“Bayan Gore demeniz gerekiyor ve hayır, sinsice sizi izlemiyorum.” Derin bir nefes daha aldı. “Beni dinleyecek misiniz yoksa konuşmayı raydan çıkarmaya devam mı edeceksiniz?”

“Yaptığımın bu olduğunun farkında değildim,” dedi Chandler. “Kolayca izledim. Silah gibi kullanmaya devam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ettiğin dosyada bulunduğunu sandığım tehdit mektupları alıyorsun ama benim bu konuda nasıl yardımcı olabileceğime emin değilim.”

Alana bir an için tamamen şaşkına dönmüş şekilde ona bakakaldı. “Açık değil mi? Özel güvenlik konusunda uzmanlaşmış bir şirket yönetiyorsunuz. Belli ki güvenliğe ihtiyacım olduğu için buraya geliyorum.”

Chandler bir kez daha kahkaha attı ama bu kez Alana'nın içini ısıtmadı. “Sağladığımız güvenlik türünü anladığından pek emin değilim.”

Alana öfkeyle çenesini kaldırdı. “Anladığıma eminim.”

Chandler başını yavaşça salladı. “Gerçek bir tehdit altında olan insanlar için güvenlik sağlıyoruz Alana. Ölüm tehditleri alan ya da ciddi ve tehlikeli kişiler tarafından öldürülme riski atlatmış kişilere hizmet veriyoruz.”

“Denemediklerini ya da ölüm tehditleri almadığını nereden biliyorsunuz?” diye sordu, sinirini kontrol altında tutmakta güçlük çekerek. “Bana iştahla bakmaktan ve cinsel imalarda bulunmaktan başka bir şey yapmadınız.”

“Yine göğüslerine mi dönelim?”

Alana'nın ensesi karıncalanmaya başlıyordu. “Aman Tanrım.”

“Konuyu sen açtın. Her iki seferinde de. Ben açmadım.” Yüzünde hafif bir sırıtma belirip kayboldu. “Ve seni öldürmeye çalışmış olsalardı, burada bana mektupları gösteriyor olmazdın. Ve öfkелendirdiğin insanlarla ilgili kolum kadar bir listen olduğuna emin olsam da herhangi birinin ciddi bir tehlike olduğundan kuşkuluyum.”

Alana'nın gözleri kısıldı. “Bunu nasıl bilebilirsiniz?”

“Oh, bilmem. Belki de nişanlısını tehdit ettiğin ve kardeşimi öldürdüğün için.”

Alana'nın yanakları ısınmaya başladı. “Her neyse.

Şimdi durumlarına baksanıza. Evlenecekler. Bana teşekkür etmeleri gerekirdi.”

Chandler ona soğuk bir bakış attı. “Başka kimlere bu şekilde *yardım* ettin?”

Alana bu soruya karşı masum numarası yapmak istedi ama gerçeği biliyordu. Chandler da biliyordu. Suçlamaları kendisinin bile hayal edemeyeceği şekilde Alana’yı rahatsız etmişti. “Bakın, sağduyulu biriyle çalışmak istiyorum ve...”

“Yapamam,” dedi Alana’nın sözünü keserek.

“Efendim?” Şaşkınlıkla Chandler’a baktı. “Neden olmasın?”

Chandler’ın kirpikleri aşağı inerek gözlerini örttü. “Birkaç neden var ama en önemlisi ben ve çalışanlarım için geçerli olan bir kural.”

“Nedir o?”

“Koşullar ne olursa olsun ben ve çalışanlarım, çıkar çatışması içeren bir işi almayız.”

Kafası karışan Alana dosyayı biraz daha göğsüne yaklaştırdı. “Kardeşiniz bir çıkar çatışması anlamına mı geliyor?”

Chandler başını salladı ve yanıt vermesi için biraz süre geçti. “Hayır. Yatmak istediğimiz birini korumayız.”

Üçüncü Bölüm

Sözcükler ağzından çıktığı anda Chandler söylediğini kastettiğini anladı. Belki sözcükler diline takıldığı ilk anda yalnızca onunla uğraşmak için söylemişti ama Bayan Gore'da kendi sataşmayı seven yanını ortaya çıkaran bir şey vardı. Kadını ilk gördüğü andan beri aklından çıkmıyordu.

Alana birkaç kez ağzını açıp kapattı ve Chandler'ın dikkatini yüzünün bu ilginç yanına çekti. Dudaklarında zerre kadar makyaj yoktu, soluk bir rujun izi bile yoktu ama Chandler'ın anımsadığından daha dolgundu ve her zaman böyle gergin bir çizgi halinde olmasa kuşkusuz yumuşaktı.

"Bunu söylememişsiniz gibi davranacağım," dedi Alana, şaşırtmayan sakinlikte bir sesle.

Chandler bu kadını gerçekten neyin etkileyebileceğini merak etti. "Ben söylememiş gibi davranmayacağım."

"Bu... bu çok... bu öyle yakışıksız ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Uzanıp gözlüğünü çıkardı. Gözlüğü yeniden takmadan önceki kısa birkaç saniye boyunca

Gözleri neredeyse siyah denecek kadar koyu renkti ama dünyayla arasındaki cam olmadan daha az soğuktu. Göz kenarlarında kırıxık yoktu ve kalın kirpikleri inanılmayacak kadar uzundu. Chandler onun yüzünü incelerken geriye yaslandı. Alana yüzünü buruşturdu ama yine de tevinde pek kırıxıklık belirmedi. Yanaklarında beliren hafif pembelikle genç bir havası vardı ve Chandler'ın hayal ettiğinden daha genç görünüyordu. Chandler'm gözleri kısıldı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu, daha önce düşündüğü kadar yaşlı olamayacağını birdenbire fark ederek.

"Efendim?" Alana gözlerini sıkıca kapatarak burun kemelerini sıktı.

Chandler başını yana çevirerek kaşlarını indirdi. "Kaç yaşındasın?"

"Siz kaç yaşındasınız?" diye karşılık verdi Alana.

"Otuz üç yaşındayım. Soruma yanıt ver."

"Başımı ağrıtıyorsunuz." Gözlüğünü yeniden taktı. "Burada bulunmamla yaşımın hiçbir ilgisi yok." Duraksadı ve mırıldanarak ekledi: "Neden burada olduğumu bile bilmiyorum."

İstedliğini insanlara yaptırmaya alışık olan Chandler sıkılarak kollarını kavuşturdu. "Neden soruma yanıt vermiyorsun?"

"Neden vereyim? Benimle çalışmak istemiyorsunuz. İyi bir cinsel birleşme için yasal yaşta olduğumdan emin mi olmak istiyorsunuz? Çünkü kesinlikle emin olabileceğiniz iki şey söyleyebilirim." Serbest elini küçük bir yumruk yaptı. "Kesinlikle yasal yaştayım ve erkekliğiniz bedenimin herhangi bir yerine yaklaşamaz."

Chandler'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne kadar inanılmaz bir ağzın var."

Alana gözlerini dikip yarım dakika kadar ona baktı ve

sonra öfkesi patladı. "Tanrı aşkına, sizinle konuşmak olanaksız! Buraya geldiğimi bile unutun çünkü bu, kahrolası hayatım boyunca yaptığım en anlamsız ziyaret!"

Alana'nın patlaması karşısında şaşkına dönen Chandler gözlerini kırptı. Tamamen tahrik olmuş ve yüzde yüz sertleşmişti. Bu durumda kesinlikle bir yanlışlık vardı ama Chandler şaşırmamıştı. Kadınlarının konuşkan olmalarını severdi.

Ve bu kadın bir volkan gibiydi.

Volkan gitmek üzereydi.

Alana kapıyı hızla çektiği anda dengesini kaybeder gibi oldu. Dışarı çıkarken Paula kapıyı kilitlemiş olmalıydı. Bunu daha önce düşünmeleri gerekirdi ama Chandler Alana'nın araya girmesinden yine de pişman olmadığını fark etti.

Mırıldanarak bir küfür savuran Alana kilidi çevirdi ve hızla kapıyı açtı. Özel odanın dışındaki loş koridorda birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

Chandler arkasından gitmeye yeltendi ama sonra durdu.

"Kahretsin," diye söylendi, parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek.

Gitmesine izin vermeliydi. Onun hakkında pek fazla şey bilmese de yeterince biliyordu ve bu da kadının sorundan başka bir şey olmadığını. Şu anda hayatında istediği son şey sorundu. Kadının görüntüsünün Chandler'ın erkekliğini rahatsız edici uyusukluğundan uyandırması önemli değildi. Daha kötüsü ise hâlâ sert olmasıydı.

Kahretsin, ne de güzel kokuyordu. Bu, Chandler'a ilkbaharı anımsatan ama hangisi olduğunu bilemediği bir çiçek kokusuydu.

Ve şimdi de Alana'nın nasıl koktuğunu düşünüyordu. Lanet olsun.

Onun geldiği yere dönmesine engel olmamak Chandler'ın yapabileceği en akıllıca şeydi. Bu arada, hâlâ bu şehirde ne yaptığını zannediyordu? Kardeşinin halkla ilişkiler uzmanı olarak görevi ocakta sona ermişti ve Chad'den öğrendiği kadarıyla Kaliforniya'da yaşıyordu. Peki, neden hâlâ buradaydı?

Önemi var mıydı?

Chandler kendi kendine önemi olmadığını söylüyordu ama... her zaman bir ama vardı... Ya başı dertteyse? Ve az önce ona, onu korumaktansa onunla yatmayı tercih ettiğini söylemişti. Söylerken kötü hissetmemişti ama kahretsin... o mektuplara bakmamıştı bile.

Oturaklı bir küfür salladı. Mektuplar ciddi değildi. Sürekli gördüğü ve uğraştığı rezillikler ona tehdit mektuplarının çocuk işi olduğunu öğretmişti. Buna ek olarak, konu kendisini korkutmak isteyen düşmanlara gelince, Alana'nın upuzun bir listesi vardı.

Elbette bunların hiçbiri şu an Chandler'ı daha az budala yapmıyordu.

Elini indirerek başını salladı. Durum ne olursa olsun tehdit mektupları almak özel güvenlik ayrıntısı gerektirmiyordu. Çok tehlikeli insanlar tarafından tehdit edilen kişileri koruduklarını söylerken şaka yapmamıştı ama yine de içinde bir suçluluk ağrısı vardı. Onu ciddiye almamış, hikâyesini bile dinlememişti.

"Kahretsin," dedi bir kez daha.

Kalabalık kulüpte yürüyen Alana'nın boğazı yanıyordu. Hızlı yürümese de Deri ve Dantel'in müdavimleri arasında göze çarpacaktı. Parıltılı üstler, dar kot pantolonlar ve güzel elbiseler arasında ciddi, siyah takımı gözleri rahatsız ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çok basitti. Çok sıkıcıydı.

Genellikle bu onu rahatsız etmezdi ama bu gece tüm duyguları düzenli bir şekilde gizlenmek yerine yüzeye çıkmış, tenini kaplamıştı.

Küçük masaların arasından dönerken bir el onu yakaladı. Alana suçluya uyaran bir bakış attı ve gözleri sürmeli bir erkek olduğunu gördü. Adam gülmekle yetindi ve kolunu ufak tefek bir kızılın omzuna attı.

Alana için kulübün havası boğucuydu... sıcaktı ve parfüm, kolonya, likör kokularıyla ağırlaşmıştı. Ön kapıdan kendini dışarı attı ve kızarmış yüzüne vuran serin gece havasını soludu.

Aptallık etmişti... Chandler'ın ona yardım etmeyi kabul edeceğini düşünüp buraya gelerek inanılmayacak kadar aptallık etmişti. Kendisiyle seks yapmak istediğini söyleyen kaba sözleri büyük olasılıkla onu çileden çıkarma denemesinden başka bir şey değildi.

Başarmıştı.

Bridget ve Chad için işler olağanüstü şekilde yolunda gitmiş olsa da Alana onlara şantaj yapmıştı. Chad'in kardeşlerinden ya da arkadaşlarından herhangi birinin ona sıcak hisler beslemesi beklenemezdi.

Ama Alana yalnızca işini yapıyordu. Kaldırımında, eski depoların grafitilerle dolu duvarlarının önünden hızla geçerken bunu kendi kendine söyleyip duruyordu.

Şimdi ne yapacaktı?

Seni bu gece göreceğim.

Pratik zekâsı harekete geçip kontrolü sağladı. Tek başınaydı ve yirmi altı yıldır buna alışmıştı. *Yalnızca kendine güvenebilirsin* sözü basmakalıptı ama doğrudu. Demek tüm ülkede onu sinsice izlemekten kimin sorumlu olduğunu bulması gerekiyordu ve ayrıca bir silaha ihtiyaç-

cı vardı. Sonra da nasıl kullanılacağını öğrenmeliydi çünkü emniyetinin nasıl açılacağı hakkında bile hiçbir fikri yoktu ve...

Caddenin köşesinden dönerken sokak lambalarının ikisinin söndüğünü fark ederek yüzünü buruşturdu. Kalabalık otopark hantal gölgelerden oluşan, olası suç ve tecavüz çöplüğü gibi bir yerden başka bir şey değildi.

Harika. Bıçaklanmak ve soyulmak tuzu hiberi olacak, gecesini daha da güzelleştirecekti.

Cebinden araba anahtarını çıkarıp parmaklarının arasına aldı ve kuşku uyandıran herhangi bir hareket için gözünü açık tuttu. Adımlarını hızlandırdı ve arabasını park ettiği üçüncü sıraya odaklandı.

Deri ve Dantel'e en yakın otopark kullanılmış lüks araba yeri gibiydi. Audi, Volvo, BMW ve yurtdışından gelen birçok araba markasının yanından geçti. Alana şehrin para babalarının yarısının bu kulübe üye olduğuna her şeyi üzerine bahse girebilirdi.

Yargılamak için can atıyordu ama doğrucu bir insandı. Chandler'la o odada bulunup, kendini şezlongda hayal ettikten sonra nasıl olur da onları yargılayabilirdi?

Karnında istemediği bir sıcaklık hissetti ve bir Mercedes'le Infiniti cipinin arasından geçerken yavaşça küfretti. Chandler'ı düşünmeyecekti. O serseriye hak ettiğinden bir gram bile fazla...

Alana hızla soluyarak Lexus arabasının bir-iki metre önünde durdu. Burası öyle karanlıktı ki ne gördüğünden emin olamadı. Eğildi ve kendisini yanılttığını düşünerek gözlerini bir kez kırptı ama görüşü arabanın ön tarafına odaklanınca gözlerine inanamayarak bağırdı.

Arabanın ön camı parçalanmıştı.

Kenarlarda sivri cam parçaları kalmıştı ama ortası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tamamen gitmişti. Sivri cam parçaları arabanın kontrol panelinde duruyordu.

Uzamp sürücü tarafındaki kapıyı açtığında nefesi kısa solumalara dönüşmüştü. Koltuklarda, yerde, her tarafta cam vardı. Uzanmaya yeltendi ama durdu. Yolcu koltuğunun üstünde bir tuğla duruyordu. Etrafına bir kâğıt sarılmış ve ince bir lastikle tutturulmuştu.

Alana bir an için donakaldı. Hareket etmiyordu. Nefesi boğazında tıkanmıştı. Yapabildiği tek şey o tuğlaya bakmaktı ve hareket eden tek şey kalbiydi. Göğsünün içinde gümleyerek atıyor, adrenalinin hızla damarlarında akmasına neden oluyordu.

Bakışı arabanın içini taradı ve kontak yerini görünce gözleri büyüdü. Direksiyonun tüm alt kısmı parçalanıp açılmış, ortaya çıkan kablolar kırmızı ve mavi küçük yılanlar gibi sallanıyordu.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı, yavaşça başını sallayarak. Gördüğü şeye inanamıyordu.

İçinde kabaran öfkeyle anahtarı, metal etine saplanana kadar sıktı. Biri *onun* arabasına... *onun* malına bunu yapmıştı. Bunun rastlantısal olduğunu asla düşünmüyordu. Mektupları yazan pisliğin işi olmalıydı ve...

Büyük öfkesine buz gibi bir korku eklendi. Nefesi düzensiz soluk vermeye dönüştü. Kendisine bunu yapan kişi hâlâ burada, bekliyor ve izliyor olabilirdi. *Aman Tanrım*. Kalbi acı verecek kadar hızla çarpıyordu. Arabasının kapısından uzaklaşıp önündeki karanlığı taradı.

Yutkundu ama korkudan boğazında oluşan düğüm işini zorlaştırıyordu. Burada tek başınaydı ve biri ona...

Büyük bir el omzunu tuttu.

Titreyerek kendi etrafında dönüp dosyayı düşürüp, anahatarı tutan emir hızla elleri uzattı.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi derin bir ses haykırarak ve bir el bileğini sıkıştırdı.

Beyninin bir yanı sesi tanımıştı ama korkuyla adrenalin, içindeki savaşçı tepkiyi harekete geçirmişti ve serbest kaldığı anda bedeninin nasıl karşılık verdiğini beyninin algılaması için değerli saniyeler geçmesi gerekti.

Bir beden her hangi bir kısmına zarar vermek için dizini kaldırırken kolunu çekip kurtarmaya çalıştı. Üreme organına vurmayı umut ediyordu.

Ama hiç birine dokunmadı bile.

Bir saniye sonra sırtını arabasının yanına park edilmiş cipe yaslamıştı ve büyük, sert bir beden onun vücuduna dayanmıştı. Kalın, kaslı bacaklar tekme atmasına olanak tanımıyordu. Her iki bileği güvenli bir şekilde yakalanmış ve rekor sayılabilecek bir hızla omuzlarının yanına sabitlenmişti. Anahtarı ayaklarına yakın bir yere düştü.

Kahretsin, bu kadar hızlı şekilde aciz bırakılmıştı.

Kalp krizi geçirmesine saniyeler kalmış olmasa bunu etkileyici bulabilirdi.

“Bitti mi?” diye sordu Chandler sinirli bir sesle. “Gözümü çıkarabilirdin.”

Alana’nın kalp atışı yavaşlayınca beyni sonunda yeniden çalışmaya başladı. Başını kaldırdığında kendini bir kez daha Chandler’la yüz yüze buldu. Yalnızca yüz yüze değil ama daha çok beden bedene.

“Özür dilerim,” dedi Alana boğuk sesle konuşarak ve sonra neden ondan özür dilediğini düşündü. “Beni korkuttun! Sinsice bana yaklaştın.”

“Sinsice mi yaklaştım?” Zayıf aydınlatmanın altında bile çenesinde bir kasın kımıldadığı belli oldu. “Sinsice yaklaşmıyordum. Kısmen Ninja değilim.”

Onu duymadığı düşünülürse, bu ifadeyle aynı fikirde

değildi. Adamın refleksleri bir orman kedisi gibiydi. “Kısmen Ninja ya da değil, gece vakti, karanlık bir otoparkın ortasında, beni uyarmadan elini omzuma koydun. Aşırı tepki gösterdiğim için özür dilerim.”

“Aşırı tepki göstermek mi?” dedi Chandler, koyu renk kaşlarını indirerek. “Genellikle böyle mi tepki gösterirsin?”

Gerçekten bu konu hakkında tartışacaklar mıydı? Görünüşe göre yanıt evetti. Alana’nın parmakları çaresizce kıvrıldı ve derin bir nefes aldı ve bu hareketiyle göğüsleri Chandler’ın gövdesine dokundu. Alana içini saran elektrik şokuna ve o duyguyla göğüs uçlarının sertleşmesine engel olamadı.

Her şeyi düşününce, tepkisi tamamen yanlıştı.

Arabasını harap edilmiş görmenin kısmi travmasını neden gösterebilirdi. “Bırak beni,” dedi yeniden nefes alarak ve anında bunu yapmaması gerektiğini düşünerek. Sarsıntı bu kez daha güçlü şekilde onu etkiledi. “Şimdi.”

“Bu konuda bir şey söyleyemem.” Ve Chandler’ın tutumu birden değişiverdi. Onunla ilgili her şey değişti. Rahatlamış bedeni harekete geçmeye hazır olduğunu söylüyordu ama yalnızca Alana’ya odaklanmıştı. Yüzündeki çizgiler yumuşadı ve gözlerinde tembel bir bakış oluştu. “Bana yeniden vurmaya deneyebilirsiniz.”

Arabayla ya da az önce neredeyse Chandler’ın gözünü kör edeceği gerçeğiyle hiçbir ilgisi olmayan gerginlik Alana’nın kafasında bir dizi uyarıyı harekete geçirdi. Bedenlerinin neredeyse tüm önemli kısımları karşı karşıyaydı. Alana onun nefesini alnında hissediyordu ve başparmakları bileklerinde yavaş, dairesel hareketler yapmaya başlamıştı. Alana’nın teninde hafif bir ürperti oluştu ve Chandler’ın parmaklarının altında nabızı deli gibi atmaya başladı. Onu arabaya yaslamasından yoğun

bakışının Alana'yı esir almasına ve sonra sarmasına kadar Chandler'ın yaptığı her şey ilkel cinselliği hissettiriyordu. Bu seviyede kendisini etkileyen biriyle asla karşılaşmamıştı. Onunla ilk karşılaştığında ve sonra yeniden kardeşinin evinde gördüğünde aynı şeyi hissetmişti.

Chandler kalçasını kımıldatınca Alana derin bir nefes aldı. Uzunluğunu ve sertliğini karnında hissetti. Midesinin altında oluşan sıcaklık, tıpkı odada olduğu gibi daha aşağı indi. Ama o zaman birbirlerine dokunmuyorlardı ve aslında Chandler şu an bir şey yapmasa da Alana'nın bedeni kendisini şaşırtan şekilde ona tepki veriyordu.

Bunun için kesinlikle uygun bir zaman değildi. Chandler yanındayken birinin onun peşinden geleceğinden kuşkuluydu ve biri gelse ölümü göze almalıydı ama yine de... Odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı.

Ama başını biraz daha geri atarsa Chandler'ın bu sessiz daveti mutlulukla kabul edeceğini içgüdüğü ona fısıldıyordu. Birbirlerini pek tanımamalarının önemi kalmayacaktı. Zaten ondan ne istediğini Alana'yı şaşkınlığa düşürecek şekilde açıkça belirtmişti. Onu öpecekti ve Alana daha önce asla denemediği şekilde öpüleceğini zaten biliyordu.

Chandler'ın dudaklarının kendi dudakları üstünde hareket etmesi düşüncesiyle Alana'nın kalp atışları hızlandı. Bir öpücükle onun kuşkusuz usta ellerinde kendini kaybedecekti. Alana kolay değildi ama bu adamın karşısında kendini kolayca ona bırakacaktı.

Chandler onun bileklerini bırakıp ellerini aşağı indirdi ve kalçasına yerleştirerek eğilince burnu onun yanağını sıyırdı ve Alana sersemliğinden kurtuldu. Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyordu?

Ellerini Chandler'ın inanılmayacak kadar sert göğsüne yasladı ve itti. "Dur bakalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Chandler geri çekildi ve ağzını açtı ama sonra söylemek üzere olduğu şeyi bir kez daha düşünür gibi oldu. Sonunda arabayı kontrol etti ve Alana'nın kapıyı açtığını görünce yüzünü buruşturdu. İleriye doğru hareket ederken biraz hayal kırıklığına uğradığını önemsemeyen Alana derin bir nefes aldı.

"Kahretsin!" dedi Chandler, Alana'nın arabasının tam karşısında durarak. Kapıyı tutarak eğildi. "Ön camın parçalanmış."

Alana gözlerini devirdi. "Ne diyorsun?"

Chandler'ın omzunun üzerinden attığı bakış görenleri aksi yönde koşturup kaçırarak türdendi. Alana yüzünü buruşturdu. "İğneleyici sözler gereksiz," dedi Chandler yeniden arabaya dönmeden önce. "Zavallı arabayla epey uğraşmışlar. Anlaşılan biri ciddi şekilde zarar vermek istemiş."

Alana homurdandı. "Şirketin beynini değil fiziksel gücünü temsil ediyor olmalısın."

Chandler'ın bir kez daha attığı sert bakışı görmezden geldi.

"On dakika önce tehdit mektupları aldığımı sana söyledim. Bu iki olayın ilişkili olmadığını gerçekten düşünüyor musun? Bekle. Boşuna yanıt verme çünkü umurunda bile değil."

Karanlıkta neredeyse siyah gibi görünen gözleriyle Chandler ona baktı. "Bayan Gore..." Alçak sesi uyarı gibiydi.

"Çünkü o kulüpte az önce ilgilendiğin tek şey... belden aşağıydı."

Chandler'ın boğazından hırıltı gibi bir ses çıktı. "İlgilendiğim tek konu o değildi."

"Her neyse." Alana öksürdü ama öksürükten çok yarı deli bir kankanaya benziyordu.

Eğildi ve yerden anahtarını alıp dosyadan düşen mektupları toplamaya başladı. “Bu arada, neden buradasın? Kulüpten çıktığımı kontrol etmek mi istedin?”

Chandler iç çekti. “Aslında seni izliyordum.”

Alana ayağa kalkarken kaşlarını çattı. Sonra Chandler’ın tuğlayı büyük ellerinde tuttuğunu gördü. Yüzüne bakmak için kendini zorladı. “Neden beni izliyordun?”

“Seni kontrol etmek için.”

Alana’nın bir an için aklından onun bacaklarının arasına bir tekme atma düşüncesi geçti. “Tamam. Biliyorum, anlaşılan birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek ve belki de kanıt olduğu için bu tuğlaya ihtiyacım olacak ve... Hey! Ne yapıyorsun?”

“Polisi arayabilirsin ama yapacakları tek şey bir barbarlık dosyası açmak olur. Ancak o kadar. Ve bu da pek işine yaramaz.” Tuğlaya uzanan Alana’yı önemsemeyerek lastik bandı çektiği anda bant yere düştü. Tuğlayı yana fırlattı ve katlanmış kâğıt parçasını açtı. Titrek sokak lambasının ışığı altında kâğıdın türünü gören Alana’nın midesinde düğümler oluştu.

Olamazdı... kesinlikle olamazdı.

“Kahretsin,” dedi Chandler başını kaldırarak. Dudakları ince bir gülümsemeyle gerildi. “Harika.”

Alana geriye bir adım attı ve kendini cipe bırakıp yaslandı. “Lanet olsun.”

Chandler birdenbire yanına yaklaştı ve elini onun omzuna koydu.

Alana gözlerini Chandler’ın elindeki kâğıt paçasından ayıramıyordu. Ufacık bir yanı bunun bir rastlantı olduğunu ummuştü ama artık olmadığını biliyordu. Tuğlaya sarılıyken fark etmemişti ama açılınca ve zayıf ışık altın-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

da, tek taraflı deseni, fildişi sayfanın yanlarındaki siyah beyaz çizgileri ve her köşedeki minik çiçekleri tanıdı.

Başını şaşılacak kadar yumuşak şekilde yukarı kaldıran parmakları çenesinde hissetti. “İyi misin?”

Pek iyi değildi. Kalbi yine çok hızlı atıyordu. Bakışları Chandler’ın gözlerine kilitlenmişti ve başı dönüyordu. Alnında ter damlacıklarının oluşturduğu parlaklık fark ediliyordu. Kusması iştenden bile değildi.

“Alana?” Nabzını kontrol etmek ister gibi elini Alana’nın boynunun bir yanına kaydırırken sesi endişeliydi. “Hadi tatlım, bir şey söyle.”

“Notun yazıldığı kâğıt... o kâğıt *benim*,” dedi. “Benim evimden.”

“Kaliforniya’dan mı?” diye sordu Chandler, başparmağıyla bu kez Alana’nın boynunda aynı sihirli hareketleri yaparak.

“Hayır... evimden. Buradaki evimden.”

Dördüncü Bölüm

Chandler ciddi olarak endişeliydi. Evine nasıl gidileceğini Chandler'a söyledikten sonra Alana'nın ağzından tek bir sözcük çıkmamıştı. Genellikle ne kadar geveze ve sinir bozucu olduğu düşünülürse, sessizliği kötü bir anlam taşıyor olmalıydı.

Trafik ışığında durduklarında Alana'ya göz attı. Işıktan yayılan kırmızılık profiline yansıyordu. Altdudağını ısırarak pencereden dışarı bakıyordu. Kollarını kavuşturmuş, dosyayı sıkıca göğsünde kalkan gibi tutuyordu.

Bir çekici göndermesi için Murray'i aradığında Chandler'a karşı çıkmamıştı. Neden polisle iletişim kurmadığı konusunda da onu sorgulamamıştı.

Chandler polisin de ona büyük olasılıkla kendisinden yardım istediğinde yaptığı gibi davranacağını biliyordu. Elbette "yatmak istediği kişiler" yorumu dışında. Tabii ki polis gecenin bir vaktinde evine gidip kontrol edecekti. Şehirde suç oranı artıyordu ve barbarlık ile zorla eve girmek tehlike sıralamasında üstlerde değildi.

Chandler onu kulüpten kovduğu için kendini kocaman bir pislik gibi hissediyordu.

Hayatının tehlikede olduğuna ikna olmamıştı çünkü mektuplar ve hasar verilmiş bir araba, öldürme kastı anlamına gelmezdi ama yine de kesinlikle bir sorun vardı. Chandler bunun tam olarak ne olduğuna ve nereye kadar gideceğine emin değildi. Cebinde katlanmış şekilde duran notun neredeyse sıcaklığını hissetti. Bir kez daha bakıp o tek sözcükten başka bir şey olup olmadığını görmek istiyordu. İlk tahmini hâlâ doğru olabilirdi. Ciddi bir durum olmayabilirdi. Belki sinirli bir eski erkek arkadaş ya da müşteriydi ve bodyguard tutmayı gerektiren bir durum değildi. Ama evine de zorla girilmişse, o zaman durum değişirdi.

Bir yanının, tüm bunların hiç önemli bir şey olmamasını istediğini fark etti. Yanında sakin şekilde oturan kadına birinin cidden zarar vermek istemesi, düşünmek istemediği birçok şekilde Chandler'ı çileden çıkarıyordu. Zihinsel huzuru açısından en iyisi, bunun daha tehlikeli bir şeydense canı sıkkın bir eski müşterinin kaba şakası olmasıydı.

Chandler arabasını yüksek binanın kapalı otoparkına soktu. Binayla ilgili hızlı gözlemi birkaç güvenlik riski yakaladı. Ciddi suçlarla tanınmayan, iyi bir mahalleydi ama gördüğü kadarıyla kapıcı yoktu ve dileyen istediği gibi girip çıkabilirdi. Otoparkın girişinde ya da içinde güvenlik kameraları yoktu; en azından olası suçluların gözünü korkutacak şekilde görünen kameralar bulunmuyordu. Aydınlatma yetersizdi ve gizlenmeyi kolaylaştırabilirdi. Chandler tüm bunlardan hoşlanmadı.

Arabayı park edip motoru durdurduktan sonra Alana'ya baktı. "İyi misin?" Sorusu kendisini tuhaf şekilde rahatsız hissettirdi.

Alana sonunda onun gözlerine baktı ve başıyla onayladı. "İyiyim."

İyi olduğu tartışılabilirdi.

Alana hafifçe öksürdü ve kapı koluna uzandı. “Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim ama polisi arayabilir ve bundan sonrasıyla onların ilgilenmesini isteyebilirim.”

“Bu kadar yolu geldim, evini kontrol etmeden gitmem.”

Alana şaşılacak hızla arabadan çıkmış ve kapıyı kapatmıştı.

Chandler alçak sesle küfretti ve arabadan indiği anda elini uzatan Alana’yı karşısında buldu.

“Nota ihtiyacım olacak.” Sesi sakın ve profesyoneldi.

Chandler’ın gözleri kısıldı. Notu vermek yerine onun yanından geçti ve asansörün girişine doğru yöneldi. “Daireni kontrol edeceğim ve sonra konuşacağız. Ve ciddiylim. Seninle tartışmıyorum.”

Chandler bir an için onun orada duracağını ve geri dönmek zorunda kalıp onu evine sürükleyerek götüreceğini düşündü.

“Lanet olsun, canımı sıkıyorsun.” Kızarak Chandler’ın yanına geldi. “Başımın belası.”

Gülmemeye çabalayan Chandler’ın dudakları seğirdi. “Senin başının ve...”

“Cümleyi bitirme bile,” dedi Alana ileri atılarak.

Yanaklarına biraz renk geldiğini görmekten mutlu olan Chandler kıkırdadı. “Kaçınca kat?”

“On altı.” Asansöre bindiklerinde sakindi. “Artık beni ciddiye alıyor musun?”

Chandler hemen yanıt vermedi ve Alana küçük, çaresiz bir hayvanınkini anımsatan bir ses çıkardı. Kata ulaştıklarında Alana ona numarasını söyledi. “Sana gelmeni söyleyene kadar asansörün yanında kal,” dedi Chandler.

Alana’nın gözleri kısıldı. “Neden?”

“Çünkü öyle diyorum.” Gözlerini dikip Alana’nın kapı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

sına baktı ama durdu. "Ciddiyim Alana. Burada bekle."

Alana derin bir nefes aldı. "Tamam. Bekliyorum."

Chandler bir an ona baktı ve sonra kapıya yöneldi. Kolu kontrol etti ve kilitli olduğunu gördü. Bu iyiye işaretti. "Anahtarını bana at."

Alana elini cebine atıp anahtarını çıkardı ve gülümseyerek Chandler'a attı.

Tam suratına.

Chandler anahtarı yüzüne çarpmasından bir saniye önce yakaladı. Chandler'ın gözleri kısılınca Alana zorla gülümsedi. Chandler on beş dakika daha onun yakınında kalsa, poposuna birkaç tokat atacağını hissediyordu.

Genelde başkalarına olmadığı kadar sabırlı olmaya çalışarak kilidi açtı ve anahtarı cebine attı. Başka bir şey için elinin serbest kalması gerekiyordu. Elini belinin arkasına uzatıp Glock tabancasını çıkardı.

"Silahın mı var?" diye geveledi Alana, gözlerini açarak.

Chandler ona tuhaf bir bakış attı. "İşim bunu gerektiriyor ve sana asansörün yanında durmanı söyledim."

Alana ağzını açtı ama sonra kahrolası dosyayı göğsünde tutarak geriye gitti ve ağzını kapattı. Chandler ona son bir uyaran bakış attı ve dairesine girdi. Birinin hâlâ burada olması kuşkuluydu ama Alana adımını içeri atmadan önce Chandler bundan emin olmak istiyordu.

Kısa giriş boyunca sessizce hareket ederek mutfak kontrol etti. Cam bir sürmeli kapı, yanında yangın merdiveni bulunan balkona açılıyordu. Bu iyi değildi. Kapının sürgüsü içerden takılmıştı ama Chandler zor kullanarak birinin bu kapıyı açabileceğini deneyimlerinden biliyordu. Sonra dikkatini salona çevirdi.

Kanepenin yanında duran küçük lambadan hafif bir

ışık yarıyordu. Basit ve sade tasarımı ile yerde hiçbir şey

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://anney.org>

bulunmaması, kanepenin üstünde hiçbir minderin yanlış yerde durmaması Chandler'ı şaşırtmadı. Herhalde Bayan Ciddiyet'in bir ayakkabısı bile asla farklı bir yerde durmazdı.

Salon ve mutfakta işi bitince koridora doğru yürüyüp banyoyu ve çalışma odasını kontrol ettikten sonra yatak odasına girdi. Oda Alana gibi kokuyordu. Şifonyerinin üstündeki küçük losyon şişelerine göz atınca leylak ve vanilya kokusu olduğunu fark etti.

"Tanrım," diye mırıldandı Chandler.

Yatağa düzenli şekilde serilmiş örtünün üstünde siyah bir gecelik duruyordu. Vücudun pek fazla yerini örtmeyeceğini hayal ettiği bir malzemeydi.

Ebeveyn banyosuna, sonra da giyinme odasına bakmak için kendini zorladı. Her ikisinde de sorun yoktu. Tam yatağın karşısına gelmişken koridordan bir ses duyuldu.

"Bir şey buldun mu?"

"Olamaz!" Kılıfın içindeki tabancasını hızla arkasına çeviren Chandler kendi etrafında döndü. "Dışarıda beklemeni söylemedim mi?"

Başını yatak odasından içeri uzatarak soruyu duymamış gibi davrandı. "Buldun mu?"

Chandler ona doğru yürüdü ve kolunu yakalayıp onunla birlikte yeniden salona döndü. "Işığı açık mı bırakmıştın?"

"Evet." Serbest kalması için kolunu öyle hızlı ve sert çekti ki Chandler kolunun nasıl yerinden çıkmadığını merak etti. "Demek her şey yerli yerinde, öyle mi?"

Etrafına bakınan Alana'yı izleyen Chandler onu o geceliğin içinde hayal etti. Evet. Erkekliği yeniden sertleşmişti.

"Bana her şey yolunda gibi görünüyor."

Dudak büktü ve sonra koridora doğru yürüdü. Chandler bir an tereddüt etti ama sonra onu izledi ve çalışma ma-

sasının önünde durduğunu gördü. Dosyayı hâlâ bir elinde kavramış tutuyordu ve diğer elinde de bir bloknot vardı.

“Bak,” dedi, elinde Watergate dosyalarını tutuyormuş gibi hareket ederek. Gözlüğü burnunun üzerinde hafifçe eğri duruyordu. Chandler birdenbire gözlüğü düzeltme ihtiyacı hissetti. Bunu da nereden çıkarmıştı? “Bu benim bloknotum. Özel olarak yaptırmıştım,” diye ekledi.

Kendine özel kırtasiye malzemesi yaptırmaya kimin vakit ayırdığına şaşırان Chandler cebinden notu çıkarıp açtı. Kesinlikle aynı kâğıttı. Sözcük çocuksu bir el yazısıyla yazılmıştı.

Bakışları karşılaştı. Chandler’ın bir yanı bunun rastlantısal olduğunu ona söylemek istiyordu. Durumun bu olduğunu umut ediyordu. Chad halkla ilişkiler uzmanının şeytanın ta kendisi olduğuna inansa da Chandler bunun zararsız, sıradan bir deli işinden fazlası olduğu fikrinden hoşlanmıyordu.

Ama mantıklı bir insandı. Notu Alana yazıp taşı kendi arabasının ön camına fırlatmadıysa, biri evine girmiş ve çalışma masasından kâğıdı almıştı.

Bunun ciddiye alınması gerekiyordu.

Alana gözlüğünü düzeltti. Konuşurken altdudağı titriyordu. “Biri evime girmiş.”

Chandler’ın bedeni gerçek korkuyla gerildi. “Sanırım şu mektuplara bakmamın zamanı geldi.”

Salonda oturup mutfakta mektupları inceleyen Chandler’ı izleyen Alana’nın içinde birçok farklı duygu vardı. Öfke. Hayal kırıklığı. Korku. Bu duygular birbirine karışıp saniyeler içinde onu kızgınlıktan dehşete kapılmış hale sokup korkunç bir baş ağrısına neden oldular.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>

tiğinde mi yoksa daha mı önce? Kaç gün geçmişti ve kendisi asla fark etmemişti. Ayrıca biri nasıl evine *girmişti*?

“Ne kadar zamandır bu mektupları alıyorsun?” diye sordu Chandler onun dikkatini çekerek.

Alana gözlüğünü çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktı. Fırının üstündeki saat gece yarısını geçtiğini gösteriyordu ve Alana’nın gözleri cesaret doluydu. “Yaklaşık bir yıldır.”

“Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Eski bir erkek arkadaş?”

Alana ifadesiz bir şekilde güldü. “Hayır.”

“Asla bir erkek arkadaşın olmadı mı?”

“Son birkaç yıldır benden ölesiye nefret eden bir erkek arkadaşım olmadı.” Chandler’ın dikkat çekici yüzündeki kuşkulu ifade Alana’nın canını sıktı. “Tüm ayrılıklarım dostça oldu.”

“Eski eşler?”

“Hayır,” dedi Alana.

“Kız arkadaşlar?”

Alana gözlerini devirdi.

Chandler’ın yüzünde kısa bir tebessüm belirdi ve Alana bunu gördüğüne şaşırdı. O gülümsemedeki bir şey Alana’ya birçok insanın hayatı boyunca bunu göremediğini söyledi. “Ya müşteriler?”

Alana şakaklarını ovuşturarak başını salladı. “Geçmişte bana... *bozulan* insanlar oldu.”

Chandler homurdandı.

Kirpiklerini kaldıran Alana çoğunlukla alışkanlıktan, dilinin ucuna sert bir karşılığın gelmek üzere olduğunu hissetti ama ağzını açmadan konuşmaktan vazgeçti. Bakışları karşılaştı ve Chad’in onun varlığından ne kadar hoşlanmadığını kolayca anımsayabildi. Onunla olan ilişkisinden dolayı kuşkusuz Chandler da öyle hissediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu Alana'yı rahatsız etti.

"Korkunç bir insan değilim," dedi alçak sesle. "Buna inanmanın güç olduğunu biliyorum."

Chandler göz kırptı. "Korkunç olduğunu söylemedim."

"İşimi ciddiye alıyorum," diye devam etti, hafifçe iç çekerek. Yeniden konuşmaya başladığında sesi boğuktu. "Kısa sürede... bir yıldız gibi ün yaptım. Ve bunun için insanlara istemedikleri şeyleri yaptırmam gerekiyorsa ve bu yüzden benden nefret edeceklerse, varsın etsinler. Ama sonunda herkes... herkes... ben onları bıraktıktan sonra kendini daha iyi bir konumda buldu."

Chandler'ın yüzünde bir ifade belirip kayboldu ve sonra yana baktı. "Anlaşılan biri böyle hissetmiyor."

Eski, tanıdık bir ağrı Alana'nın içini sızlattı. Alana işi ni seviyordu ve işi onun her şeyiydi ama bazen işi için istemediği şeyleri yapmak zorunda kalıyordu. Kısa iş hayatı boyunca insanların kalbini kırmış ve onları kullanmıştı. Birçoğu onun duyarsız olduğunu düşünmüştü ama bu hakikatten çok uzaktı. Yapması gereken şeyler, geceleri onu uykusuz bırakmıştı. Bir halkla ilişkiler uzmanı olarak müşterilerinin iyi görünmesi için zaman zaman pisliğin içine dalıp, onları çekip çıkarması gerekmişti. Kolay değildi. Üstelik bazı müşterileri pislikten çıkarılmak istemiyorlardı.

Chandler'a bakarken yüreğinin derinlerinde bunun belki de onunla ortak bir özellikleri olduğunu düşündü. Onun da geçmişinde karanlık noktalar var gibi görünüyordu. Yapmak zorunda kaldığı... pişman olmadığı ama yapmamış olmayı istediği şeyler.

Pişmanlık ve başka bir şeyi tercih etmek çok farklı iki şeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
"Yapabileceğin en iyi şey, bu kadar ileri gitmeye nede-

ni olduğunu düşündüğün insanların bir listesini hazırlaman.” Chandler mektupları topladı ve dosyanın içine yerleştirdi. “Sen listeyi hazırlayınca arka plan çalışmaları yapabilirim. Bunları saklamam sorun olur mu?”

“Bu benim için çalışacağın anlamına mı geliyor?”

Gözlerini dikip Alana’ya baktı. “Öncelikle, ben kimse için çalışmam.”

Onunla başa çıkmak için Alana’nın sert bir içkiye ihtiyacı vardı. “Tamam. Yanlış sözcük seçimi ya da her neyse ama birkaç arka plan çalışmasından fazlasına ihtiyacım var. Politikacılarla çalışan yerli bir firmanın iş teklifini kabul ettim ve...”

“Temelde hasar kontrolü mü yapıyorlar?” diye sordu Chandler gerçekten ilgili bir sesle.

“Öyle de denebilir ama bundan fazlası var. Firma medyayla çalışıp etkinlikler programlıyor, röportajlar hazırlıyor ve bir sorunun ortaya çıkmasına engel oluyor.” Heyecanlanan Alana biraz daha dik oturdu. “Bu büyük bir fırsat. Çok seyahat etmem ya da bir sürü çılgın insanla uğraşmam gerekmeyecek. Gücenme ama kardeşin gibi insanlarla bebek bakıcılığı oynamak düşündüğün kadar eğlenceli değildi.”

“Gücenmedim,” diye karşılık verdi kuru bir sesle.

“Her neyse, bu pozisyona hiçbir şeyin engel olmasını istemem. Dramatik durumlar yaşayan bir halkla ilişkiler uzmanından daha kötü bir şey kesinlikle olamaz. Üstelik önemli insanların yakınında olacağım ve bu pislik bir şey yapmayı denerse onları tehlikeye atamam. Herkesin arasında olduğumda uyumlu olacak, ağzı sıkı birine ihtiyacım var. Bunu kimse öğrenmemeli.”

Dirseklerini tezgâha koyan Chandler öne eğildi. “CCG Güvenlik’ten biriyle çalışmak ucuz değildir Alana. Fiyatı Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

iki misli olan çalışma saatleri sonrasında ve gerektiğinde seyahatlerden söz ediyoruz.”

“Biliyorum... ve epey para kazandım. Ödeyebilirim.” Ellerini yumruk yaparak kucağına koydu. Bu durumda bulunmaktan, birine güvenmek zorunda olmaktan nefret ediyordu. Yıllardır bunu yapmak zorunda kalmamıştı. “Peki, işi kabul edecek misin?”

Chandler’ın mavi gözleri düşünceliydi. “Önce listeyi hazırla ve birkaç şeyi kontrol etmemi bekle.”

Alana’nın aradığı yanıt bu değildi. Kızgınlıktan yüzü kızardı ama evet ya da hayır baskısı yapmamak için direndi.

Chandler onun hayal kırıklığını hissetmiş olmalıydı çünkü dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Bak, kimseyle çalışman gerekemeyebilir. Kim olduğunun izini bulursak, yapmamız gereken tek şey onu korkutacak bir telefon konuşması olur. İnsanların yüzde doksanı kimseyle yüzleşmeyeceklerini düşündükleri için bu tarz pislikle uğraşırlar. Kendilerini gizlerler.”

Alana’nın içinde bir umut kıvılcımı belirdi. “Arabaları kırıp döken ve gizlice evlere giren insanlar bile mi?”

“Evet.”

Alana buna her şeyden çok inanmak istiyordu. İşleri çok kolaylaştıracaktı. “Beni tüm ülkede izlemiş biri bile mi?”

“Seni izlediğini bilmiyorsun. İş seyahati ya da başka bir şey için burada olabilir. Ve birinin adresini bulmak düşündüğünden daha kolaydır. Aslında sen belki de biliyorsun.”

Konuşulmayan sözcükler aralarında asılı kalırken Alana bakışlarını aşağı indirdi. Ne kadar kolay olduğunu elbette biliyordu. Bir internet sitesine birkaç dolar ödeyerek Bridget’in izini bulmuştu. Gereken tek şey birinin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

diğer kişisel bilgiler avcunuzun içinde olurdu.

Bu bilgileri edindiğinde insanların nasıl hissedeceğini daha önce asla düşünmemiş, ne kadar tüyler ürpertici olduğunu fark etmemişti.

“Sinsiyim,” diye mırıldandı.

“Ne dedin?” Chandler güldü.

Alana başını sallayarak eğildi ve eline bir bloknotla kalem aldı. “Hiçbir şey. Bana birkaç dakika ver, listeyi hazırlayayım.”

Kendisiyle sorunu olabilecek eski müşteri ve iş ortaklarının isimlerini yazmaya başladığında Chandler’ın gözlerini üstünde hissediyordu. Dizinden yaralandıktan sonra ağrı kesicilere bağımlı olan profesyonel tenisçi Michelle vardı. Alana kızı neredeyse kaçırmış ve yeni bir spor merkezine gidecekleri yalanıyla onu rehabilitasyon merkezine götürmüştü. Michelle ilaçlardan kurtulmayı ve profesyonelce tenis oynamaya dönmeyi başarsa da Alana’nın yaptığını asla atlatamamıştı.

Sonra Jennifer Van Gunten vardı. Çılgın partilerin ve belalı erkek arkadaşının kariyerini neredeyse mahvettiği bir oyuncuydu. Oynadığı roller için yapım şirketlerinin yaptırdıkları sigortalar astronomikti ve Alana’nın yapması gereken ilk şey genç oyuncunun erkek arkadaşı ve diğer arkadaşlarıyla ilişkisini sonlandırmak olmuştur. Alana suçlunun onlardan biri olduğundan kuşku duyuyordu çünkü Jennifer’ın takıldığı çevre yoluna hızla devam eden şımarık, zengin çocuklardan oluşuyordu ama yine de başta bir ayrılıp bir barıştığı, ciğeri beş para etmez uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşı Brent King olmak üzere isimlerini yazdı. Onunla geçmişteki birkaç karşılaşması pek sevimli olmamıştı. Adamın öfke sorunu vardı. Bir kere sinde, bir dava öncesi, Alana Jennifer’ı gece kulübünden

çıkarmak zorunda kaldığında, Brent ona bir yumruk savurmuştu ve anımsadığına göre, şehirdeki kirli çevrelerle ilişkisi vardı. Ama yine de şımarık bir zengin çocuğuydu. Alana onun kendisini hatırladığından bile kuşkuluydu.

Ayrıca futbolcu William Manafee vardı. Tıpkı Chad gibi saha dışı faaliyetleri top oynama becerisinden çok basının ilgisini çekmeye başlamıştı. Büyük fark William'ın evli olması ve durumdan habersiz olan karısını Alana'nın baskı unsuru olarak kullanmasıydı. William sonunda düzelmişti ama aralarındaki konuşmalardan birine kulak misafiri olan karısının aylık nafakası yıllık maaşına eşit olmuştu. William çapkınlığından dolayı kendini değil, Alana'yı suçlamıştı.

Şu ya da bu nedenle ona kin güdebilecek birkaç eski müşterisi daha vardı ve aceleyle onların ismini de kâğıda yazdı. Neredeyse bitirmişti ki bir-iki isim daha eklemeye karar verdi ve sonra sayfayı Chandler'a doğru itti.

Chandler listeyi taradı ve sonuna geldiği anı Alana anladı çünkü kaşları çatılmıştı. Kirpiklerinin ardından Alana'ya baktı. "Chad Gamble mı?"

Omuz silken Alana'nın dudakları titriyordu. "Benden pek hoşnut değildi."

Chandler'ın bir kaşı hâlâ yukarıdaydı.

Alana gülmemek için çaba harcadı. "Şaka yapıyordum."

"Öyle umuyorum. Yoksa gerçekten tuhaf bir durum olacaktı." Göz kırptı.

Öyle olsaydı Noel yemeğinin nasıl gerçekleşeceğini hayal eden Alana'nın dudakları küçük bir gülümsemeyle aralandı. Sonra bakışı Chandler'ın sayfanın kenarında duran parmaklarına takılarak gülmeye başladı. "Özür dilerim. O konuşmayı gözümde canlandırımda."

Chandler yanıt vermeyince Alana ona baktı ve kararlı

şekilde kendisini izlediğini gördü. Öyle bir bakıyordu ki Alana yanlış bir şey mi yaptığını düşündü. Bu berrak gözlerle teması sürdürmek kolay değildi. Chandler'ın gücü göz korkutucu olabilirdi ve bakışlarını Alana'ya dikmiş içini görebiliyor gibi bakıyordu.

Sonra bakışı ağzına yönelince Alana yumuşak bir iç çekmeyle dudaklarının aralandığını hissetti. Otoparkta Chandler ona yaslandığında nasıl hissettiğini kolayca anımsadı. Göğüslerinde bir ağırlık, neredeyse tatlı bir ağrı hissetti.

"Yanında kalabileceğin biri var mı?" diye sordu Chandler tezgâhtan uzaklaşıp kâğıdı cebine atarak.

Alana yeniden güldü ama bu kez komik değildi. Kimsesi yoktu. "Bu kişinin pek de büyük bir tehdit olmama ihtimalinin epey yüksek olduğunu sanıyordum."

"Anladığım kadarıyla yanında kalabileceğin kimsen yok," diye karşılık verdi Chandler korkutucu zekâsıyla.

Alana yanaklarının yandığını hissetti ve hemen savunmaya geçmesi yalan söylemekle sonuçlandı. "Yanında kalabileceğim biri var."

Chandler'ın gözleri kısıldı. "Öyleyse belki de yapman gereken bu. Ne olur ne olmaz. Burada kalmamalısın." Tezgâhın arkasından ona baktı ve sonra durdu. "Seni arkadaşının evine götürmemi ister misin? Bekleyebilirim."

Bu kadar yardımsever davranmasına şaşırان Alana'nın yanıt vermesi bir saniye sürdü. "Hayır. Az sonra onu ararım. Geç oldu ve seni daha fazla rahatsız etmek istemem."

Chandler dişlerini sıktı. "Rahatsız etmedin."

Tabureden aşağı inerken Alana güldü. "Korkunç bir yalancısın. Çok ilginç olacağa benzeyen geceni böldüm." Bu sözcükler ağzından çıktığı anda saçma bir kıskançlık sızısı içini yaktı. "Bir dakika bekle. Kartımı getireyim."

Çalışma odasından döndüğünde Chandler'ın kendi kartını tezgâhın üstüne bırakmış olduğunu gördü. O da kendi kartını uzattı. "Arka plan araştırmaları ve diğer çalışmalar için ne kadar borcum olacak?"

Chandler kapıda durdu ve başını yana çevirdi. "Yanında kalacağın 'arkadaşın' kim?"

Alana ilk başta onun ne demek istediğini anlamadı. "Bir arkadaş."

"Paula gibi bir arkadaş mı?" diye sordu.

Soruyu yanıtlamak yerine gülümsedi. "Sana ne kadar borcum var?"

Koridora geçen Chandler onun yüzüne baktı. "Seni arkadaşının evine bırakayım."

Hayır, bu olmayacaktı. "Gerekmez ama teşekkür ederim."

"Sorun olmaz."

Alana kaskatı kesildi. "Senin için sorun olacağını söylemedim, gerekli olmadığını söyledim."

Chandler gözlerini dikip bir süre ona baktı. "Gerçekten Alana. Evde kalma."

Alana ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. Burada kalmak aptallık olurdu. Aslında buraya birinin girdiğini bilerek şimdi evde tek başına kalma fikri onu korkutuyordu. Bir otele gitmek zorunda kalacaktı. "Kalmayacağım."

Chandler'ın başı hafifçe eğildi. Sert ve kolalı giysisinin katmanları arasından Alana onun bakışlarının ayak parmaklarından başına doğru çıktığını hissetti. Bakışları karşılaşınca Chandler'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Daha sonra arayacağım Bayan Gore."

Chandler gittikten sonra Alana aceleyle bir-iki günlük giysi ve bazı özel eşyalarını topladı. Düzgün bir şekilde

çantasını hazırladı ve taksi çağdırdıktan sonra evden çıktı.

Az önce korkunç bir insan olmadığını iddia etmişti ama bu tam olarak dürüst bir yaklaşım değildi. Elbette mükemmel bir insan da değildi.

İyice aydınlatılmış apartman girişinde taksiyi beklerken, paranoya yüzünden omzunun üstünden bakıp duruyordu. Sonunda ofisinden yürüme mesafesi uzaklığında bir otele giriş yaptı.

Kötü bir otel değildi ama kesinlikle dört yıldız gibi görünmüyordu. Hafif bir misk kokusu vardı ama gecenin bir yarısında Alana'nın yapabileceği en iyi şey buydu.

On dakika sonra ikinci katta bir odaya yerleşmişti ama ne yazık ki bardan yeterince uzak değildi. Kapıyı arkasından kapattı, sürgüyü çekti ve çantasını yatağa sürükledi. Küçük odaya göz atınca, üzerinde ufak, kare yastıklar bulunan çift kişilik bir yatak, ucuz bir çalışma masası ve yanında bulunan televizyonu gördü. Koridorun sonundaki bardan uğultu şeklinde konuşma ve gülme sesleri kalın duvarları geçip içeri giriyordu.

Yanık kibrit kokan bir otel odasında tek başına dururken insanların mutlu olduğunu, güldüğünü, yaşadığını duymak her nedense onu üzüyordu.

Buzluğundan bir kutu dondurma almayı düşünmüş olmayı dileyerek yatağa külçe gibi yığıldı. "Ne ekersen onu biçersin" şeklinde hissettiği gecelerden biri olacak gibiydi ve bu boktan durumla baş edebilmek için çikolataya ihtiyacı vardı.

Kendini yıllardır hissettiğinden daha yalnız hissederrek rahatsız yatakta geri kaydı ve dizlerini göğsüne çekti. Çenesini dizlerine dayayarak iç çekti. Uzun bir gece olacaktı.

Beşinci Bölüm

Chandler iki gün sonra ofisinde, Alana'nın verdiği listedeki isimlerin sonuçları üzerinden üçüncü kez geçiyordu. Ne bulacağından emin değildi. Bunlar bulmaca gibiydi ve yardıma ihtiyacı olan kişi yalan söylediğinde, durumu asla kolaylaştırmazdı.

Arkadaşıyla kalıyormuş.

Saçmalık.

Chandler Alana'nın evinden ayrıldıktan sonra arabasıyla sokakta bir tur atıp apartmanın bulunduğu sokağın köşesine park etmişti. Otuz dakika sonra, neredeyse Alana'nın dairesine dönüp onu dışarı sürüklemek üzereyken, apartmanın önünde bir taksi durmuş ve küçük bir valizle Alana dışarı çıkmıştı.

Gecenin bu saatinde onun taksiyle gelmesini ne tür bir erkeğin kabul ettiğini merak etmiş ama çok geçmeden yanıtını almıştı.

Chandler ilk başta inanamamıştı. Alana bir arkadaşının evine gitmemişti. Hayır. Bir otele gitmişti. Üstelik harika bir otel bile değildi.

Allah Allah.

Nasıl olur da burada kimsesi olmazdı? Ve ihtiyacı olduğu zaman ona yardım edecek tek bir kişi bile yoksa ne diye bu şehre taşınmıştı? Gerçekten yapayalnızdı ve Chandler'ın aklı bunu almıyordu.

İki gün sonra, hâlâ aklı almamıştı.

O gece neredeyse otel odasına gidecekti ama ne yapabiliirdi? Onu kendi evine mi götürecekti? Açıkça kadının bunu yapmayacak kadar gururu vardı ve Chandler işi olurluna bırakıp ertesi sabah erkenden Alana işe gitmeden onu yakalamak için peşine düştü.

Aslında Alana işe yürüyerek gitmişti.

Ve o akşam otele yürüyerek dönmüştü. Tek başına. Olası bir tacizci onu izlerken. Güzel.

İşin kötü tarafı, bir serserinin yanında kalmaması Chandler'ı rahatlatmıştı. Gözlerini devirdi. Bununla ilgili birçok sorun vardı.

Süphelilerin çoğunun tanınmış kişiler oldukları düşünülürse biraz daha araştırma yapması gerekecekti. Chandler'ın bulduğu ayrıntılar yeterli değildi. Yalnızca Michelle Ward'un iletişim bilgileri vardı ve bu sabah telefonuna yanıt vermek için geri aramıştı.

Tenisçi kesinlikle Bayan Gore'un hayranı değildi ama içgüdüleri Chandler'a, oyuncunun bu tehditle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu. Ayrıca genç kız Bayan Gore'un müdahaleleri ve yöntemleri için isteksiz de olsa minnettardı.

Tam kendi kardeşi gibi.

Alana işinden söz ettiğinde, işini ciddiye aldığı ve onun için önemli olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca bazı müşterilerinin hakkındaki düşünceleri onu üzüyordu ve bu da Chandler'ı şaşırtmıştı. Önceki anlaşmazlıkları sırasında onun kendisinden daha cesaretli olduğunu düşünmüştü.

Bakışı tuğlanın üstünden aldığı nota takıldı. Başka biri de bu kişiye özel aynı kâğıtlara sahip olabilir miydi? Elbette mümkündü ama kâğıdı kullanan kişinin Alana'da da aynı kâğıdın bulunduğunu bilmeme olasılığı Washington Anıtı'nın üstüne bir UFO konmasıyla aynıydı.

Aklından bir an için Alana'yı aramak ve onu kontrol etmek geçti ama o aramamıştı. Ve onu araması için aslında bir nedeni yoktu...

Elbette sesini duymaktan başka ve bu nedenle onu ararsa bir noktada cesaretini toplayacaktı.

"Kaportacı Joe'nun yerinden aradılar. Olur ya belki telefonun neden çalıp durduğunu merak edersin."

Murray'nin sesiyle irkildi. Murray kollarını kavuşturmuş, kapı çerçevesine yaslanmış duruyordu. Murray Chandler'la aynı yaştaydı ama genellikle huysuz bir yaşlı adam gibi davranırdı.

Odaya daldı ve Chandler'ın çalışma masasının karşısındaki iskemleye külçe gibi oturdu. "Söylesene, ne zaman bir Lexus aldın? Sadık bir Ford sürücüsü olduğunu sanıyordum."

Chandler kahvesinden bir yudum aldı. "Benim arabam değil."

"Peki, arabasına binlerce dolarlık zarar verecek kadar öfkeli tanıdıkları olan kim?" Parmaklarıyla boynundaki dövmelelere dokunarak elini sinekkaydı tıraş edilmiş kafasında dolaştırdı. Karanlık bir sokakta rastlandığında Murray korkutucu bir aşağılık herif gibi görünebilirdi. "İnsanları yalnızca senin bu kadar kötü kızdırdığını düşünmüştüm."

Chandler sırtarak fincanını masaya bıraktı. "Hayır. Sanırım dışarda benden daha sevimli kişiliğe sahip insanlar var."

Murray küçümseyerek konuştu. "Üzerinde çalıştığın

yeni bir olay mı var?" Chandler yanıt vermedi ama Murray buna alıştı. "Ayrıntılar nedir? Çünkü merak ediyorum. Lanet olası William Manafee'nin adını yazmışsın."

Gerçeği söylemeden Murray'yi odasından dışarı çıkaramayacağını anlayan Chandler olası işi hızlı bir şekilde ve ayrıntıya girmeden ona anlattı.

"Kahretsin." Murray arkaya yaslandı ve yüzündeki kirli sakalı kaşımaya başladı. "Chad'in halkla ilişkiler uzmanından mı söz ediyorsun?"

Chandler başıyla onayladı.

Elini indirip iskemlenin koluna koyan Murray'nin yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Chad'in ismi de şüpheli listesinde mi?"

"Evet."

"İnanılmaz." Murray güldü. "Bunun arkasında ciddi bir durum olduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum." Bir an ekrana baktı. "Yalnızca bir kişi hakkında bilgi toplayabildim ve onu bertaraf ettim. Alana kuşkusuz zorluk yaşatan biri ama bunu yapan kişi ciddi olabilir mi? İnanması zor."

"Alana mı? İlk adıyla mı hitap ediyorsun?"

"Kapa çeneni," dedi Chandler ve ayaklarını çalışma masasının üstüne kaldırdı. "Ama biliyor musun, yöntemleri insanları kızdırsa da o imajlarını düzeltiyor ve sonunda da onları eskiden bulunduklarından daha iyi bir durumda bırakıyor. Senin için bunu yapan birinden, ona zarar verecek kadar nasıl nefret edebilirsin?"

"Yapanın bir müşteri olduğundan emin misin?" diye sordu Murray, yeni bir iş ve sayısız olasılıklara duyduğu ilgiden siyah gözleri parıldayarak.

"Eski bir erkek arkadaş olabilir. Olmadığının söylediğini biliyorum ama sen de benim kadar bilirsin ki doğru

yanıtı alabilmek için bazen soruyu bir-iki kez sormak gerekebilir." Ama Alana'nın bu konuda yalan söylediğini düşünmüyordu. Notu gördüğünde kadın afallamıştı. Chandler onun psikozlu eski bir erkek arkadaş gibi önemli bir bilgiyi kendisinden gizlediğinden kuşkuluydu.

"Demek onu izliyorsun."

Chandler baş hareketiyle onayladı. "Şu an işte."

"Numaralardan bazılarını bulmaya çalışmamı ister misin? Falcons'larda bir arkadaşı olan bir dostum var. Çalışma masamın arkasında hiçbir şey yapmadan oturmaktan iyidir."

Listeye bakan Chandler güldü. "Kimi tanıyorsun?"

"İki sene önce Redskins takımının ponpon kızını anımsıyor musun? Şartlı tahliye edilen bir mahkûm tarafından taciz edilen? İşte onunla iletişimi sürdürdük. Eminim birkaç telefon görüşmesi yapıp bize doğru yönü gösterebilir."

Chandler başını salladı. "Bahse girerim iletişimi kesmemen tamamen profesyonelce kalmıştır ve cinsel organını kapsamıyordur."

"Seninle cinsel organım hakkında konuşmuyorum."

Chandler'ın gözleri kısıldı. "Bir numaralı kuralımızı sana hatırlatmam gerekiyor mu?"

"Her neyse." Murray doğruldu. "Benim *sana* bu kuralı hatırlatmam gerekiyor mu?"

"Lanet olası çeneni kapat."

Sahnarak ofisten çıkan Murray gülerek kapıyı arkasından kapattı. Yeniden ekrana bakan Chandler'ın bakışı birkaç saniye sonra, klavyenin yanında duran küçük karta takıldı. Alana'nın yatağının üzerinde duran geceliği düşündü ve pantolonunun içinde sıkıştığını hissetti.

Chandler kuralları biliyordu. Kahrolası kuralları kendi yazmıştı.

Ama onlara her zaman uymuyordu.

Ayrıca teknik olarak Bayan Gore tarafından işe alınmamıştı, yani sorun değildi.

Kartı eline alınca yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. İşe alınmış olsaydı bir fark yaratacağını söylemek istedi ama kendi kendine yalan söylemek Chandler'ın edindiği bir alışkanlık değildi.

Neden şimdi başlayacaktı ki?

Küçük Bayan Alana Gore'la ilgili onu derinden etkileyen bir şey vardı ve Chad'le Chase'in birleşiminden daha kötü hareket etmesine neden oluyordu. Bunun ne olduğunu ya da ne anlama geldiğini bilmiyordu ama öğrenecekti.

Çünkü kardeşlerinin aksine, Chandler bir şey istediğinde ne aptalca davranır ne de kendi kendine saçmalamakla zaman kaybederdi. Bir şey istediğinde, Chandler onu elde ederdi.

Ve Alana'yı istiyordu.

Alana, Images firmasındaki ofisine her girdiğinde tam olarak nereden geldiğini anımsıyordu. Bulunduğu yere gelebilmek için nelerin üstesinden gelmesi gerektiğini. Büyükannesi hâlâ hayatta olsaydı onunla gurur duyardı... elbette sert davranırdı ama gurur duyardı.

Meşeden yapılmış cilalı çalışma masasının üzerinde elini kaydırarak derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Bunu hiçbir şey bozmayacaktı.

Odasının kapısı hızla açıldı ve sarı saçlarının ucu şakaklarından çıkmış şekilde Ruby Baker fırtına gibi içeri girdi. Halkla ilişkiler firmasındaki ortağı ondan yalnızca birkaç yaş büyüktü ve yakalı gömlekleri, ütülü keten pantolonlarıyla Alana'ya bir kütüphane müdürünü anımsatıyordu. "Bir sorunumuz var."

Alana çalışma masasının arkasında kaskatı kesildi. "Ne?"

"Dünyanın sonu senaryosu," dedi Ruby. Arkasından kapattığı kapıya yaslandı. "*Washington Post*'tan bir gazeteci aradı ve *Aleti Kutuda* hakkında bilgi edinmek istedi."

Alana'nın midesi kasılırken gözleri kocaman açıldı. Tamam. Bu her şeyi bozabilirdi. Ellerini sertçe çalışma masasının kenarlarına koydu. "Nasıl?"

"Bilmiyorum." Ruby yürüdü ve kendini iskemleye bırakıp kollarını havaya kaldırdı. "Bu konu hakkında bilgisi olan herkes ya uyarılıp uzak durması söylendi ya da ansızın tropikal Jamaica'da tatile gönderildi."

"Birinin bir şey söylemesi gerekiyordu." Alana bu son saçmalıklara karışanları aklından hızla geçirirken kendi kendine söylendi. "Bahse girerim hizmetçidir. Sorun yaratacağını sana söylemiştim. Özel okula göndermek istediği iki çocuğu var. Bu hikâyede para var."

Ruby sızlandı.

Kahrolası senatörlerin ve cinsel organlarının cehenne- me kadar yolu vardı.

Her halkla ilişkiler uzmanının kâbusu, bacaklarının arasında duranı kontrol edemeyen azgın bir siyasetçiyle karşılaşmaktı. Elbette Alana, Ruby ve son halkla ilişkiler uzmanıyla birlikte Senatör Grant için görevlendirilmişti. Anahtar sözcük Artık Images'da çalışmamak gibi son ol- maktı. Konu rezilliğe gelince bu senatör bir-iki kez feleğin çemberinden geçmişti.

Alana Tanrı'nın ve kutsal ruhların kendisinden nefret ettiklerine kesinlikle inanıyordu.

Anlaşılan *Aleti Kutuda* ismi yaklaşık iki yıl önce, sena- tör bir FedEx kutusunun altından sahte sekreterlerinden birine cinsel organına kolay erişim sağladığında gündeme

gelmişti ve isim bu şekilde ağızlarına takılıp kalmıştı.

"Muhabir telekızı soruyordu." Ruby konuşmaya devam ederken Alana onun topuzundan incecik saç tutamlarının kurtulduğunu fark etti. "Onu engelledim ve senatörün evine yeni personel aldığı gibi saçma bir yalan uydurdum ama..."

"Ama şimdi *Post* onu izleyecek. Mükemmel. Senatörle konuşmamız gerek." İç çekti ve başını çalışma masasına vurmak istedi. "Taş. Kâğıt. Makas?"

Kadının yüzünde bir tebessüm belirdi. "Üç deyince."

Alana kâğıt demişti. Ruby makası seçmişti. Artık resmiydi. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh ondan nefret ediyordu. İskemlesini geri itip eğildi ve çantasına uzandı.

Telefonun çalmasıyla yerinden zıpladı. Bilinmeyen bir numaraydı, demek ki dışarıdan arıyordu. Ahizeyi eline alırken Ruby'nin oturduğu yere biraz daha gömüldüğünü fark etti. "Images. Ben Alana Gore."

"Bayan Gore'u tercih ederim. İsmi söylediğinde sesin birini cezalandırmak ister gibi çıkıyor."

Kahretsin. Arayan Chandler'dı. Onu cezalandırma konusunu bilmiyordu ama Chandler'ın *kendisini* cezalandırmasını kolayca gözünde canlandırabiliyordu. Yanaklarındaki sıcaklığı hissetti ve karşısında oturan Ruby'nin yüzündeki meraklı ifadeyi fark etti.

Sessizliğin yarattığı boşluk uygunsuz şekilde uzadı. "Alana, orada mısın?"

"Evet, buradayım. Özür dilerim," dedi, ağzından kaçırarak ve birkaç kez gözlerini kırptırarak. "Şey, savunmasız bir anımda yakaladın." Alana yalnız olmayı diledi çünkü Chandler bir şey bulmuş olmalıydı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Seninle."

"Benimle mi?"

“Evet.” diye karşılık verdi Chandler, alçak ve pürüzsüz bir sesle. “Seni istiyorum.”

Alana ağzını şaşkınlıkla açtı. Chandler onu mu istiyordu?

Güldü ve tüm bedeni ürperdi. “Henüz öğlen yemeği yemedin.”

Alana bir an için onun söylediklerini algılayamadı ama sonra anladı. Yemek yemediğini nereden biliyordu? Ekrandaki saate baktı. “Saat üç.”

“Bazıları öğlen yemeğini geç yer.”

Ruby’nin dinlediğini fark etmenin rahatsızlığıyla telefonun etrafındaki parmaklarını sıktı. “Ben yemek yedim.”

“Yalancı,” diyen yanıt hızlı geldi. “Peki, akşam yemeğine ne dersin?”

Onu şimdi hangi akla hizmet, yemeğe çağırıyordu? “Araştırdığın konu hakkında bir şey buldun mu?”

“Soruma yanıt vermedin.”

Oturaklı bir küfür geveleyerek, gergin bir şekilde Ruby’ye gülümsedi ve iskemlesinde yana döndü. “Bu gece belki geç saate kadar çalışacağım. Ve bildiğin gibi şu an isteyim ve aslında telefonda konuşmamalıyım.”

“Ben de isteyim ve telefodayım.”

Alana eğilerek gözlerini yumdu ve yeniden çantasına uzandı. “Ama sen kendi işinin sahibisin. Ben değilim.”

“Doğru,” diye karşılık verdi Chandler ve sonra Alana’yı heyecanlandıran bir ses çıkardı. Geriniyor muydu? Yoksa kendine mi dokunuyordu? “Michelle Ward ile konuştum. Suçlu o değil. Hâlâ araştırıyorum.”

Alana şimdi tamamen onu kendine dokunurken hayal ediyordu. Eli düğmeleri açılmış kot pantolonundaydı, gömlek giymiyordu. Alana’nın hayalinde gömlek giymiş olamazdı. Ve eli kahnlığın etrafında yavaşça hareket ediyordu.

Alana kasıkları arasındaki heyecanı hissetti. Benzine atılan kibrit gibi bedeni alev almıştı. Kendi tepkisinden ürktü.

Bir şekilde korktu da.

"Alana?" Chandler'ın ismini söyleme şekli, dilinde onu tadıyor gibiydi. "Telefonu yüzüme mi kapattın?"

"Hayır. Yalnızca meşgulüm." Onu kendini tatmin ederken hayal etmekle meşguldü. Gerçekten de beyni bu sorunu çözmeliydi. Alana oturduğu yerde doğruldu ve Ruby onun yüzünü görünce kaşlarını çatı. "Bilgi verdiğin için teşekkür ederim. Seni daha sonra ararım."

"Ben seni ararım."

Bu sözden sonra kararlı bir *tıklamayla* Chandler telefonu kapattı. Alana ahizeyi yavaşça alıcının içine geri koydu.

"Kimdi bu?"

Alana yalan söylemeyi aklından geçirdi ama Chandler sonunda onun için çalışacaksa birlikte görüneceklerdi. Şimdi söylemek daha iyi olabilirdi. "Chandler Gamble."

Ruby neredeyse iskemlesinden düşecekti. "Chad Gamble'ın ağabeyi, öyle mi?"

Başıyla onaylayan Alana ayağa kalktı. "Birkaç ay önce kardeşiyle çalıştığımı biliyorsun."

"Burada iş bulmana o neden oldu." Ruby yeşil gözlerini kırptırarak ayağa kalktı. "Peki, *onunla* neden öğlen yemeği planları yapıyordunuz?"

Ruby'nin "onunla" deme şekli Alana'yı rahatsız etmişti. Kapiya yöneldi. "Birkaç gün önce arabayla ilgili sorun yaşadığımda onunla karşılaştım ve bana yardım etti."

"Ama bu öğlen ya da akşam yemeğini ve tüm konuşma boyunca yüzünün neden kırmızı olduğunu açıklamıyor." Ruby başını eğerek Alana'nın odadan çıkmasına engel oldu. "Chandler'la çıkıyor musun?"

Alana güldü. "Hayır. Arkadaşız." Sözcük kendi kulağına bile tuhaf geldi.

"Bana gerçeği söylüyor musun?"

Alana kaşlarını çatı. "Evet. Sana gerçeği söylüyorum."

"Chandler etkileyici bir erkek... onun ve yapmayı sevdiği şeyler hakkında söylenenler..." Yakasını çekti ve elini yelpaze gibi kullanarak yüzünü havalandırdı. "Kraker yediği için onu yatağımdan atmazdım... üstelik mutlu bir evliliğim var."

Alana'nın bedeni titredi. Chandler'ın yapmayı sevdiği şeylerden bazılarını duymuştu. Kahretsin, onlardan bazılarını olmak üzereyken Deri ve Dantel'de görmüştü.

"Peki, onu ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu Ruby.

Alana sabırlı davranmaya çalıştı. "Pekiye değil. Az önce de söylediğim gibi, bir şekilde karşılaştık."

"Arabanla ilgili sorun yaşarken mi? Söylesene, Chad'le çalıştığında Chandler'la ilgili ayrıntıları öğrenmiş olmalısın. Doğru mu? Söylenen şeyler? Deri ve Dantel'e gittiği, baskın olmayı ve gerçekten çılgın seksi sevdiği doğru mu?"

Alana'nın ağzı açıldı ama hızla kapattı. Chad'le çalıştığı zamandan ve kendi gözleriyle gördüklerinden edindiği izlenim onu olumlu yanıtla yönlendiriyordu. Bir yanı ne-redeyse tüm bildiğini açığa vurmak üzereydi. Ne de olsa bir halkla ilişkiler uzmanı tüm dedikoduların üstünde olmalıydı ama içinde bir şey konuşmasına engel oldu.

Chandler'ın cinsel hayatı ne onu ne de Ruby'yi ilgilendirirdi.

"Tüm bunların yalnızca söylenti olduğunu düşünüyorum," dedi sonunda gülümseyerek. "Öğrendiğim hiçbir şey bunun doğru olduğunu bana düşündürmedi."

Ruby'nin yüzü asıldı. "Ama bu çok kötü. Onunla çıkmanı umut ediyordum ve ben de böylece senin kanalıyla

alışılmadık seksi deneyimleyebilecektim.”

Alana dudak büktü. “Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Her neyse. Git de şu senatöre dersini ver.”

Alana ona veda ederek ofisten çıktı ve dün kiraladığı arabaya yöneldi. Çantasını yanındaki koltuğa atarken ilginç bir şey fark etti. Senatöre ne söyleyeceğine odaklanmalıydı ama gerçekten düşündüğü tek şey daha önceki hayalinin keyfini bu gece nasıl çıkaracağıydı.

Senatöre gitmeden önce bu işe gereken cesaret kafeini için yan sokaktaki kafeye uğradı. Kısa bir sıra vardı ve arkada durup cep telefonundan saati kontrol etti.

Sırası geldiğinde tezgâhın ardındaki kıza gülümsedi. “Vanilyalı filtre kahve, lütfen kreması...”

“Az olsun,” dedi, tanıdık bir ses araya girerek.

“Evet. Doğru.” Şaşkın bir şekilde döndü ve ağzı açık kaldı. “Steven?”

Arkasında duran adam ona gülümserken gözlüğünün ardındaki teni kıristtı ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. “Merhaba Alana.”

“Doğu yakasında ne işin var?” Washington’da bir kafe-
de Steven Grimes’ı gördüğü için afallayan Alana, kasiyer siparişini hazırlarken yana çekildi. “İş için mi buradasın?”

Başıyla onaylayan Steven elini ütülü pantolonunun cebine attı. “Biliyorsun, oraya buraya gidip gelmeyi severim.”

Onu yeniden görmeyi gerçekten ümit etmeyen Alana gülümsemeye çalıştı ve söyleyecek bir şey bulmak için çabalarken siparişinin bir an önce hazırlanmasını diledi. “Söylesene, nasılsın?”

“Yoğun,” dedi Steven bakışı Alana’da odaklanarak. “Sen nasılsın? Çok iyi görünüyorsun.”

“Sen de öyle,” diye geveledi Alana ve hazır olan kahvesini almak için tezgâha döndü. “Ben de yoğunum. Aslında gitmek üzere olduğum müşteriye gecikiyorum.” Gerilemeye başladı. “Ama seni gördüğüme sevindim. Bir akşam yemek yiyelim.” Kesinlikle böyle bir planı yoktu ama kibarlık olduğunu düşünmüştü.

Steven’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Çok mutlu olurum. Aslında şimdi nişanlıyım. Onunla tanışmanı çok isterim.”

“Ah.” Hay aksi, herkes evleniyor muydu? “Gerçekten çok güzel. Tebrikler.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Steven. “Sen?”

Ben mi? İşte o garip an gelip çatmıştı. “Aslında... şey, ciddi olduğum biri yok.” Aslında genel olarak biri yoktu ama Steven’ın bunu bilmesine gerek yoktu. “Öyleyse seni ararım.” Alana neredeyse kapıya varmıştı. “Seni gördüğüme sevindim.”

Alana daha fazla rahatsız edici şekilde yapmacık konuşmalar yapmak zorunda kalmadan kendini dışarı attı.

Kahretsin, eski erkek arkadaşlarına rastlama konusunda en tuhaf insandı. Kulağa acımasız gelse de ilişki bittiğinde eski arkadaşıyla yeniden asla karşılaşmasa çok mutlu olan kişilerdendi.

Steven onu sevdiğini iddia eden, geçmişten gelen bir fırtınaydı. Alana gerçekten ondan hoşlansa da ilişkileri yürümemişti. Steven hep daha fazlasını, Alana’nın asla veremeyeceği yanı istemişti. Bu Alana’yı üzmüştü, hâlâ da üzüyordu. Steven mükemmel bir eş olabilirdi... başarılı bir doktordu ve seyahat etmeyi seven, sabırlı, inanılmaz kadar kibar bir insandı.

Ama birkaç ay sonra Alana huzursuzlanmaya başlamış ve Steven’in ondan daha fazlasını almak için bastırmaya

devam edeceğini algılamıştı. O ciddi bir bağlılık arıyordu ve Alana'nın istediği bu değildi. Geçen senenin başında Alana ilişkiyi bitirdiğinde kendi duygularından ve ondan kaçtığını iddia eden Steven altüst olmuştu.

Alana onun nişanlandığını duyduğuna sevinmişti. Steven iyi bir insandı ve mutlu bir hayatı hak ediyordu.

Beklenmedik karşılaşmanın yarattığı tuhaflığı üstünden atması pek uzun sürmedi ama işyerinin otoparkına geri yürürken ürperdi. İzlendiği hissi... öyle güçlüydü ki omzunun üstünden baktı ama tüm gördüğü tanımadık insanların yüzleriydi.

Kiralık arabasına binene kadar garip duygu onu terk etmedi. Paranoya ya da başka bir şey olabilirdi ama farkını nasıl anlayabilirdi? Yapabildiği tek şey tetikte olmaktı.

Senatörün Alexandria'da bulunan evine ulaşmak için arabayla yaklaşık bir saat gittikten sonra, karısı bir hayır etkinliğinde olan senatorün yarı giyinik durumda, yaptığı iş şüphe uyandıran başka bir kadınla evin girişinde olduğunu gördü.

Adam dürtülerini kontrol edemiyordu.

Fahişelerle evlilik dışı ilişkinin senatorün yapılacaklar listesinin üst sıralarında neden bulunmaması gerektiğini anlatmak Alana'nın epey vaktini aldı. Sonra da çevreyolundaki trafik karmaşasında geri dönmek neredeyse iki saatine mal oldu. Kapalı otoparka girdiğinde tek istediği bir tart tıkınıp geceyi bitirmektir. Ne de olsa cuma akşamıydı. Senatör çıplak şekilde insanların arasından geçmedikçe, evinden ihtiyacı olan şeyleri kapıp otele dönebilir ve oda servisine sipariş verip köşesine çekilerek tembellik yapabilirdi.

Chandler onu geri aramamıştı. Kendisi onu arayabilirdi ve evine girmek üzereyken neredeyse arayacaktı.

Oraya tek başına girme fikri onu korkutuyordu ama cep telefonunda onun numarasını çevirmeye cesaret edemedi. Chandler arayacağını söylemişti. Alana'nın onu araması biraz... Ne olacaktı? Ona gittiği nedenden başka bir şeyle ilgileniyormuş gibi olacaktı.

Dairesinin bulunduğu kata çıkmak için asansöre bindiğinde yanağının iç tarafını ısıırıyordu. Chandler'ın aramasını bekliyor olsa da telefonu Alana'yı hazırlıksız yakalamıştı. Onu en çok şaşırtan, Chandler'ın aramasına kendi gösterdiği tepkiydi. Öğleden sonra ve akşamüstü değişimli olarak gergin heyecanlar ve rahatsız sinirlilik durumları yaşamıştı. Birini çekici bulmasının ya da uçarı bir kız gibi gizli duygular beslemesinin üstünden öyle uzun zaman geçmişti ki.

Ve uçarı bir kız olmaktan çok uzaktı.

Kapısına yürüyüp çantasından anahtarını çıkarırken Chandler Gamble'a *tutulması* olasılığının boş bir heves olduğunu düşünüyordu. Günlük hayatta karşılaştığı onca uygun erkeğin arasında bedeni ilgilendiğinin o olduğuna karar verecekti. Çılgın ünü düşünülürse Chandler olası en kötü seçenektir. Alana genellikle sakın ve güvenli, sinemaya giden, eve paket servis siparişi vererek zaman geçiren erkeklere yönelirdi. Kırbaçlar, kelepçeler ve Tanrı bilir aklından daha neler geçen Chandler gibi erkeklere değil ama onunla ilgili bir şey Alana'da kendini serbest bırakma... ve biraz azma isteği yaratıyordu.

Alana asla azgın olmamıştı. Miras kalan genleri düşününce inanılmazdı ama bir kez bile başına gelmemişti. Hiçbir ilişkisi heyecanlı bir coşkuya ya da nefesini kesecek bir çekime yol açmamıştı. Ama öylesi daha iyiydi. Ailesinde birçok kadın hayatlarındaki gücü yok eden karşılıksız aşklara düşüp şehvetin tutsağı olmuşlardı.

Düşüncelerine öyle dalmıştı ki anahtarını kilide sokmak üzereyken kapının aralık olduğunu fark etmedi. Nefesi kesildi, tüyleri ürperdi.

Zaman yavaşlarken içgüdüleri beynine buradan ayrılması ve polisi araması için uyarılar gönderdi ama inanılmayacak kadar solgun ve titrek eli kapıyı iterek açtı.

Karşısına çıkan görüntüyle dehşete kapılarak çığlık attı ve dizlerinin bağı çözüldü.

Altıncı Bölüm

“Chad kılıbığın teki.”

Büyük kanepede kardeşinin yanında oturarak bira içen Chandler söylendi. Chase’le birlikte büyük ekranda Braves’e karşı oynayan Chad’i izliyorlardı. Nationals beşinci vuruşu yapıyordu ve büyük olasılıkla deplasman maçını kazanacaktı.

Sol bacağını kaldırıp geri çekilerek mükemmel bir hızlı atış daha yapmaya hazırlanan Chad’in görüntüsünü kamera yakınlaştırdı. Bu açıdan, üniformasının arka cebine sıkıştırılmış fuşya mendili fark etmemek güçtü. Chad’in Bridget’tan esinlendiği iyi şans tılsımıydı ve Chase’e göre Chad’i kılıbık yapan buydu.

“Konuşana bak,” diye karşılık verdi Chandler kibarca ve birasından bir yudum aldı. “Sanırım bir kız arkadaşla bir saat içinde gönderilen mesaj sayısında rekor kırdın.”

Chase ona bir bakış attı. “Her neyse. Maddie kendini pek iyi hissetmiyor, o yüzden onu kontrol ediyorum.”

Kardeşine bakan yüzündeki ifade gerçekten kaygılıydı. Chandler için Maddie küçük bir kız kardeş gibiydi ve ona düşküncü. “Nesi var?”

“Sanırım gribe yakalandı,” dedi Chase, bakışını ekrandan telefonuna çevirerek. “Bu sabah uyandığında, bir partide sabahlamış gibi kusmaya başladı. Bu gece onunla kalabileceğimi söyledim ama gitmemi yoksa canıma okuyacağını söyledi.”

Chandler gülümseyerek dudak büktü. “Öyleyse bu gece kulüplere gitmiyorsun?”

“Elbette hayır.” Chase babalarının işini devralmıştı ve üç eyalette özel kulüpler işletiyordu. “Onun yanına dönmek için şimdiden sabırsızlanıyorum ve hastalığının kötüleşebileceğini düşünerek gecenin yarısını dışarıda geçirmeyeceğime eminim.”

“Öyleyse evde olmalısın.”

Chase ona baktı. “Dediğim gibi, beni canıma okumakla tehdit etti. Onu tanırısın.”

Chandler güldü. Maddie ufak tefekti ama tehdidine şaşmamak gerekirdi. “Ona zencefilli gazoz ve kraker götürmelisin.”

“Peki, anne.”

Chandler parmak hareketiyle ona küfretti ve bacaklarını sehpanın üzerine koyup arkaya yaslandı. Havaya fırlayan falsolu topu yakalayıcı kaptı ve vuruşu bitirdi. Araya reklam girince Chandler’ın aklı daha önce yaptığı telefon görüşmesine takıldı ve dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

Sakin bir kadını telaşlandırmıştı ve bu durum onu gülünç şekilde kendini beğenmiş duygularla doldurmamış mıydı? Alana’nın içinde bulunduğu durum düşünülürse gerçekten ona bulaşmamalıydı ama elinde değildi.

Telefonu koltuğun kolunda bir taş gibi duruyordu. Arayacağını söylemiş olsa da Alana’nın onu arayacağını tahmin etmiyordu. Onun tarzı değildi ama kahretsin

yanında Chase olmasaydı... Chandler onu istiyordu ve Alana'nın işi kolaylaştırmayacağını biliyordu ama tedbirli hareket etmek zorundaydı. Baskı yaptıkça onun daha çok geri kaçacağını hissediyordu. Zarif ağzı ve öfkeli kişiliği çekiciliğinin büyük kısmını oluştursa da Chandler onun her şeyi başlamadan bitirmesini istemiyordu.

Ama belki... belki daha sonra kaldığı otele uğrayabilirdi. Elbette tesadüfen...

"Smokinin hazır mı?" diye sordu Chase, kollarını kaldırıp koltuğun arkasına atarak. "Tek yaptırmayanın ben olmadığımı söyle lütfen. Eminim Mitch'in smokini çoktan hazırdır."

"Hayır." Chandler güldü. "Düğün hazırandan önce yapılmayacak. Epey zamanımız var..."

Ön kapının tıklatıldığını duyarak sözlerini bitirmedi. Hareket etmeye yeltendiği anda Chase telefonunu cebine koyarak ayağa kalktı. "Gidip bakayım, kim gelmiş."

"Git bakalım." Chase odadan çıkıp gözden kaybolurken Chandler geri yaslandı.

Kimseyi beklemiyordu ama Murray ya da kendisiyle çalışan çocuklardan biri olabilirdi. Ama kardeşi yüzünde "bu da nereden çıktı?" ifadesiyle dönünce, gelenin onlardan bir olmadığını anladı.

"Bir konuğun var."

"Hadi canım sen de!" dedi Chandler ifadesiz bir sesle. "Bahsettiğin konuk nerede?"

Chase tuhaf bir şekilde ağabeyine baktı. "Onu bıraktığım yerde... girişte."

O muydu? Chandler şaşkınlıkla ayaklarını yere indirdi. Chase'in devam etmesine gerek kalmadan kim olabileceği konusunda bir kuşkusu oluştu.

“Chad’in halkla ilişkiler uzmanının neden burada olduğunu bilmem gerekiyor mu?” diye sordu Chase alçak sesle.

“Eski,” diye mırıldandı Chandler, birasını sehpayaya koyarak.

Chase yüzünü buruşturdu. “Sanki artık Chad için çalışmıyor olması önemliymiş gibi. Ne halt ediyor?..”

Kardeşinin ona söylediği başka ne varsa önemsizdi. Chandler onu salonda bırakıp yemek odasına doğru yürüdü. Merak içindeydi. Alana onu arayıp bulmuş muydu? Üstelik telefon etmeden evine mi gelmişti? Mükemmel. Belki de düşündüğü kadar zor olmayacaktı.

Onu gördüğü anda merakı endişeye dönüştü.

Alana siyah bir çantayı daha önce dosyayı tuttuğu şekilde göğsüne dayamış, ön kapiya sırtını yapıştırmış duruyordu. İnce, siyah saç tutamları solgun yüzünün etrafında dağılmıştı. Yine hatlarını gizleyen, donuk bir takım elbise giymişti. İnanılmayacak kadar açık gözlerindeki bakıştan korkmuş ve incinmiş olduğu anlaşıyordu.

“İyi misin?” diye sordu, niyetlendiğinden daha sert bir sesle.

Alana geri çekildi ve hırıltıyla konuştu. “Özür dilerim. Başka nereye gideceğimi bilemedim.”

“Niye özür diliyorsun?” Ona yaklaşırken bu kez sesinin daha yumuşak çıkmasına dikkat etti. “Ne oldu?”

Güçlkle yutkunan Alana’nın altdudağı titriyordu. “İşten sonra birkaç şey almak için eve gittim ve birinin evime girmiş olduğunu gördüm.”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Chandler, bir elini saçlarının arasında gezdirerek. Bu akşam Alana’nın peşine takılmalıydı ama büyük ekranda Chad’i izlemek bir gele-nekti. Boyun kasları gerildi. “Peki, iyi misin?”

Çenesini hızla salladı ama yüzü hâlâ çok solgundu. "Önce aramalıydım ama..."

"Hayır. Sorun değil. Polisi aradın mı?" Alana başıyla onaylayınca Chandler küfretti. "Yalnızca zabıt mı tuttular?"

"Evet. Onlara mektuplardan ve arabamdan söz ettim ama aslında şu an yapabilecekleri bir şey yok ve ben..."

"Otele dönmek istemedin!"

Alana gözlerini kırptı. "Nereden... nereden biliyorsun? Elbette," dedi uyuşmuş halde. "Beni izliyordun."

"Sana göz kulak oluyordum. Bir fark var."

Alana'nın bunu algılayabilmesi için biraz süre geçmesi gerekti. "Ne yapacağımı bilmiyordum." Tüm bedenini sarsan derin bir nefes aldı. "Başka kimsem yok..." Sustu ve dudaklarını sıkıca kenetleyerek başını salladı.

"Lanet olsun, Alana. Sana evde kalmamanı söylemiştim. O sırada evde..."

"Biliyorum. Özür dilerim ama..."

Gidebileceği kimse olmadığını itiraf etmek istememişti. Başını sallayan Chandler bir an yana baktı. Gerçek şuydu ki Alana dürüst davranabilirdi ama bunu yapamayacak kadar inatçıydı.

"İyi olduğuna emin misin? Sen girdiğinde evde kimse yoktu, öyle değil mi?"

Alana başını salladı.

Bir saniyeden kısa süre içinde Chandler'ın kaygısı öfkeye dönüştü. Kısmen Alana'nın evine yine biri girdiği için, kısmen de kendine karşı. Bu gece onun peşine takılmış olmalıydı.

Chandler'ın bakışından etkilenen Alana hafifçe iç çekti. "Koltuğum, perdeler, eşyalar ve giysiler... her şey mahvolmuştu Chandler. Buzdolabından yiyecek çıkarıp yere

ve yatağımın üstüne dökmüş.” Gözlerini kızgın şekilde kırpıştıran Alana ansızın durdu. “Her şey. Belli ki hazırlıklı gelmiş. Kira sigortam var ama tüm bunların yapılması? Mektupları koyduğum dosyayı çalışma masamın üstünde bırakmıştım. O da gitmiş.”

Cesurca gözyaşlarını tutması Chandler’ın yüreğini burktu. Alana güçlüydü ve inatçıydı ama iş hayatında Chandler insanların çok daha küçük şeyler karşısında yıkıldıklarını görmüştü. Evine yine izinsiz girilmesi ve özel eşyalarına zarar verilmesi insanı şoka sokmak için yeterliydi, özellikle de kasırganın yönünü bile kontrol etmeyi deneyecek Alana gibi biri için.

Bu durum açık bir mesaj iletliyordu: kontrol tamamen failin elindeydi. Aynı zamanda suçu işleyen kişi zararsız tehditlerin ötesine geçmişti. Biri Alana’yı evinden kaçırarak kadar kötü şekilde korkutmak istemiş ve başarmıştı.

Bacakları her an onu taşımayı bırakabilir gibi görünüyordu. Chandler onu kollarına almak için şiddetli bir istek hissetti. Ona sarılmak istiyordu. Daha da çok onu korumak istiyordu. Bu ani ihtiyaç işinin ötesine geçmişti ama direndi. İçinden bir ses, ona sarılmak istese Alana’nın vahşi bir hayvan gibi davranabileceğini söylüyordu.

“Hadi gel,” dedi sakın bir sesle. Alana’nın kolunu hafifçe kavrayarak oturması için onu salona götürdü.

Chandler’ın sessizce yürüyen Alana’yı koltuğun kenarına oturtmasını izleyen kardeşinin kaşları nerdeyse saçlarına değecekti. Alana ellerini dizlerinin arasına gizledi ama Chandler hâlâ titrediklerini görebiliyordu.

İçini çaresizlik hissi kapladı ve bu hiç alışık olduğu bir duygu değildi. Chandler insanları nasıl koruyacağını bilirdi. Hayatını bu şekilde kazanıyordu ama şu ana kadar Alana’yı korumakta hatalı iş yapmıştı.

Ellerini yumruk yaparak kardeşine döndü. "Bize bir bardak viski hazırlar mısın?"

Chase ağzını açtı ama sonra kapattı ve Chandler'ın söylediğini yapmaya gitti. Çok akıllıca karardı çünkü ağzından bir saçmalık çıksa Chandler onu sırtüstü yere se-recekti. Kardeşi olup olmaması önemli değildi.

Alana'nın gözleri uzaklaşan Chase'i izledi. "Neden bu-rada olduğumu anlamadı."

"Cehenneme kadar yolu var."

Alana'nın bakışı Chandler'a çevrildi. "Gerçekten mi?"

"Evet." Alana'nın karşısına, sehpanın üstüne oturdu. "Burası benim evim, o yüzden cehenneme kadar yolu var."

Alana hafifçe güldü. "Gerçekten üzgünüm. Ne yapaca-ğımı bilemedim. Her şeyimi o halde görünce..." Altdudağı-nı ısırды ve gözlerini bir an için kapattı. Yeniden gözlerini açtığında bakışı Chandler'ın omzunun üstüne takıldı.

Chase kehribar rengi bir bardak içeceklerle geri dönmüş-tü. Chandler onu Alana'ya vermesi için Chase'e fırsat tanı-madı. Bardağı yakaladı ve Alana ellerini kaldırana kadar bekledi. "İç bunu," diye emretti, itaat etmesine şaşırarak.

Alana büyük bir yudum aldı ve anında öksürdü.

"Yavaşça." Chandler güldü. "Biraz serttir."

"Evet," diye mırıldandı Alana, küçük bir yudum daha alarak.

Kaşlarını çatan Chase onların yanında oyalandı. "Her şey yolunda mı?"

Chandler ağzını açtı ama Alana o anda Chase'e baktı. "Evet. Her şey yolunda. Şey, ben..." Bakışları bir kez daha Chandler'ın omzunun üstünde sabitlenerek bir yudum daha içti. "Chad mi oynuyor?"

Ne izlediklerini bir an için unutan iki kardeş arkaya döndü. Chase kollarını kavuşturdu. "Evet. Atlanta'da."

Bardağı çok sıkı tutmaktan Alana'nın parmakları beyazlaşmıştı. "Chad iyi mi? Ya Bridget?"

Chandler onun ne yaptığını anlıyordu. Sorularıyla konuşmayı yönlendiriyordu. "Çok iyiler. Sayende."

Kardeşi bir kez daha ağzını açtı ama Chandler uyaran bir bakışla onu susturdu. "Düğün planları nasıl gidiyor?" diye sordu Alana, kardeşlerin sessiz bakışmasından habersiz.

Chase hafifçe öksürdü. "İyi gidiyor."

"Hazıranda evlenmeyi planlıyorlar," dedi Chandler biraz daha ayrıntı vererek. Kardeşinin nasıl kaskatı kesildiğini görmezden geldi. Kahretsin... Chandler öfkelenmeye başlıyordu. Evet, Alana Chad'e çok nazik davranmamıştı ve Bridget'e şantaj yapmıştı ama onların hayatını mahvetmeyi kafasına koymuş, lanet olası bir terörist değildi. "Sanırım balayını sezon bitimine ertelemeyi düşünüyorlar."

"Mantıklı." Alana ekrana bakarak viskisini bitirdi. "Her şey... çok hoş. Mükemmel bir çift oldular."

Odaya tuhaf bir sessizlik çöktü ve azıcık sağduyusu olan biri oradan gitmiş olurdu ama Chase bulunduğu yere yapışmış gibiydi. Chandler kardeşine dönerek keskin bir bakış attı ve Chase gözlerini devirmek zorunda kaldı.

"Tamam. Ben gidip zencefilli gazoz ve kraker alayım." Chase yemek odasına yöneldi ve bir ara durup Chandler'a baktı. "Seni ararım."

Chandler onu önemsemeyerek Alana'nın elinden bardağı aldı. "Nasıl hissediyorsun? Az önce biraz dengesiz görünüyordun."

"İyiyim." Gülümsedi ama kendini zorladığı belliydi. "Zencefilli gazoz ve kraker mi?"

"Maddie hastaymış." Birdenbire Alana'nın kimden söz ettiğini anlamayacağını fark etti. "Madison Daniels. O..."

"Onun kim olduğunu biliyorum. Onun ailesiyle hepiniz çok yakındınız, öyle değil mi?"

Chandler yavaşça başını salladı ve dizleri onunkilere dokunana kadar öne eğildi. "Daniels'lar ben ve kardeşlerimin gerçekten sahip olduğumuzu düşündüğümüz tek aile. Gençliğimizin büyük kısmını onlarla geçirdik. Aslında Maddie ve ağabeyi dışında üçümüzü de onlar yetiştirdiler."

"Ben de büyükannem tarafından yetiştirildim. Annem beni yetiştirmeye uygun değildi. O... onun sorunları vardı." Paylaştığı küçük bilginin farkına varınca yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. Bir elini saçına götürüp küçük saç tutamlarını düzeltti. Aşağı indirdiği eli yakalayan Chandler onun çok daha küçük elini elleri arasına aldı. Alana hızla geri çekildi ama elini kurtaramadı. "Ne yapıyorsun?"

"Elin buz gibi olmuş Alana."

Alana dudaklarını ıslattı ve Chandler'ın gözleri o noktaya odaklandı. Alana'nın ne kadar gergin olduğu ortada olsa da erkekliği büyüyerek ona karşılık verdi. Diliyle o dudakların tadına bakmak istiyordu.

Onun her yanını tatmak istiyordu.

Ama ne yazık ki bunun beklemesi gerekiyordu.

Bakışını Alana'nın gözlerine çevirdi ve diğer elini tutarken bakışını ondan ayırmadı. İki elini yakalayarak kendi elleri arasında yavaşça ovuşturarak onları sıcaklaştırdı. "Ne tür sorunlar?"

Gözlüğünün ardındaki koyu renk gözleri dalgındı. "Ne?"

Chandler'ın dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Annen. Ne tür sorunları vardı?"

Alana'nın yanakları renklendi ve bakışı da biraz netleşti. "Bu özel bir soru."

"Konuyu sen açtın." Chandler ellerini yukarı kaydırды

ve parmakları Alana'nın ceketinin manşetlerine dokundu. "Beni suçlama."

Alana ona bakarak birkaç saniye durdu. "İçki problemi vardı. Ve esrar problemi. Ve erkek arkadaş problemi."

"Epey sorunu varmış," diye mırıldandı Chandler gerçekten şaşırarak. Her nedense Alana'nın iki ebeveynli bir aileden geldiğini düşünmüştü. Sert. Mantıklı. Biraz sıkıcı ama her şeye rağmen tamamen normal bir aile. "Bizim annemizin de içki ve reçeteli ilaç problemi vardı. Babamın da kız arkadaşı sorunu vardı."

"Zor olmalı. Kız arkadaş sorunu... evli olduğu düşünülürse."

Chandler sırtıttı. "Zordu."

Alana sonunda bakışını kaçırdı ve kirpiklerini indirdi. Bir an için orada oturdu ve Chandler'ın ellerini ovuşturmasını bekledi. Elleri artık sıcaktı ama Chandler kendini durduramıyordu. Alana'nın teni yumuşaktı ve ellerinin şekli narindi. Bedeninin geri kalanının aynı güzellikte olduğunu hayal etmek güç değildi.

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu Alana sakın bir sesle.

Omuz silken Chandler sehpanın üzerinde kendine biraz daha yer açtı. Bu sorundan söz ederken nasıl hâlâ sert olabildiğine inanamıyordu. "Annemiz ve bizim için berbat bir durum muydu? Kahretsin, evet ama hayat bazen böyledir. Chad ve Chase'e biraz sorun yaşattı."

"Sana yaşatmadı mı?"

"İnsanlar evlenmemeleri gerekirken evleniyorlar. Yapmak zorunda olduklarını düşündükleri için ya da onlardan bu beklendiği için yuva kuruyorlar. Her gün, yüzlerce kez yaşanıyor bu. Birlikte kalmaması gereken iki insan bir araya geliyor. Tanışıp birlikte olması gereken bazı in-

sanlar da bulunduğunu bilecek kadar akıllıyım ve anne babam hayatlarını berbat ettikleri için benim de başıma aynı şeyin gelmesi gerekmiyor.” Duraksadı ama elleri Alana’nın ellerini ovuşturmaya devam ediyordu. “Elden bir şey gelmez.”

Alana’nın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Öyle derler.”

Chandler dizini kullanarak onun dizlerinin arasına kayıp Alana’ya biraz daha yaklaştı. Chandler’la göz göze gelince samimi bir durumda olduklarını fark etti. Alana ellerini bir kez daha çekti ve bu kez Chandler engel olmadı ama ondan uzaklaşmadı. Alana’yı baskı altına aldığı-
nın farkındaydı.

“Özür dilerim.” Alana kalkmaya yeltendi. “Seni tüm bunlarla... rahatsız etmemeliydim. Yalnızca verdiğim isim listesine bakmayı kabul etmiştin. Bu iş sona erene kadar bir otele gidebilirim. Ben...”

“Hayır,” dedi Chandler, kasları gerilerek. Gerekirse onu tutmaya hazırdı.

Alana donakaldı ve gözlüğünün ardındaki gözleri açıldı. “Hayır mı?”

“Şu an o otele geri dönmen senin için güvenli değil.” Alana gözlerini biraz daha açınca Chandler neredeyse gülümsedi. “Bu tacizci senin nerede kaldığını da biliyor ve öfkesini evinden çıkardı.”

Kollarını göğsünde kavuşturan Alana çenesini azıcık yukarı kaldırdı. “Peki, otele gitmeyeceksem ne yapmam gerekiyor? Gidecek kimsem yok. Tamam mı? Aile olarak gördüğüm tek kişi öldü ve burada bu rezilliği anlatıp rahatça içimi dökeceğim kadar yakın arkadaşlarım yok. Peki, söylesene tam olarak ne yapmalıyım? Ofiste ya da arabamın içinde mi yatayım?”

“İşi kabul ediyorum.”

“Efendim?”

“Ne söylediğimi anladığımı biliyorum. Bodyguard'm olmayı kabul ediyorum. Şirketimden başka biri değil. Ben. Ve artık bir otelde kalmayacaksın.” Fikir Chandler'ın kafasında belirdiği anda *doğru* olduğunu hissetmişti. Çeşitli nedenlerden dolayı Chandler'ın istediği buydu. Bazılarının dışardaki sapıkla ve Alana'nın hayatını cehenneme çevirmesiyle hiçbir ilgisi yoktu ve yaptığı piçlik olsa da onun *burada* olmasını istiyordu.

Dudakları hafifçe aralık olan Alana gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Seninle tartışmak çok eğlenceli olsa da bu konuyu bir kez daha tartışmayacağım. Otele gitmiyorsun,” dedi yine, kararlı bir sesle. “Burada kalacaksın.”

Yedinci Bölüm

Ben burada ne yapıyorum?

BAlana Chandler'ın evine arabasıyla nasıl gittiğini gerçekten anımsamıyordu ve açık davranmak gerekirse onu neden aradığını bilmiyordu. Aslında bu bir yalandı. Belli nedenlerden dolayı onunla güvende hissediyordu ve şu anda böyle hissetmeye ihtiyacı vardı.

Evinin ve özel eşyalarının bu şekilde harap edilmesi onu sarsmıştı. Kontrol eksikliğinden kaynaklanan korku, öfke ve şaşkınlık, içinde bir girdap yaratıyordu ve tüm bunlar korkunç bir rüyaymış gibi kendini bu duruma yabancı hissediyordu. Ama buraya gelmemeli, sorunlarını Chandler'a aktarmamalıydı. Bodyguard rolünü kabul etmişti ama sözleşme gibi bir şey olması gerekmiyor muydu? Bu durum Alana'ya çok yakışsız geliyordu. Arabasına bindiğinde aklının gizli bir köşesinde Chandler'ın evine gideceğini biliyor olmalıydı.

Ben burada ne yapıyorum?

Bu soru kafasını kurcalayıp durmaya devam etti ama tüm bunlar burada, kendi evindeki ebeveyn odası büyüklüğünde bir odada bulunduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Duvarlar koyu zeytin rengine boyanmıştı ve ahşap yer döşemeleriyle koyu renk yatak başı odaya huzurlu bir hava veriyordu.

Ama Alana rahatlayamıyordu. Her zaman gergin olduğu bir sır değildi ama bu milyonlarca kez daha kötüydü.

Chandler aşağıda belki de onu beklerken Alana neredeyse bir saattir üst katta gizleniyor ve artık aşağı inmesi gerektiğini biliyordu.

Ama birkaç dakikaya daha ihtiyacı vardı.

Büyük çift kişilik yatağın kenarına oturarak parmaklarıyla yanaklarına dokundu. Saçları öne kaydı ve omuzlarına dökülerek yüzünü kapattı. Gözlüğü komodinin üstünde unutulmuş duruyordu.

Chandler ona flanel bir pijama altı ve belli ki liseden beri geniş omuzlarına uymayan bir tişört ödünç vermişti. Alana Chandler kokan... temiz çamaşır ve tanıyamadığı bir kolonya karışımı kokan tişörtün içinde neredeyse kaybolmuştu.

Titreyen elleriyle ödünç aldığı tişörtün kenarını kaldırdı ve kokuyu içine çekti.

Chandler'ın tişörtünü *kokluyordu*.

Hay aksi, derdi neydi? Bu son derece... ürpertici ve kesinlikle bağışlanamazdı.

Tişörtün ucunu bıraktı ve kollarını beline doladı. İliklerine kadar üşüyordu ve özel eşyalarına yapıldığı gibi içinin de parçalanıp açıldığını hissediyordu. Böyle anlamsız ve öfkeli bir şeyi anlaması olanaksızdı. Gerçekten de kim ondan bu kadar nefret edebilirdi? Gözleri yaşla doldu ama dökülmesine izin vermedi. Yalnız olsa da kendini bu kadar bırakmak istemiyordu. Zayıflık ve kontrolsüzlük belirtisiydi.

Ama birinin ondan böyle nefret ettiğini bilmek öfkeli bir eşek arısının sokması gibi canını acıtıyordu. Birinin

onu dehşete düşürmesi, arabasına zarar vermesi, onu takip etmesi ve sonra da evine girmesi... Bir damla gözyaşı yanağından süzülerek parmaklarının ucuna ulaştı.

Ya o sırada evde olsaydı? Tüyleri ürperdi. Suçun ne zaman işlendiği hakkında fikri yoktu, polis de bilmiyordu ve bu akşam işten geç çıkıp eve gitmişti. Birinin onu beklediği ve gelmeyince saldırganlığını evine yönlendirdiği büyük bir olasılıktı. Bedeni bir kez daha titreyerek sarsıldı.

Stres topları neredeydi. Şimdi onları kesinlikle kullanabilirdi.

Hafif bir öksürük sesi düşüncelerini böldü ve irkildi. Yataktan zıplayarak kalktı ve kendi etrafında döndü. Aceleyle yüzündeki gözyaşı izini sildi.

Chandler bir şey söylemek üzere gibi ağzı açık, kapı eşiğinde duruyordu ama sonra ya unuttu ya da konuşmama kararı verdi. Yoğun, gök mavisi gözlerindeki bakış onu sanki ilk kez görüyor gibiydi. Bakışı dudaklarına kayınca Alana boynuna kadar kızardı ve Chandler'ın ayak parmaklarının ucuna kadar inen bakışıyla tüm bedeninin kızardığını hissetti. Sonunda bakışları karşılaştığında Alana derin bir nefes aldı.

Onun bakışıyla kendini damgalanmış hissetti.

Ödünç aldığı tişörtün altında, göğüs uçları karıncalandı ve sonra da sertleşti. Bedensel bir heyecanla tüyleri ürperdi. Chandler onu yiyip bitirmek ister gibi bakıyordu. Alana içinde doğan çılgınca heyecan ve beklenti duygusundan hoşlanmamaya çabaladı ama yine de ürperti karnına doğru indi.

"Saçını daha sık açık bırakmalısın," dedi Chandler.

Alana yavaşça gözlerini kırptı. "Efendim?"

"Saçını," diye tekrarladı Chandler, kapı çerçevesine yaslanıp eğilerek ve kollarını kavuşturdu. Mavi ateş gibi

gözleri ve hafif küstahça sırtmasıyla gerçekten göz kamaştırıcıydı. Erkek güzelliğinin simgesiydi. "Çekici bir kadınsın ama saçların açık ve gözlüksüzken gerçekten çok güzelsin."

Sözlerini algıladığı anda Alana derin bir nefes aldı. Çirkin ördek yavrusu olmadığını biliyordu ama güzellik? Evet, bu doğru değildi. Gerçek olan Alana'nın koyu renk saçları ve gözleriyle olağanüstü sade olduğuydu. "Güzel mi? Gözlüğümü çıkarıp saçlarımı açık bırakmak o kadar da büyük bir değişiklik sayılmaz."

"Ben güzel olduğumu söylüyorsam, demek ki güzelsin."

Alana bir kaşını kaldırdı. "Ah, yargı makamı sen misin?"

Chandler'm tembel gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. "Evet, benim. Ve artık saçını topuz yapmanı istemiyorum. Seni olduğundan on kat yaşlı gösteriyor."

"Sen ciddi misin?"

"*Kesinlikle* ciddiylim." Chandler başını yana çevirdi. "Ama gözlüğünü seviyorum. Bana lisedeki bir öğretmeni mi anımsatıyor. Gözlük burnundan aşağı her kaydığında ben..."

"Yeter!" Alana ellerini yukarı kaldırdı. "Tam olarak gözümde canlandırdım ama bana saçımı nasıl tarayacağımı söyleyemezsin."

"Ben senin bodyguard'ımm."

Alana gözlerini dikip ona bakarak başını salladı. Bu adam çekilmez biriydi... seksi ama inanılmaz şekilde çekilmezdi. Ama dakikalar içinde onu kapıldığı korkudan ve kendine acıma duygusundan çekip çıkarmıştı ve Alana bunun için minnettardı.

Bu gerçek, Chandler'ın ağzından her çıkana kabul etmek zorunda olduğu ya da onun evinde kalmak gibi çılgınca bir fikre kapılacağı anlamına gelmiyordu.

"Bodyguard'ım olman, özel stilistim olman anlamına gelmiyor Chandler ve ben..."

"Özel stilistten söz ederken, benim eski giysilerim içinde senin giydiğin o berbat takımlarından daha iyi duruyorsun. Ve inan bana, benim giysilerim içinde çok seksi görünüyorsun."

Alana yanaklarının kızarmasına engel olamadı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Tanrıya şükür dolabındaki giysiler harap olmuş. Gördün mü? Her işte bir hayır vardır ya da buna benzer bir şey. Yarın alışverişe gidip sana gerçekten yakışacak bir şey buluruz."

Bu yorumlara kırılmayacak kadar sikkın olan Alana ellerini iki yanında yumruk yaptı. Büyük olasılıkla Chandler'ın yüzüne yumruk atacaktı. "Öncelikle, cehenneme kadar yolun var."

Chandler'ın mavi gözleri hınzırca parıldadı. "Bu konuşmanın gidişinden hoşlandım."

Düzeltilme: taşaklarına tekme *atacaktı*. "İkinci olarak, dolabımın içindekilerin tamamen harap olmasının senin için bu kadar iyi bir haber olmasına çok sevindim. Üçüncü olarak, seninle giysi alışverişine gitmektense hız yapan bir belediye otobüsünün önünde koşmayı tercih ederim."

"Vay canına, kulağa çok etkileyici geliyor."

Dişlerini sıkmaktan Alana'nın çenesi ağrıyordu. "Ve son olarak, burada kalamam."

Chandler'ın duruşundaki uyuşukluk bir anda yok oldu ve doğruldu. "Burada kalacaksın, Alana."

"Otele geri dönebilirim ve..."

"Kesinlikle olmaz," dedi Chandler onun sözünü keserek. "Bir otelde kalmak senin için güvenli değil."

Alana'nın içinde bir korku kıvılcımı belirdi ama önem-

semedi. "Otelde güvende olurum."

"Buna gerçekten inanıyorsan, neden buraya geldin?"

İşte doğru bir noktaya parmak basmıştı. "Bir hataydı ama etrafta birçok insan var ve..."

Chandler kaslı kollarını aşağı indirdi. "Kesinlikle. Gündüz ve gece yüzlerce insan otele girip çıkıyor. Bu büyük bir güvenlik tehdidi ve gittiğin ilk gece seni oradan çıkarmalıydım."

Kendisini unuttuğunu düşündüğü anda Chandler'm onu izlemiş olması şu an bile Alana'nın dilinin tutulmasına neden oluyordu. "Burada kalmıyorum. Saçma olur. Burası senin evin, Chandler. Çok yakışksız olur."

Chandler bir kaşını kaldırdı. "Bu kimin umurunda?"

"Benim!"

Chandler'ın yüzünde sabırsız bir ifade belirdi. "Diğer insanların ne düşünecekleri hakkında aşırı endişe ediyorsun."

"İşim bu," diye karşılık verdi sinirli bir şekilde.

"Hayır." Chandler başını salladı ve atkuyruğundan birkaç tutam kısa saç kurtuldu. "Bundan da fazlası. İşin hayatın değil... olmamalı."

"Senin için de öyle değil mi?"

Chandler güldü. "Elbette hayır."

Alana'nın ağzı açıldı ama ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Daha da iyisi, konudan nasıl bu kadar uzaklaşmışlardı?

"Ayrıca senin *yakışksız* bulma görüşün tartışmalı. Ben senin bodyguard'ınım. Otelde kalıyor olsan benim de orada kalmam gerekirdi. Ama burada kalmak tartışmasız çok daha rahat."

Bir kez daha haklıydı ama Alana bunu yapamazdı. CCG Güvenlik şirketine gitmesi yapılacak doğru şey ola-

bilirdi ama bodyguard'ının Chandler olmasını istemekte hatalı davranmıştı. Başka biri olmalıydı çünkü Alana... o yanındayken kendine güvenmiyordu. Şu an, ona vurmayı her şeyden çok isterken bile Chandler'ın onda yarattığı duygu, yeni bir erkekten söz ederken annesinin gözlerinde gördüğü hisle aynıydı.

"Bir otel odasında birinin benimle kalmasında sorun yok," diye karar verdi Alana, inatçı bir ifadeyle çenesini kaldırarak. "Ama başka biri olmalı. Senin dışında herhangi biri çünkü..."

Bir saniye önce yatak odasının kapısında duran Chandler şu an önünde duruyordu ve bir eli Alana'nın kalçasındaydı, diğeri ise ensesinden saçlarının arasına girmişti. Alana'nın ağzından sözcükler dökülmek üzereyken Chandler onu dudaklarıyla susturdu.

Chandler onu öptü.

Alana'nın kanı donmuştu. Chandler'ın bacaklarının arasına diz atmamasının tek nedeni bu olmalıydı. Öpüşme ilk başta yalnızca bir dokunuş gibiydi ama Alana'nın dudakları güneşi öpmeye cesaret etmiş gibi yanıyordu. Chandler'ın dudakları bir kez daha dudakları üzerinde gezerken onu itmeye hazırlanarak ellerini göğsüne dayadı ama sonra Chandler Alana'nın altdudağını ısırdı. Ufacık ısırık nereden geldiği belli olmayan bir şehvet dalgası doğurmuştu. Onu kendine çekip ellerini yakalarken Alana'nın dudağının kenarını ısırdı.

Lezzete susamış bir erkek gibi öpüyordu.

Alana'nın sıkıca kapattığı dudaklarını aralamak için uğraşarak devam etti.

Öpüşmeden etkilenmemeyi derinden dilese de Chandler'ın dudaklarına tepki göstermekten kendini alamadı. Bu duyumsal saldırıya kayıtsız kalmak, kendini

tam olarak kontrol altında tutmak istedi ama içinde söndürülmesi güç ateş gibi bir istek belirdi.

İç çekerek dudaklarını araladı ve Chandler yavaşça ağzının içini keşfetmeye koyuldu. Viski ve daha derin, yoğun bir tadı vardı. Öpüşme devam ederken, onu itmek yerine Alana yumruk yaptığı elleriyle onu yerinde tutmak ister gibi Chandler'ın tişörtünü tuttu. Chandler diliyle onun üstünde hak iddia edebilir gibi öpüyordu ve neredeyse başarıyordu.

Chandler'ın ağzı onun dudaklarında erirken Alana'nın tişörtü tutan elleri kasıldı ve sonunda dilini hafifçe hareket ettirerek ona karşılık verdi. Chandler'ın göğsünden hırıltıya benzer bir ses duyuldu ve Alana'yı biraz daha sıkıca kavradı.

Chandler sonunda başını kaldırdığında Alana hızla soluyordu ve bakışı dalgındı. "Tadın tam hayal ettiğim gibi," dedi Chandler boğuk bir sesle ve onu tutan ellerini gevşeterek aralarına biraz mesafe koydu. "Ve hayal gücüm canlı. Tatlı bir tadın var."

"Neden?" diye sordu Alana, elini dudaklarının üstüne koyarak. Chandler hâlâ ensesinden tutmasa devrilecek gibi dengesiz hissetti.

Chandler'ın dudakları bir taraftan yukarı kıvrıldı. "Tartışmayı sonlandırmanın tek yolunun bu olduğunu düşündüm."

Chandler'ın bu yöntemi kullanmasına afallayan Alana gözlerini dikip ona baktı. "Susturmak için mi beni öptün?"

"Öncelikli olarak." Çenesini aşağı eğerken yüzünde yine o küstah gülümseme belirdi. Kısa saç tutamları yanaklarına dokunuyordu. "İşe yaradı, öyle değil mi?"

Alana hızla geri çekilip onun kollarından kurtuldu ve sendeleyerek geriye bir adım attı. Yanaklarını alev alev

yapan öfke, Chandler'ın dudaklarının verdiği zevki bastırıyordu. Şimdi kalbi kırılmıştı. "Yalnızca susturmak için mi beni öptün? Seni baskıcı, münasebetsiz, piç..."

Chandler onu bir kez daha yakaladı ve yine öptü. Bu kez dudakları tatlı ve hafif bir temasla dokunmadı. Doğruca derine girdi ve onu nefessiz bırakana kadar öptü. Alana iliklerine kadar arzu doluydu ama kolunu geri çekti ve Chandler'ın midesini yumrukladı.

Alana'nın bileğini yakalayan ve sonra kızgın bir darbe daha yemeden diğer bileğini yakalayan Chandler bir kahkaha attı. "Ah, canım acıyabilirdi."

"Umarım acımıştır!" dedi Alana öfkeyle, azarlamakla baştan çıkmak arasında kalarak. "İnsanları susturmak için öpmeye çalışamazsın."

"Neden olmasın?" Geriye bir adım atan Chandler onu kendine çekti. Bir an sonra Alana kendini, yatağın kenarına oturan Chandler'ın kucağında buldu. "Ashında çok eğlenceli olduğunu düşünüyordum."

Alana'nın hayatında bulunduğu yere nasıl geldiğini ınarak ettiği dönemler olmuştu. İşinde? Kararlılık. Sağduyu. Bağlılık yaklaşımı. Ama bu? Kendini nasıl Chandler'ın kucağında bulduğuyla, öpücükleriyle dudaklarının nasıl şişmiş olduğuyla ve Chandler'ın gerçekten canına okumak isterken bedeninin nasıl daha fazlası için yanıp tutuştuğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Chandler kollarını sıkmadan ama kararlı bir şekilde onun beline doladı. Alana hiçbir yere gitmiyordu ama kesinlikle burada oturmayacaktı. Vurmak ister gibi ellerini kaldırdı.

"Seni öpmemin tek nedeni bu değildi," dedi Chandler.

Alana'nın elleri Chandler'ın omzunda donakalırken gözleri kısıldı. "Değil miydi?"

Chandler çenesini eğdi ve alnını onun alınına bastır-
dı. Ilık nefesi onun dudaklarının üstünde dans ederken
Alana'nın omzundaki parmakları sert kaslarına batıyor-
du. "Hayır, değildi. Chad'i aramak için evimin kapısında
belirdiğin andan bu yana seni öpmek istiyordum."

Şaşkınlık bir bomba gibi Alana'nın içinde patladı. O
zaman onu öpmek mi istemişti? Alana erkeklerin genel-
likle uzun süreli arzu hissettikleri kadınlardan olmadı-
ğını biliyordu ama Chandler'a inandı. Öpme şeklinden
bunu hissediyordu.

"Ve ciddiylim," diye devam etti Chandler, dudaklarıyla
Alana'nın yanağını okşayıp ürpermesine neden olarak.
"Bir otelde kalmayacaksın. Burada kalacaksın." Göz göze
gelmeleri için geri çekildi. "Yanında başka biri olmaya-
cak. Yalnızca ben olacağım."

Sekizinci Bölüm

Bu kadını alışveriŖe götürmek kimin fikriyse, aklını kaybetmiŖ olmalıydı. Ah, evet doğru. Bu *Chandler*’ın parlak fikriydi.

Alana bir erkekten bile daha kötüydü.

Alana’nın kendine uygun giysiler satılmadığını söylediği mağazalara Chandler onu sürükleyerek sokmak zorunda kalıyordu. Yaklaşık beşinci mağazadan sonra, ona bütün hafta yetecek kadar giysi almadan mağazadan çıkmasına Chandler karşı çıktı.

Ve sonra gerçek tartışma başladı.

“Bu bir erkek giysisine benziyor.” Chandler onun elinde tuttuğu siyah, sönük takıma dudak bükerek baktı.

Alana gözlerini devirdi. “Hayır, benzemiyor.”

Chandler cekete bakarak kaşlarını çattı. “Omuzlarında vatka mı var? Hangi yıldan kalmıŖ?”

Alana söylenerek bir rafın etrafında dolandı. Chandler diğer tatlı lakapların yanı sıra “piç” ve “dallama” gibi sözcükleri seçerek söylendi. “Sanırım etek giymem gerektiğini düşünüyorsun.”

İki rafın arasında Alana’yı kısıtıran Chandler gülme-

meye çalıştı. "Etekle sorunun nedir? Güzel bacaklara sahip olduğuna bahse girerim." Eğildi ve nefesi kesilen Alana'nın koyu renk gözlerindeki ani parıltıyı fark etti. Bakışlarını ondan ayırmayan Chandler dudaklarını uzatıp hafifçe Alana'nın yüzünde gezdirdi ve yavaşça bir tutam saçını çekti. İpek gibi yumuşaktı. "Bugün saçlarını açık bırakmışsın."

Gözlüğünün ardında, Alana'nın gözleri kızgınlıkla parıldadı. "Senin yüzünden değil."

"Bunu kendi kendine söylemeye devam et." Chandler doğrulurken etrafta tuhaf bir kimse olup olmadığını görmek için mağazayı gözleriyle taradı. Garip görünen kimse yoktu. Mağazadaki tek kişi kasanın önünde, sırtı onlara dönük duruyordu.

Alana bir askıyı öyle sıkı tuttu ki Chandler onun plastiği parçalayacağını düşündü. Şu anki duruma bakılırsa Chandler onun dün gece kucağında birkaç dakika sessiz ve sakin oturduğuna inanamazdı.

"Saçlarımı açık bırakmamın tek nedeni dün gece uyurken odama birinin gelip saç tokalarımı ve bantlarımı almış olması."

Chandler gülmek için kendini zor tutarak gözlerini açtı. "Gerçekten mi?"

Alana burnundan soluyarak o korkunç siyah takımı askıya bıraktı. "Sanırım evinde lastik bantlara düşkün küçük bir yaratık var çünkü çantamdan onlar *da* yok olmuştu."

Chandler artık dayanamadı ve gülmeye başladı. Alana'nın yanaklarının ne kadar kızardığına bakınca, görenler onların politika ya da ciddi bir konuda tartıştıklarını düşünebilirdi. Alana ona birçok erkeği korkutacak bir bakış attı. Ama Chandler'ı çelik gibi sertleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Elinin kolunun kotlarla, keten pantolonlarla, takımlarla dolması otuz dakika daha aldı ve sonunda Chandler işlerinin bittiğini anladı.

Onu giyinme odasına yönlendiren Chandler etrafı incelemeye devam ederken bir elini onun omzuna yerleştirdi. Genellikle aldığı işlerde, koruması altında olan kişilerin halkın arasına karışmamasına özen gösterirdi. Alana'yla bunu pek başaramadı çünkü yalnızca Chandler'ın ona ödünç verdiği giysileri vardı.

Aslında Chandler onu kendi giysileri içinde görmekten gerçekten hoşlanıyordu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" diye sordu Alana, neredeyse kendi boyunda bir yığın giysiyi tutarken. "İtilip kakılan sen değilsin."

Boş bir giyinme odasının kapısını iterken Chandler ona yumuşak bir bakış attı. "İşte."

"Başımın üstünde iki gözüm var," diye sertçe karşılık verdi Alana elindekileri kabaca yere bırakarak. "Bay işgüzar."

Chandler bir kaşını kaldırarak sırtıttı. "Tanrım, bu sa bah gerçekten mükemmel bir ruh haliyle uyanmışsın."

Doğruydı. Karışık saçları ve darmadağınık giysileriyle mutfığa girdiği andan beri huysuz bir kadın gibi davranıyordu. Sinirlenmesi gereken Chandler olmalıydı çünkü onu aslında *sevimli* buluyordu ama Alana bu hakları elinden almıştı. Chandler'ın yorumuna karşılık vermek yerine giyinme odasının kapısını yüzüne sertçe kapattı.

Chandler homurdandı ve arkasındaki ahşap sırada oturan kadın irkildi.

"Beni korkutmuyorsun," dedi Alana'nın giyinme odasından gelen kısık sesi. "İstediğin hayvanın sesini çıkar. Kuduz aşısına ihtiyacı olan ben değilim."

"Aynı fikirde değilim," diye mırıldandı Chandler, oda-

nın tam karşısında, başka bir sıraya kendini bırakırken.

Bugün yaşadığı en uzun cumartesiydi.

Şu ana kadar Chad'in iki telefonunu yanıtsız bırakmıştı ve bu da Chad'in oyunu biter bitmez Chase'in ilk yaptığı şeyin onu aramak ve bir kadın gibi dedikodu yapmak olduğu anlamına geliyordu. Zamanı gelince Chad'le konuşacaktı ama şu an acelesi yoktu. Murray'le konuşmasının ve Alana'nın evini kontrol edip elinden geldiği kadar özel eşya toplamasını söylemesinin üzerinden birkaç saat geçmişti. Henüz ondan haber almamıştı ve Alana'nın dairesine gizlice girerken tutuklanmış mı olduğunu düşündü.

Ayrıca yorgun, aç ve azgındı. Öyle azgındı ki yeniden on altı yaşında gibiydi. Sertleşmiş olarak yatmış, sabah öyle kalkmış ve şimdi giyinme odasının karşısında öyle oturuyordu.

Bir kadını bu kadar çok isteyeli epey uzun zaman olmuş, belki de asla olmamıştı.

Başını arkadaki bölmeye yaslayarak mağazada alışveriş yapanları inceledi. Dün gece Alana'nın koridorun karşısındaki odada yattığını bilerek neredeyse hiç uyuyamamıştı ve şimdi bedelini ödüyordu. Yarıyı kendi hatasıydı. Dün onu öperek baştan çıkarmıştı. Alana önce donakalmıştı ama sonra karşılık vermişti. Alana'nın dilinin ağzında olduğunu düşünmek Chandler'ı kendinden geçirdi. Giyinme odasına dalıp onu eve götürmek ve onun dizleri üstüne çökmesini görmek istiyordu. Hatta belki bileklerini bağlamak, bacaklarını açmak...

"Bu da ne?"

Chandler başını çevirdiği anda giyinme odasının kapısının üstünde uçan kırmızı dantel parçasını gördü. Chandler'ın dudakları bir gülümsemeyle aralandı. Alana

onun seçtiği kotlar hakkında yakınırken, Chandler giysi yığının içine kırmızı dantel bir iç çamaşırı atmıştı.

Bir saniye sonra giyinme odasının kapısı aralandı ve Alana'nın pembe yanaklarıyla ateş saçan bakışları ortaya çıktı. İki küçük fildişi bant dışında omuzları çıplaktı. "Seni *domuz!* Direğe sarılarak dans eden striptizcinin giyeceği şeyle yatamam."

Chandler şimdi Alana'yı o iç çamaşırıyla direğe tutunup dans ederken hayal ediyordu. Gözlüğü gözündeysen.

Düşüncelerini hissetmiş gibi Alana'nın gözleri tehlikeli şekilde kısıldı.

"Sorun değil." Chandler bacaklarını uzattı ve bir ayağını diğerinin üstüne attı. Az önce yanlış düşünmüştü. Hâlâ sonuna gelmemişlerdi. "Çıplak da uyuyabilirsin. Dürüst olmak gerekirse bu fikri daha çok sevdim."

Murray uğradığında akşamüstüydü ve Chandler gergindi. Yudumladığı viski pek işe yaramıyordu.

"Kötü zamanlama," diye geveledi.

Murray sızlandı. "Kapıyı bu şekilde açmamalısın."

Keyfi olmadığından Chandler zırvalamayı kesti. "Bir şey buldun mu?"

Yanından geçen Murray'nin elinde iki büyük çanta vardı. "Bir kadının özel eşyası olabilecek ne bulduysam getirdim. Uzun sürdü. Ortalık karmakarışık."

"Demek düşündüğümüz kadar kötü, öyle değil mi?" Murray'nin önünden mutfığa, merdivenden en uzak noktaya yürüdü. Alana'nın aşağı inmemesini umuyordu çünkü dairesinin durumunu tekrar duymak kesinlikle ona iyi gelmeyecekti.

Murray çantaları tezgâhın üstüne bıraktı. "Tamamen harap olmuş. Parçalanabilecek her şeyi bıçakla kesmiş..."

duvarları bile. Herif buzdolabını bile boşaltmış. Büyük bir öfke!”

Chandler ağrıyan omzunu ovuşturdu. Eski yaranın yeri zaman zaman onu rahatsız ediyordu. “Tahmin ettiğim yerden mi içeri girmiş?”

Murray başıyla onayladı. “Sürmeli cam kapıdan. Kadının bir alarm sistemine ve o kapıyı değiştirmeye ihtiyacı var. Bu ikisi rastlayabileceğinin en kötüler.”

“Başka bir şey buldun mu?” Viski bardağını eline aldı.

“William Manafee ile konuştum. Adamın Bayan Gore hakkında söyleyebileceği hiç güzel bir şey yoktu.”

Chandler’ın içinde beklenmedik bir öfke belirdi. “Ne söyledi?”

“Bayan Gore’un kaltağın teki olduğu ve evliliğini mahvettiği dışında mı?” Murray mutfakta boydan boya yürüdü. “Başka bir şey söylemedi. Ama o olduğunu sanmıyorum. Halkla ilişkiler uzmanımızı pek sevmese de sesinde engel olamadığı bir saygı vardı.”

Bu Chandler’ın kabaran öfkesini dindirmekten uzaktı. Alana’nın uğraşılması güç biri olduğunu kişisel deneyiminden biliyordu ama o insanlara ve hatta kardeşine, kendini tehlikeye atarak yardım ediyordu. Onu anlayan tek kişi Chandler mıydı?

“Ayrıca Van Guntens’in temsilcisini de aradım,” diye devam etti Murray. “Jennifer’in önümüzdeki iki haftanın sonuna kadar benimle konuşamayacağını söyledi. Sanırım Avustralya’da bir film setindeymiş. Ryan adında biri dışında hiçbir arkadaşını bulamadım. Ama suçlu kesinlikle o değil.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü üç ay önce aşırı dozdan ölmüş.” Murray buzdolabını açıp bir bira alarak kendine servis yaptı ve kalçasını tezgâha yasladı. “Alana bir mesajdan söz etti mi?”

Chandler'ın kaşları çatıldı. "Hayır. Ne mesajı?"

Yanıtlamadan önce Murray şişenin kapağını açtı ve birasından hızlı bir yudum aldı. "Evindeki çalışma odasının duvarına 'Seni yalancı fahişe' sözcükleri yazılmış."

Chandler'ın bardağı tutan eli kasıldı. "Hayır. Bundan söz etmedi."

"Belki de yazıyı görmedi."

Öfke içini kemirmeye başladı. "Gözden kaçırılması zor bir şey gibi görünüyor."

Murray dikkatle onu izledi. "Her şey çalışma odasına girip girmediğine ve evini gördüğünde nasıl şok geçirdiğine bağlı. Sana söylediğim gibi, dairesi berbat durumdaydı. Yazıyı görmemiş olabilir." Birasından bir yudum daha aldı ve sonra şişeyi çöp kutusuna fırlattı. "Sana dürüst davrandığına emin misin?"

"Tam olarak hangi konuda?" Bardağındaki viskiyi bitirdi, şişeye uzandı ama sonra bunu yapmaması gerektiğini düşündü. Sarhoş olmak parlak bir fikir değildi.

"Bu işin içinde eski bir sevgili olmadığına emin misin? Sana olmadığımı söylediğini biliyorum ama verilen zarar miktarı çok büyük. Ve ona yalancı fahişe demesi? Hepsi çok kişisel gibi görünüyor."

Murray'nin "yalancı fahişe" deyip durmamasını dile-di çünkü bu sözcükler Chandler'ın içinde birine yumruk atma isteği doğuruyordu. Ve karşısındaki tek kişi Murray olduğu için tek hedefti ve berbat bir durumdu. Chandler onu seviyordu.

"İnsanları belli ki sürekli kızdırıyormuş ama bu özel bir durum," diye ekledi Murray.

"İnsanları sürekli kızdırmıyor." Chandler ensesinde bir yanma hissetti. "O insanlara yardım ediyor."

Murray ağzını açtı ve sonra gözleri kısıldı. Birkaç sani-

ye geçti. "Nerede kalıyor?"

"Burada."

Sessizlik oldu. Öyle uzadı ki Chandler onun konuşma becerisini mi kaybettiğini düşündü ama sonunda Murray konuştu. "Sen gerçekten ciddi misin?"

Chandler'ın ensesindeki yanma artmıştı. "Sen ciddi misin?"

"Burada mı kalıyor?" Murray alçak sesle konuştu. "Senin evinde mi?"

"Burada sözcüğünün benim bilmediğim başka bir anlamı yoksa, evet."

Murray ona, Chandler birdenbire striptiz yapmaya başlamış gibi bakıyordu. "Neden bir otelde ya da daha az özel bir yerde değil? Böyle durumlarda genellikle yaptığımız gibi? Ya da ne bileyim, neden aileden birinin yanma gitmiyor?"

"Burada kimsesi yok," dedi Chandler, Alana'yı ve kendi yaptığını savunmanın telaşıyla. Ama sözcükler ağzından çıktığı anda pişman oldu.

"Yalnızca sen mi varsın?" diye karşılık verdi Murray.

Chandler'm gözleri tehlikeli şekilde kısıldı ama sesi sakın kaldı. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez."

Murray ağzını açtı.

"Evet dostum. Bu konuda daha fazla üstüme gelme. Burada, benimle kalıyor ve bundan başka söyleyeceğim bir şey yok."

Kollarını yukarı kaldıran Murray başını salladı. "Her neyse. Bunun parlak bir fikir olduğunu düşünüyorsan, devam et. Yargılamayacağım."

Chandler yanıt vermedi ve bu sözcükler onu rahatlatmadı.

"O nerede? Senden saklanıyor mu?"

Chandler dudak büktü. "Belki."

"Bunun için onu suçlayamam." Murray kapıya yöneldi. "Ünlüler ve arkadaşlarıyla ilgili yeni bir şey bulursam haber veririm."

"Tamam." Kapıyı kapatmaya başlarken birdenbire durdu. "Ah, bu arada..."

"Birini çağırıp evi temizletebilir misin?" Murray'nin gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve bu da her nedense daha korkunç görünmesine neden oldu. "Temizlettim bile. Ayrıca bir güvenlik sistemi siparişi verdim."

Chandler'ın sırt kasları biraz gevşedi. "Sen harikasın." "Biliyorum."

Murray gittikten sonra Chandler kapıların kilitli ve alarmin kurulu olduğunu kontrol edip yukarı çıkmadan önce çantaları aldı. Murray'nin eski bir sevgili konusunda söyledikleri onu rahatsız etmişti. Yoksa yanlış mıydı ve Alana ondan önemli bilgi mi gizliyordu?

Her neyse, bunu öğrenmek üzereydi.

Yatak odasının kapısını tıklatmak üzereyken hafifçe aralık olduğunu gördü. Kapıyı iterek açtı ve odaya girdi. Belki de kapıyı tıklatmalıydı ama her neyse! Ne de olsa kendi eviydi.

Bakışı önce yatağa çevrildi ve boş olduğunu gördü. Alışveriş torbaları yerde, şifonyerin yanında duruyordu. Oda Alana gibi leylak ve vanilya kokuyordu. Chandler'ın gözü banyo kapısına çevrildi. O da aralıktı ve altından yumuşak bir ışık sızıyordu. Çantaları şifonyerin üstüne bırakıp odadan çıkmak için kendini zorlarken banyodan korku dolu bir çığlık sesi duyuldu.

Bu da neydi? Banyoda tek başına, başına nasıl bir dert açmış olabilirdi?

Kaygılanarak banyo kapısına yöneldi. Geldiğini bildir-

mesi gerektiğinin farkındaydı ama kapıyı itip açtı.

Ve göğsü sıkışıp mide kasları gerilince olduğu yerde kaldı. Bedeninde hızlanan adrenalinin etkisiyle, Alana'nın çığlığını duymadan önce neden odasına geldiğini bile anımsayamadı.

Hayatında bu kadar ters bir kadınla asla tanışmamıştı ama şu anda, ıslak rüyalarının simgesi karşısındaydı. Uyurken nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyordu.

Onu korkutan bir kâbus görmüş olmalıydı. Alana şimdi sakindi ama Chandler'ın bedeninde bir fırtına kopmak üzereydi.

Alana küvetin içinde, başını katlanmış bir havluya yaslamış şekilde, yüzü kapıya dönük yatıyordu. Yüzündeki ifade huzurluydu. Chandler onu asla böyle görmemişti. Göğsündeki sıkışma biraz daha arttı.

Alana'nın saçları başının etrafına birikmişti ama toplanmamıştı ve birkaç tutam omuzlarına dökülmüş ve suyun içine girmişti. Banyoyu dolduran duş jeli kokusu, zarif şekilde bükülmüş dizi ve gövdesinin tatlı kabarıklığı dışında bedenini örten beyaz köpükleri açıklıyordu.

Onu böyle gören Chandler midesine yumruk yemiş gibi oldu ve zaten sertleşmiş erkekliği pantolonun içinde zonklamaya başladı.

Lanet olsun, hayatında gördüğü en seksi şeydi. Ve hayatında çok seksi kadın görmüştü ama bu harikaydı. Belki teninin üstünde süzülen beyaz köpükler ya da dolgun dudaklarının hafifçe aralık duruşuydu. Hepsinin masumiyeti de olabilirdi. Belki de Chandler'ın orada olduğunu, onu izlediğini bilmeden uyuklamasıydı.

Ya da belki, yalnızca o olduğu içindi.

Alana hafifçe hareket etti. Hoşnut şekilde yumuşak bir nefes vermesiyle Chandler'ın kanı kaynadı. Alana'nın

dizi suyun içine kaydı ve baloncukları karıştırdı. Göğüslerinin kabarıklığı su yüzeyindeydi. Uçları pembeydi ve yuvarlak çıkıntılar gibi görünüyordı... mükemmeldiler.

Kahretsin, Chandler yalnızca... onları görerek dağılmıştı.

Bir ses çıkarmış olmalıydı ya da Alana sonunda onun varlığını hissetmiş olmalıydı çünkü ansızın gözleri açıldı. İrkilerek derin bir nefes aldı.

Göz göze geldiler.

Alana bacaklarını altına alıp silkinerek doğruldu. Kalkarken baloncuklar küvetin yanlarından etrafa saçıldı. Su kalın derecikler halinde bedeninden aşağı akıyor ve Chandler'ın ateşli bakışının hedefi oluyordu.

Chandler'ın hayatının en iyi saniyelerinde Alana, tamamen ve görkemli şekilde çıplak halde karşısında donakaldı. Kolları iki yanında, minik su kabarcıkları teninden aşağı akarken, Chandler bakışlarıyla karşısında duran o güzel bedeni yutuyordu.

İnanılmazdı. Pantolonun içindeki gerginlik artarken Chandler'ın ağzı kurudu. Kuşkulandığı gibi Alana o şekilsiz takımların altında güzel bir beden gizliyordu. Göğüslerinin küçük olduğu doğrudu ama dar bedeni için mükemmeldiler. Kalçasının tatlı bir yuvarlaklığı vardı ve uylukları biçimliydi. Bir saniye içinde Chandler onun bacaklarını kendi kalçasına dolanmış hayal edebildi. Bacaklarının arasında temiz şekilde tıraş edilmiş koyu renk bukleler dışında çıplaktı.

Chandler'ın daha önce kuruyan ağzı sulanmaya başladı. Ona dokunmak, onu tatmak istiyordu... hayır, buna *ihtiyacı* vardı. Onun her olağanüstü zerresine. Onun üstünde, içinde olmaya *ihtiyacı* vardı. Özellikle bacaklarının arasına. Önce diliyle, sonra da erkekliğiyle içine dalmak istiyordu.

Şaşırtıcı şekilde, Alana'nın göbeğinin sağında küçük bir dövme vardı. Başını hafifçe bükmüş kırmızı bir güldü. Yeşil sapın dibinde üç yaprak duruyordu. Her nedense şekli Chandler'a tanıdık geldi.

Chandler başını yukarı kaldırıp ona baktı ve gördüğünün şehvet olduğundan kuşku duymadı. Alana'nın boynundaki ve yanaklarındaki kızarıklık Chandler'ın açlığını gördüğünü gösteriyordu. Göğüs uçları biraz daha sertleşmişti. Ve Chandler inledi.

"Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeysin," diye söylendi.

Sonra bu olağanüstü saniyeler sona erdi. Alana uzanıp bir havlu aldı ve aceleyle vücuduna sardı. Ağzı açıldı ve Chandler onun bitmek tükenmek bilmez bir söylev çekeceğini fark etti ama buna izin vermeyecekti. Henüz değil.

Alana bir sonraki nefesini alamadan Chandler onun üstündeydi.

Dokuzuncu Bölüm

Lanet olsun...

Löfke ve utanç ama bunlardan çok daha yoğun başka bir şey daha Alana'nın sistemini ele geçirmişti. Geçen gece Chandler onu öptüğünde hissettiği aynı vahşi, kontrol dışı duygular... sarhoş edici bir arzu onu ele geçirmişti. Basit bir öpücükle nasıl hızla kendini kaybettiğini bilmek gün boyunca moralini bozmuştu. Saçma bir öpücüğe böyle güçlü bir tepki vermesi için bir neden yoktu ve onu bu kadar çekici bulmamalıydı.

Ama buluyordu.

Şimdi o duygular eskisinden de güçlü olarak geri dönmüştü. Göğüsleri acıyordu, bacaklarını pelte gibi hissediyordu ve bacaklarının arası inanılmayacak kadar ıslaktı.

Chandler'a kızgın olması gerektiğini biliyordu ve kızgındı ama içinde hissettiği açlığın yansıması Chandler'ın parlak mavi bakışındaydı. Ve o arzu Alana'nın bugüne kadar yaşadığı her şeyden daha güçlüydü.

Göğüslerinin üstünden havluya aceleyle attığı düğümün etrafında duran parmakları gerildi. Nefes alamıyordu. Chandler dünyadaki tek kadın oymuş gibi gözlerini

dikip ona bakıyor ve ürperiyordu.

Bir yırtıcı hayvanın avına yaklaştığı hız ve zarafetle ona doğru hareket ettiğinde Alana'nın gidecek yeri kalmamıştı. Kaçmak istediğinden bile emin değildi. Hiçbir erkek ona Chandler'ın baktığı gibi bakmamıştı.

Bu onu şımarık ve kontrolsüz hissettiriyordu ve bu duyguyu *seviyordu*.

Kısa bir an için annesinin de mi böyle hissettiğini, saplantılı kaygan zeminin ilk belirtisinin bu mu olduğunu düşünmüştü. Sonra Chandler'ın büyük elleri çıplak ve ıslak omuzlarına konduğu anda dudakları birbirini buldu.

Öpüşme ağır bir baştan çıkarma ya da keşif gibi değildi. Chandler'ın ağzı onunkiyile bir oldu ve Alana iç çektiğinde dudakları daha derine daldı. Chandler'ın bedeninin titrediğini hissediyordu ve *ona* olan ihtiyacından titreyenin Chandler olması Alana'yı hayrete düşürüyordu. Dehşete düşmüştü ve onun elini ensesinde hissedince Chandler'ın içinde açtığı hassas duylara kapılmıştı.

Alana ona durmasını söylemeliydi. Bu uygun değildi. Aralarında herhangi türde bir ilişki asla yürüyemezdi. Ellerini Chandler'ın göğsüne yasladı ama onu itmek yerine yumuşak kumaşı kavradı ve onu kendine çekti.

Aynı şiddetle ve istekle onun öpüşüne karşılık verdi. Onun temasının özlemiyle acıyan göğüsleri sertleşti.

Chandler dudaklarının üzerinde inleyince Alana'nın ateş gibi yanan bedeni ürperdi. "Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Alana da onun için aynı şeyi söyleyebileceğini hissediyordu ama Chandler onu yeniden öpünce düşünmeyi bıraktı. Odaklandığı tek şey Chandler'ın içinde yarattığı duygulardı ve bu duygular içinde çok güzel bir özgürleşme hissi vardı. Baş aşağı düşüyordu ve Chandler'ın

onunla işi bittiğinde yeniden yüzeye çıkabilmek için dua ediyordu.

Chandler'ın eli onun çıplak koluna ve sonra da havluya kaplı kalçasına kaydı. Alana'nın başını geri itti ve dudaklarını ondan ayırdı. Alana'nın dudaklarından hayal kırıklığına uğramış bir inilti sesi çıktı ve Chandler kahkaha attı.

"Seninle işim bitmedi. Bitmesi yakın bile değil," dedi onun çenesini çimdikleyerek. "Henüz başladım."

Alana'nın midesinde kanat çırpın binlerce kelebek havalanmıştı. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet." Sırıttı ve Alana'nın başını yana eğdi. Çenesinden kulağına doğru ısırarak kulak memesini dişlerinin arasına aldı. Alana'nın soluğu kesildi. "Bunu sevdin, öyle değil mi?"

Yanıt veremedi. Duyuları allak bullaktı.

Chandler başını aşağı indirirken yine kıkırdadı ve Alana'nın ensesine bir dizi ıslak ve ateşli öpücük kondurdu. Nabzının attığı yere ulaşınca dilini onun teninin üstünde gezdirdi. Daha fazlasının olduğunu bilen ve isteyen Alana huzursuz şekilde hareket etti.

Chandler'ın dudakları havlunun kenarı boyunca hareket ederken bir elini Alana'nın kaburgasına, göğüslerinin yakınına yerleştirdi. Oraya dokunmadı. Hayır, bir dizi öpücükle ona sataştı ve başparmağıyla havlunun üzerinde daireler çizerek göğüslerine yaklaştı ama asla dokunmadı.

"Bunu istediğini söyle," dedi hırıldayarak. Alana'nın başını kaldırdı ve aralanmış dudaklarının kenarını öptü. "Buna benim kadar şiddetle ihtiyacın olduğunu ve bir saniyesinden bile pişman olmayacağını söyle."

Ama olmayacak mıydı? Her şey bittiğinde ve şehvetin ateşi söndüğünde kendini nasıl hissedecekti? Zaten

bir yanı, fiziksel cazibenin ötesinde ona çekiliyordu. Her şey önceki gibi olabilecek miydi? Şehvet duygusuyla yapılanın başka bir anlamı olmadığını anlayabilecek miydi? Annesi bunu asla yapamamıştı, peki, kendisi ondan nasıl farklı olabilecekti?

Chandler onu yine öptü ve Alana içinde tırmanan paniği hissetti. Onunla ilgili bildiği her şey, onun yuva kuracak erkeklerden olmadığını söylüyordu. Ve onun ihtiyaçlarıyla ilgili bildiği her şeyi düşününce, Alana onları karşılayacağından emin değildi. Ve bunun devam etmesine her izin verdiğinde daha çok Chandler'ın duygusal kontrolü altına gireceğine de emindi. Ama Alana da yuva kurmak isteyen tiplerden değildi. Ve ödleğ de değildi.

Her neyse... bunu hissetmek istiyordu. Başını dik ve suyun üstünde tuttuğu sürece Chandler'ın ve kendi çelişkili duygularının üstesinden gelebilirdi. Yapamaz mıydı? Midesindeki kıpırtı göğsüne doğru hareket etti. Belki düzgün bile düşünemiyordu ama onu kim suçlayabilirdi? Bu adam yürüyen, nefes alıp veren bir günahı.

"Alana," diye mırıldandı Chandler dudaklarıyla onun dudaklarını okşayarak. Nefesi baştan çıkarıcıydı. "Söyle."

Gözlerini kırparak açtı ve Chandler'la göz göze gelince iç çekmemeye çalıştı. "Gerçekten sabırsızsın."

Chandler sırtıttı ve çocuksu ifadesini gören Alana'nın midesi kasıldı. "Hem de nasıl."

Alana'nın onun göğsüne yasladığı elleri titredi. Chandler tutkuyla ona bakmaya devam etti ve Alana'nın içinde bir arzu dalgası yükseldi. "Bunu yapmalı mıyız?" diye fısıldadı.

"Her zaman yapmamız gereken tek şey." Chandler alnını onun alnına dayadı ve elini nemli saçlarının arasına daldırarak parmaklarıyla kavradı. Onu kollarının arasın-

da hapsedti. "Zevk almadığın bir saniye bile olmayacağına söz verebilirim."

Alana gergin şekilde dudaklarını ıslattı. "Peki, sonra ne olacak?"

"O da ne demek?"

"İyi soruydu ama Alana göğsünde sıkıcı bir ağrı hissetti. Önemsememeye çalıştı. "Önüme gelenle yatmam."

"Ben de yatmayı düşünmüyordum."

Chandler'ın sözleriyle Alana'nın tüm bedeni kasıldı. "Herhangi biriyle cinsel ilişkiye girmem."

Chandler derin bir nefes aldı. "Bunu duyduğuma sevindim." Hafifçe hareket edip Alana'yı çekerek küvetin kenarına yaklaştırdı. "Bunu sen de benim istediğim kadar çok istiyorsun."

Dürüst olmak gerekirse istiyordu. Bedeni bu düşünceyle titriyordu ama o kadar uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştı ki vajinasının ne yapacağını bildiğinden bile kuşku duyuyordu. "İstiyorum ama..."

Dili söz verir gibi Alana'nın dudaklarının üzerinde gezinmeye başlarken göğüslerinin altındaki elini sırtına kaydırdı. "Peki, şuna ne dersin? Seks yok."

"Seks yok mu?"

Chandler güldü. "Açıklamama izin ver. İçine girmek yok. Ağırdan alacağız."

Alana ne söylediğini anlamıştı ama beyni kavramakta yavaş davranıyordu. Onunla ilişkide bulunmak istemiyor muydu? En azından tam anlamıyla seks yapmak istemiyor muydu? Küçük de olsa bir yanı aptalca hayal kırıklığına uğramıştı ama bunu düşünmeyi reddetti. Sırtındaki el biraz daha aşağı kaydı ve Alana boğazında oluşan inlemeyi durdurmak için dudağını ısırды. Chandler'ın ona sunduğunu almakla kaybedecek neyi olacaktı? Tam

olarak cinsel ilişkiye girmeyeceklerdi ve kendisi de biraz eğlenmeye hakkı olan bir yetişkindi.

Gözleri karşılaştığında Alana bir kez daha onun bakışındaki açlığı görerek şaşırdı. Chandler onu istiyordu ve bunda açık şekilde güçlü bir şey vardı. Fikrini değiştirmeden ya da sağduyunun araya girip onu bütün gece yapmadığı bir şey için acı çekecek durumda bırakmasına ve yarın daha kötü bir ruh halinde olmasına izin vermeden başıyla onayladı.

Ağzı Alana'nın dudaklarına çok yakın duran Chandler donakaldı. "Bu bir evet mi?"

Alana başıyla bir kez daha onayladı.

"Söyle," dedi Chandler alçak, neredeyse tehlikeli bir sesle. "Seni hoşnut etmemi istediğini söyle."

"Evet." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi ve gözlerini Chandler'ın o koyu kirpikli gözlerinden ayıramıyordu. "Beni hoşnut etmeni istiyorum."

Chandler terddüt etmedi.

Bu sözcükler içinde ilkel bir şeyi ortaya çıkardı. Bir kolunu beline doladı ve onu küvetten kaldırdı. Beklenmedik bir şey değildi ama gücü Alana'yı şaşırttı. Alışveriş gezisinden döndükten sonra yukarı çıkıp gizlenerek somurttuğunda, Chandler spor aletleri ve ağırlıklar dolu bir odada gözden kaybolmuştu. Her yanı kastı.

Yatağın yanına gelene kadar Alana'nın ayakları yere değmedi. Sabırsızlığını zor yenen Chandler havluyu açtı ve Alana'nın ateş gibi bedenine serin hava çarptı. Kendini örtmek istedi ama Chandler onun kollarını yakaladı.

"Kendini benden gizleme." Yukarıdan aşağı Alana'nın bedenini süzerken gözleri bazı yerlerde daha uzun takıldı. "Çok güzelsin."

Alana gergin şekilde güldü. "Zaten çıplağım. Bana iltifat etmek zorunda değilsin."

"Gerçeği söylüyorum." Yatağa otururken Alana'nın elini tuttu. O giyinirken, onun önünde çıplak durmak Alana'yı dezavantajlı durumda bırakıyordu. Chandler onu bacaklarının arasına çekti ve ellerini kalçasına yerleştirdi. "Gözümü doyurmak için bakmak istiyorum, böylece daha sonra yalnız kaldığımda yapmam gereken tek şey, boşaldığım zaman bedenini görmek için gözlerimi kapatmam."

Tanrı aşkına, Alana'nın kulakları yanıyordu.

"Bunu çok yapar mısın?" diye sordu nefesi kesilerek.

"Kendimi tatmin etmek mi?" Büyük ellerini Alana'nın belinin kavisi boyunca hareket ettirerek, ağrıyan göğüslerinin altında durdu. Keskin bakışı onun bedenini yaktı. "Yoksa seni düşünerek kendimi tatmin etmek mi? Her ikisinin de yanıtım evet."

Chandler onun göğüslerinin hafifliğini hissedip parmaklarıyla uçlarına yaklaşırken Alana'nın nefesi kesilir gibi oldu. "Yalan söylüyorsun."

"Asla yalan söylemem." Sesindeki teslimiyet yadsınmazdı. "Kapımda belirlediğin o andan beri, her lanet olası gece. Hayallerimden bazılarını söylesem kaçardın."

Alana öğrenmek istiyordu. Ayrıntıları... tüm ayrıntıları ama sonra Chandler'ın parmakları göğüslerinin üstünde hareket etti ve konuşma becerisi yok olup gitti. Meme uçlarını parmaklarının arasına alan Chandler, başparmağıyla onları çevirip sonra da sıkarken dikkatle Alana'ya bakıyordu. Meme uçları Chandler için sertleşmiş ve sızlıyordu.

"Bir kâbus görüyordun," dedi Chandler sakın bir sesle.

"N... ne?"

"Yıkandığında. Çılgılık attığını duydum," diye açıkladı. "Bu yüzden içeri girdim."

“Oh.” Alana’nın düşünceleri duygusal bir pus içindeydi. “Yalnızca bir rüyaydı.”

Chandler onu daha yakına çekti ve sonra ağzı göğsünün üstünde, ucunu yalamaya ve dişleriyle çekmeye başladı. Acıyla karışık zevk patlaması Chandler’ın diliyle anında yatışmıştı. Alana’nın başı geriye düşene dek küçük ısırmalar ve yalamalar arasında gidip geldi. Alana’nın bedeni hoş bir şekilde gerilirken bile ürpererek çığlık atıyordu.

Chandler birdenbire geri çekildi ve Alana’nın gözleri açıldı. Kuşkuyla Chandler’a baktı. “Durdun!”

“Şimdilik.” Hızla sırtarak Alana’ya baktı ve sonra gömleğini başının üstünden çekip çıkardı.

Bedeni... Alana ne kadar mükemmel olduğunu unutmamıştı. Geniş, kaslı omuzları, sert göğüs kasları ve kaya gibi yontulmuş midesi. Yüzde yüz bir erkekti ve bedeninde bir gram bile yağ yoktu. Gözü omzundaki yuvarlak yara izine takıldı. Oradaki derisi bedenin kalan kısmından daha koyu pembeydi. Alana yaranın nasıl olduğunu sormak istedi çünkü ona gerçekten kurşun yarası gibi gelmişti.

“Arkanı dön.”

Alana’nın kaşları çatıldı. “Ne?”

Gömleğini ellerinin arasında tutan Chandler, ince ve uzun hale gelene kadar gömleği çevirerek gerdi. Göz göze geldiler ve Chandler’ın mavi gözlerinde tehlikeli bir çekicilik belirdi. “Arkanı dön Alana.”

Alana’nın kalbi şiddetli ve neredeyse acı veren bir zevk dalgasıyla kabardı. Gözleri Chandler’ın gömleğine sabitlendi ve onunla ne yapmak istediğini ve Chandler’ın zevk verineyi nasıl sevdiği hakkında duyduklarını düşünmeden edemedi. Bir yanı bu yüzden ondan nefret etmek istiyordu ama yapamıyordu.

Bedeninin her hücresi coşmuştu. Kalbinde minik bir korku kıvılcımı canlandı ama ondan korktuğundan değildi. Daha çok kendinin nasıl karşılık vereceğinden korkuyordu. Ama derin bir nefes aldı ve Chandler'm söylediğini yaptı.

Bir el poposunun kavisini sıyırıp geçince sarsıldı. Chandler'ın arkasında, ayakta durduğunu hissediyordu. Bedeninin sıcaklığı Alana'yı ısıtıyordu. "Chandler?"

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, elini onun kalçasında, sonra da kolunda kaydırarak. Alana'nın kolunu arkaya çekti. "Bunun için bana güvenmek zorundasın. Güveniyor musun?"

Kalbi deli gibi çarparken yutkundu. "Evet."

"İşte benim kadını." Omzuna bir öpücük kondurdu ve sonra Alana'nın diğer kolunu da arkaya yönlendirdi.

Chandler'ın ne yapacağını biliyordu ama yine de kumaşı bileklerinde hissedince şok geçirdi. Onu şaşırtması gereken bu büyük heyecan kanını coşturdu ve duyularını altüst etti. Yoksa Chandler?..

Chandler Alana'nın bileklerinin arkada durması için geçici bağı sıkıştırdı. Demek Chandler hakkındaki söylentiler ve fısıltılar doğrudu.

Chandler onu kendi etrafında çevirdi ama Alana gözünü onun karın kaslarının arasındaki çizgiden ayırmadı. "Hey," dedi Chandler parmak uçlarıyla çenesine dokunup yukarı bakmasını sağlayarak. "Bunu kabul etmen gerek. Yoksa..."

"Kabul ediyorum." Alana parmaklarını kıpırdattı ve bağı kontrol etti. Ellerini hareket ettirebiliyordu ama fazla değil. Yanaklarına ateş basmıştı. "Yalnızca..."

"Harika mı hissediyorsun?" dedi Chandler araya girerek ve Alana'nın dudakları bir gülümsemeyle aralandı. Chandler onun yanağını tuttu ve ağzını ona yaklaştırdı.

Öpüşü farklıydı. Daha yavaş. Daha derin. Alana'yı tadıyor, içine çekiyor ve temasıyla onu eritiyordu. Chandler derin ve hayvansı bir inlemeyle hareket etti ve bir saniye sonra Alana sırtüstü yatıyordu ve Chandler onun üzerindeydi. Gözlerindeki bakış Alana'nın nefesinin kesilmesi ne neden oldu.

"Çok güzel görünüyorsun." Elini Alana'nın göğüslerinin arasından göbeğine kaydırdı. "Sonsuza kadar sana bakabilirim."

"Umarım yapmazsın."

"Sabırlı ol," diye mırıldandı Chandler başını indirerek. Sabır Alana'nın takdir ettiği bir erdem değildi ama Chandler hızlanmayacaktı. Acele etmeden dudaklarını öptü ve sonra ağzını Alana'nın çenesinde, boynunda ve göğüslerinin arasında gezdirdi. Göğüslerinin yumuşak kabbartısını diliyle yokladı, sonra yukarı hareket ederek acıyan noktanın etrafında döndü. Çok yaklaştı ama her seferinde son saniyede uzaklaştı. Chandler'ın ateşli ağzı birini içine aldığı anda göğüs uçları sertleşmiş ve sızhyordu.

Chandler emerek ve ısırarak iki göğsü arasında gidip gelirken Alana'nın sırtı yay gibi yataktan ayrıldı.

Alana daha fazlası için tam ona yalvarmak üzereyken Chandler öpücüklerle göbeğine indi. Dili göbek deliğine girince Alana bacaklarının arasında bir sarsıntı hissetti.

"Neden bu dövme?" diye sordu Chandler, diliyle dövmenin üzerinden geçerek.

Elleri çaresizce arkasında kıvrılmış olan Alana gözlerini kapattı. "Çünkü..."

"Çünkü neden?"

Alana yanıt vermek istemedi çünkü biraz utanç vericiydi. Chandler kıkırdadı. "En sonunda bana söyleyeceksin."

"Hayır, söylemeyeceğim."

"Bu bir meydan okuma mı?" Chandler her bir solmuş yaprağı öptü.

Çok duygulanan Alana'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Öpücükler... Çok şefkatliydi. "Konuşmanın yanı sıra, ağzınla yapabileceğin başka bir şey yok mu?"

"Ah, şuna da bakın." Chandler'ın dudakları midesinden ayrıldı ve Alana gözlerini açtığı anda onun yukarı doğru kıvrıldığını gördü. Gözleri mavi havuzlar gibiydi. "O ağız için uygun bir şeyim var." Alana'yı arzuyla öptü. "Pek yakında kullanmayı düşündüğüm."

Alana güçlkle derin bir nefes aldı ve göğüs uçları Chandler'ın gövdesini sıyırdı. Seyrek ve ince kılları onu tahrik etti. "Emin misin? Ondan önce uykuya dalabilirim."

Chandler güldü ve başını eğerek burnunu onun boynuna sürttü. Yalayarak ve ısırarak, başı Alana'nın bacaklarının arasına girene kadar aşağı doğru indi. Alana'nın soluk alıp veriş hızlanmış ve düzensizleşmişti. Bunu daha önce başka erkekler de yapmışlardı ve Alana buna asla pek düşkün olmamıştı ama Chandler'la farklı olacağını biliyordu. Daha önce seks asla böyle olmamıştı.

Yana dönen Chandler omuzlarıyla onun bacaklarını açarken dikkatle Alana'ya baktı ve parmağını kadınlığının etrafında gezdirdi. "Bana dövmeyi anlat."

"Hayır."

Parmakları daha aşağı inince Alana gerildi. "Onu ne zaman yaptırdın?"

Alana gözlerini kapattı ve onun başını tutup ağzını daha iyi kullanabileceği bir yere çekmeyi dileyerek dudaklarını kenetledi. "*Chandler*"

"Bana ne zaman yaptırdığını söyle." Parmağı bacağının iç tarafına doğru ilerledi ve tam yanıp tutuştuğu yerin altında durdu. "Kaç yaşındaydın?"

Adam acımasızdı. Alana'nın teni yanıyordu ve bedeni özlemle titriyordu. "On sekiz yaşındaydım," diye geveledi. "Mutlu musun?"

"Evet." Chandler onun bacaklarının arasını avuçlayarak zonklayan merkezine ulaştı. "Mutlu musun?"

Kalçası tepki vermeye başlarken Alana'nın sırtı yay gibi gerildi. "Neredeyse..."

"Hımm." Chandler elini döndürürken onun bacağına bir öpücük kondurdu ve Alana'nın boğazından bir inilti yükseldi. "Sarhoş muydun, aklın başında mıydı?"

"Ne?" dedi Alana soluk soluğa.

Avuç içini Alana'ya bastırdı. "Dövmeyi yaptırdığında sarhoş muydun, ayık mı?"

Alana ayak diremek istedi ama Chandler elini kaldırdı. Serin havayı içinde hisseden Alana mırıldanarak küfretti. Chandler güldü. "Biraz sarhoştum," dedi itiraf ederek ve kabarmış kıvrımlarının arasına inen uzun bir parmakla ödüllendirildi. "Ah Tanrım..."

"Biraz mı sarhoştun? Şimdi biraz ıslak olduğun gibi mi?"

Alana'nın yanakları kızardı. "Onun gibi bir şey."

"Gül bana tanıdık geliyor," dedi, parmağını onun sıkılığına daldırarak. "Nereden buldun?"

Derin bir nefes alan Alana gerildi. Chandler sinir yumağına baskı yaparak parmağını yavaşça içeri dışarı hareket ettirdi. Alana'nın göğüsleri gerilmişti ve tüm bedeni titriyordu.

Chandler bir parmağını daha sokarak onu esnetti. "Ne kadar sıkısın."

Alana patlamasına saniyeler kalmış gibi her bir yanını gergin hissediyordu. Midesi titriyor ve zevk dalgaları bedenine yayılıyordu. Derinde bir yerde, tüm bedeni tek bir noktada birleşti.

Sonra Chandler durdu ve o mükemmel parmaklarını çekti. "Alana?"

Alana gözlerini güçlükle açtı. Chandler haylaz bir gülümseme ama gözlerinde açlıkla ona bayıyordu. Bunu Alana'yı çıldırtana kadar devam ettirecek ve her saniyesinden zevk alacaktı. Ama Alana bu muhteşem sızıya daha fazla dayanamadı.

"Gül *Güzel ve Çirkin*'den alınma," dedi sonunda.

"Ne?"

"Hani, solan ve büyüğü olan çiçek?" Başını geriye attı ve gözlerini kapattı. "Çocukken en sevdiğim filmdi ve bir gece sarhoş oldum. Sonuç bu dövme oldu."

Sessizlik öyle uzadı ki Chandler'ın bu oyundan sıkıldığını düşündü ama bir saniye sonra sıcak nefesinin üstünde hareket ettiğini hissetti ve tüm bedeni gerildi.

Sonra Chandler onu fena halde sızlayan yerinden öptü.

Alana'nın dudaklarının arasından çıkan boğuk çığlık sesi Chandler'ın dilinin günahkâr darbesiyle daha da yükseldi. Yalamaya, derine girip çıkmaya ve yukarıdaki hassas çıkıntının etrafında dönmeye devam ettikçe Alana yoğun bir zevkin içine daldı. Chandler sonra parmağını içine kaydırды ve klitorisini tutarak parmaklarının darbe-lerini ağzına uyumlu hale getirdi.

Alana asla bu kadar yoğun bir şey hissetmemişti. Baskı aman vermiyor, onu aşağı sürüklüyordu. Çaresizce karşılık vermemeye çabaladı ama kalçası seğirdi ve Chandler'ın usta elinin ve ağzının karşısında arsız şekilde hareket etti. Nefesi hızlandıkça başı öne arkaya gidip geliyordu.

"Kendini bırak," dedi Chandler ateşli bir sesle. "Rahatla ve bırak da sana zevk vereyim. Kendini bırak."

Chandler'ın dudağının her hareketi Alana'nın ağzından bir çığlık çıkmasına neden oluyordu. Elleri bağlı ol-

duğundan hiçbir şey tutamıyor, keskin zevk dalgalarının ortasında kendini odaklayamıyordu. Chandler'ın ve kendi bedenini hırpalayan arzuların karşısında tamamen çaresizdi. Chandler bir parmağını daha soktu ve dişleri onun hassas etine geçince Alana kendini bıraktı.

Ve Alana patladı. İçindeki gerilim öyle hızlı ortaya çıktı ki bedeni kasılmalarla sarsılırken Chandler'ın ismini haykırdı. Boşalması içine kıvılcımlar saçarken, titreyerek binlerce parçaya ayrıldı. Chandler tüm süreçte zevkin zirvesini ona tattırmayı başarmıştı.

Alana kendini nefessiz ve halsiz şekilde yatağa bıraktığında Chandler ancak durdu. Bacağının iç tarafına, sonra da göbeğinin altına birer öpücük kondurup kalktı ve Alana'nın dudaklarına uzandı. İkisinin tadının bir araya gelmesi sarhoş olmak gibiydi.

Alana gecenin sonunda şarkı söyleyen bir çay fincanı dövmesi yaptırmamayı umut etti.

Chandler elini onun yan tarafından yukarı sürükleyip göğsünü avcunun içine aldı. "Güzel," dedi, burnunun ucunu onun burnuna sürterek. "Kontrolünü kaybettiğinde çok güzelsin."

Orgazmdan sonra Alana, sivri dişleriyle onun canına okumaya hazır dişi bir kaplan yerine, mutlu bir yavru kediye dönüşmüştü. Chandler yeniden kontrolünü kazanırken Alana onun karşısında rahatladı.

Chandler kot pantolonunu çıkarmadan boşalmak üzereydi.

Bir kadını mutlu ederken asla bu kadar uyarılmamıştı. Öyle tahrik olmuştu ki neredeyse acı çekiyordu ama başparmağıyla Alana'nın gül pembesi göğüs uçlarını okşayarak onun yanında yatmak için kendini zorladı. Onun

göğüslerini beğeniyordu ve uçlarını ve dudaklarına ondan bulaşan bal tadını ve dudaklarının dolgunluğunu ve...

Kahretsin, onu *beğeniyordu*.

Ama göğsünün içinde kalbinin nasıl çarptığına bakınca "beğenmek" hislerini açıklamak için zayıf bir sözcük gibi kalıyordu. Ona doğru eğilerek göğüs ucunu öptü. Alana ürperip sonra da iç çekince Chandler gülümsedi. Başını kaldırdı ve Alana'nın yüzünü süzdü. Dudakları aralanmış ve gözleri kapalı, tamamen rahatlamış görüldüğü ender anlardan biri olmalıydı. Kalın, koyu renk kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu.

Az önce Chandler şairane palavralar sıkıyordu. Onun için Alana çok güzeldi.

Alana kirpiklerini kıpırdatarak gözlerini açtı. "Bu çok..." "İnanılmaz mıydı?" Bir kaşını kaldırdı. "Biliyorum."

Alana yumuşak bir kahkaha attı ve Chandler göğsüne yakın bir yerde kasılma hissetti. "Alçakgönüllülüğün şaşırtıcı."

Chandler gülümsedi.

Alana kolları hâlâ arkasından bağhyken kalkmaya yeltendi. Chandler onu çözmek üzereyken Alana'nın sözleri onu durdurdu. "Peki, ya sen?"

Chandler'ın kaşları yukarı kalktı. "O da ne demek?"

Alana'nın bakışı onun pantolonundaki kabarıklığa takıldı ve dudaklarını ıslattı. Chandler'ın erkekliği hızla tepki verdi. "Az önce ağzımı daha iyi şekilde kullanmamı planladığını söylemiştin."

Chandler bunu söylemişti ve hayatında bundan daha çok asla bir şey istememişti ama o...

Chandler başını salladı.

Alana'nın dudaklarının arasında hareket eden dilini görünce içindeki son küçük tereddüt kırıntısı yok olup

gitti. Alana'nın gözleri tutkuyla açılmış, omuzlarında dağınık duran saçları bukleler halinde göğüslerinin etrafına dökülmüştü. Chandler onu ilk kez bu kadar... bu kadar özgür görüyordu.

Ve o mükemmeldi.

"Peki öyleyse..." Kalktı ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Bir saniyeden kısa sürede onu çıkarmıştı.

Alana aşağı baktı ve çıkardığı sesten erkekliği gerçekten hoşlandı. Sertti, kalkmıştı ve Alana ona böyle bakmaya devam ederse o anda gelecekti.

Onun omuzlarını kavrayıp önünde diz çökmesini sağlayan Chandler eğildi ve Alana'nın dudaklarına yakıcı ama kısa bir öpücük kondurdu. Sonra onun önünde doğruldu.

Bilekleri arkasında bağlı olan Alana'nın göğsü yukarı kalkmış ve gözleri açıktı. Chandler onu yalayarak yiyip bitirebileceğini düşündü. Ve bunu yine yapmaya çok istekliydi ama Alana çenesini kaldırıp ona baktı.

"Yapmamı istediğin şey neydi?" Sesi nefes gibiydi.

Chandler'm az önce düşündüğü gibi mükemmeldi.

Eliyle erkekliğinin dibini kavradı, başı zaten nemlenmişti. "Em beni."

Gözlerinde apaçık şeytani bir parıltı belirdi ve sonra çenesini eğdi. Saçı öne kayarak yüzünü örttü. Chandler önce onun nefesini duydu ve hayaları sertleşti. Sonra onun ateşli ve ıslak ağzı erkekliğinin başını içine aldı.

İnleyen Chandler'm sırtı eğildi. Yatakta hareket ederek dizlerinin üzerinde kendini dengeleyen Alana dilini kaydırarak onu içine aldı. Serbest eliyle Chandler onun saçlarını topladı ve onu daha derinden içine alabilmesi için başını eğmesini sağladı ve Alana itaat etti.

Neredeyse tüm uzunluğu içine aldı ve bu kolay bir hareket değildi.

Başını yukarı aşağı hareket ettirerek sert ve uzun erkekliğinin etrafında dilini döndürerek emdi. Chandler'ın bedenindeki her kas gerilmişti. Sakin durmaya çalışıyordu ama Alana'nın dişleri hassas yeri sıyrınca dayanamadı.

Erkekliğinin üzerinde hareket eden Alana'nın yanaklarının gömülmesini izlerken Chandler'ın kalçası ileri gitti. Alana kirpiklerini kaldırdı ve bir an için göz göze geldiler. Bakışındaki bir şeyle Chandler patladığını hissetti. Tatmin duygusu tüm bedenine yayılıyordu. Geri çekilmeye çalıştı ama Alana onu izledi ve Chandler durmasaydı, yataktan düşebilirdi. Onun görüntüsü Chandler'ın duyularını mahvetmişti. Elleri arkasında bağhyken o kadar istekli olması ve bedenini ona doğru eğmesi...

Çok fazlaydı.

Kalçası şiddetle sarsılarak geldi ve ondan ayrılmayan Alana yumuşak haz sesleri çıkardı. Chandler sürekli kasılırken boğuk sesle bağırarak onun ağzına boşaldı. Orgazm... *kahretsin...* asla bitmeyecek gibiydi. Sızlayan son mükemmel zonklamaya kadar Alana'nın ensesindeki eliyle onu tuttu.

Yavaşça Alana'dan uzaklaşırken bacakları tuhaf şekilde güçsüzdü ve derin bir nefes aldı. Göğsü düzensiz şekilde kalkıp inerken Alana'ya baktı. "İyi misin?"

Başıyla onaylayan Alana dudağını ısırıldı. "Sen nasılsın?"

Chandler güldü. "Mükemmel."

Gözlerini ondan kaçırarak Alana'nın yanakları kızardı. Geriye doğru bacaklarının üstüne oturup hafifçe esnedi. Bitkindi ve yorgun olmakta haklıydı. İkisi de hazzı aramış ve bulmuştu ama Chandler hazır değildi.

Alana'nın tadını ve dudaklarını kendi üstünde deneyimledikten sonra, bunun son kez olması mümkün değildi. Çabucak onun bileklerini çözdü ve sırtüstü devrilerek

Alana'nın çıplak bedenini kendine çekti ve koruyucu kolunu beline dolayıp onu yanına yaklaştırdı. Yanında yatan Alana kaskatıydı, sırtı fazla düzdü ve kolları ıslak bedenleri arasında tuhaf şekilde hareketsiz duruyordu. Demek sarılmaktan hoşlanmıyordu.

Chandler da pek hoşlanmazdı ama garip bir şekilde onu yanında istemişti ve Alana buna dayanmak zorundaydı.

Alana'nın istediği yerde olduğuna emin olunca onun iki bileğini ellerinin arasına alıp masaj yapmaya başladı.

Saniyeler dakikalara dönüştükçe Alana yavaş yavaş rahatladı. Nefesi düzeldi ve bedenleri birbirine karıştı.

Chandler yakın bir zamanda onun yanından ayrılmasına asla izin vermeyecekti.

Onuncu Bölüm

Chandler sonunda cumartesi gecesi çıplak şekilde yatağa yayılmış ve kolunu korur gibi onun beline dolamış şekilde, Alana'nın odasında uyuyakaldı. Alana onun yanında, bedenleri arasında hiçbir engel bulunmadan, hayatında asla olmadığı kadar rahat ettiğini itiraf etmek zorundaydı ama Chandler hafifçe horlarken uyuyamıyordu.

Birbiriyle ilgisiz iki insan gibi değil, seksten sonra birlikte uyuyan âşıklar gibiydiler.

Geçmişte, her ne kadar kısa ilişkiler yaşamış olsa da aynı yatakta uyumakta zorlanmıştı. En uzun ilişkiyi yaşadığı Steven'la bile asla rahat uyuyabilecek kadar gevsememişti. Ve bunun bir anlamı olmalıydı, öyle değil mi?

Ama dün gece... yaklaşık bir saat sonra gözkapakları açık tutamayacağı kadar ağırlaşmıştı ve Chandler'ın yanında rahatlamıştı. Bunu fark etmek neredeyse paniğe kapılıp ansızın uyanmasına neden olmuştu ve onun kollarından kendini kurtarıp giysilerini alarak alt kattaki kanepede uyumuştur.

Ve pazar sabahının büyük kısmını bunu önemsemeyen Chandler'dan kaçınarak geçirmişti. Evin içinde birkaç

kez karşılaşmaları ikisi için de hoş olmamıştı. Chandler ona kızmış gibi görünüyordu ama Alana nedeninden emin değildi.

Bir yanı cumartesi gecesi aralarında geçenden pişman değildi. Hayır, kesinlikle değildi. Chandler'ın ona yaptığı, uzun bir süre daha hayallerini besleyecekti ama bundan sonra üstünde dolaşan o ateşli ağzını düşünmeden ona nasıl bakabilecekti? Bunu nasıl unutabilecekti?

Belki de fazla abartıyordu.

Yeni satın aldığı giysileri belki yüzüncü kez katlayıp dururken Chandler kapı eşiğinde belirdi. Bakışları karşılaştığı anda Alana'nın yanaklarına ateş bastı ve bu kadar kolay kızardığı için kendini aptal gibi hissetti.

"Aç mısın?" diye sordu Chandler, umursamaz bir ifadeyle.

Alana midesinin guruldadığını fark etti. Daha önce tek yediği krem peynirli bir simitti. "Aklında ne vardı?"

"Dışarı çıkıp bir şey yiyebileceğimizi düşündüm."

Her nedense Alana'nın kalbi hızla atmaya başladı. "Dışarıda mı yiyelim?"

Belli ki Alana'nın ani çıkışını yanlışlıkla korku olarak algılayan Chandler ifadesini yumuşattı. "Bildiğim bir yer. Kardeşlerimle sürekli gideriz. Güvenlidir."

Gerçeği bilmek yerine korktuğunu düşünmesi daha iyiydi. Peki, gerçek neydi? Kalp atış hızının ani yükseliş nedeni heyecan mıydı? Ama bu aptalcaydı. Bu bir flört randevusu değildi.

Sakin bir şekilde katlanmış tişörtü şifonyerin üstüne yerleştirdi. "Giyecek güzel bir şeyim yok."

"Üstündeki güzel," diye karşılık verdi Chandler. "O tür bir yer değil. Ne dersin, gidelim mi?"

Ona hayır diyebilir miydi? Ansızın terleyen ellerini kot

pantolonuna sürdü ve gergin şekilde gülümsemeye çalıştı. "Tamam."

Chandler bir an onu inceledi ve yana çekilerek ona yol verdi. Alana onun yanından geçerken Chandler'ın bakışının aşağı kaydığını *hissetti*. "Seni kot pantolonla çok beğeniyorum."

Alana bir kaşını kaldırarak dudak büktü. "Nedenini sormaya cesaret etsem mi?"

Ateşli kobalt mavisi gözler yavaşça ona baktı. Chandler'ın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "O ceplerin poponu ne kadar iyi kavradığıyla ilgili."

Kendini ve ani bakışından anlaşıldığı kadarıyla Chandler'ı şaşırtan Alana gülmekten kendini alamadı. Ne olduğunu anlamamıştı. Şakası uygunsuz olmanın ötesindeydi ama Chandler'la ilgili bir şey, dış görünüşündeki soğukluğu yok ediyordu.

"Bunu daha sık yapmalısın," dedi Chandler, koridorda onu izlerken.

"Neyi?"

Merdivenden önce inmesi için Chandler ona yol verdi. "Gülmeyi."

Alana buna yanıt vermedi. Girişte Chandler'ın anahtarı almasını bekledi ve sonra arabaya giderken onu izledi. Bir kez daha verandayı ve özel araba yolunu çevreleyen ayrıntılı ve neredeyse mükemmel peyzaj düzenlemesini fark etti. Bir gün avlusu olan bir ev almak istiyordu.

"Avlu düzenlemesini kime yaptırdığını bana söylemelisin," dedi arabaya biner binmez. "Çok güzel."

Chandler küçümseyerek söylendi. "Kime mi yaptırdım? Kimseye. Kendim yaptım."

Alana'nın gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?" Pencereden kırılmış çalılıklara, birkaç ay sonra çiçek açacak güllere,

başlarını batmakta olan güneşe çevirmiş, rengârenk erken bahar papatyalarına baktı. "Elin yatkın olmalı."

"Öyledir." Dudakları anlamlı bir ifadeyle kıvrıldı.

Alana midesindeki kasların gerildiğini hissetti. Elleriyle, ağzıyla ve diliyle... inanılmayacak kadar iyiydi. Oturduğu yerde kıpırdadı ve gözlerini kapattı ama iş işten geçmişti. Damarlarındaki kan hızlı akmaya başlamıştı. Chandler'a hızlı bir bakış attı ve bedeninin neresinde konuşmayı hissettiğini Chandler'ın anladığını fark etti.

Araba yolundan dönerken Alana'ya dudaklarından başlayan ve göğsünde biten hoşnut bir bakış attı. Açık cinselliği bastırılmaktan uzaktı ve Alana'yı uyarıyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Birbiriyle ilgisiz iki insan, diye kendine hatırlattı Alana ve bunda bir sorun yoktu ama tuhaf bir şekilde boşlukta hissetmesine neden oluyordu.

Oyalanmaya ihtiyacı vardı. "Demek bahçeyi seviyorsun?"

Chandler omuz silkerek dikiz aynasına baktı. "Açık havada olmayı seviyorum ve sanırım bir şeyler yapmayı seviyorum. Yani, çorak bir arsa parçasından bir şeyler yaratmayı seviyorum. Ve her nasılsa bitkilerle aram iyi." Yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "Kardeşlerim bitkilerden iyi anlayan biri olduğumu söylüyorlar."

"Buna gıpta ediyorum," dedi Alana, itiraf ederek. "Bir kaktüsü iki saatten kısa sürede öldürebilirim."

Chandler bir kahkaha attı ve Alana'nın dudakları da sese karşılık verdi. "Bir kaktüsü o kadar çabuk öldürmek epey zordur."

"Benim için değil." Pencereden dışarı baktı ve evlerin yavaş yavaş gözden kaybolmasını izledi. "Ama bir gün böyle bir şey istiyorum."

"Yakında bir ev satın almayı mı düşünüyorsun?"

“Yerleşir yerleşmez almayı planlıyorum.”

Chandler ona baktı ve sonra bakışı bir kez daha dikiz aynasına çevrildi. “Demek burada kalacaksın?”

“İstiyorum.” Olağan değildi ama düşünceleri hüzünlendi. “Bir... yuvam olmasını istiyorum.”

Chandler bir an sessiz kaldı. “Büyürken pek sahip olmadığın bir şey, öyle değil mi?”

Alana onun evinde kaldığı ilk gece ne itiraf ettiğini unutmuştu. Oturduğu yerde kımıldayarak, önemli bir şey yapar gibi tırnaklarını inceledi. Bir manikür fena olmazdı. Böyle bir konuşmayı yapmamak iyi olurdu ama ağzı açıldı ve konuşmaya başladı.

“Annem asla evde değildi ve olduğu zaman da gerçekten orada değil gibiydi. Evde dolaşan bir hayalet gibiydi,” dedi iç çekerek. “Uzun süre bir evde kalmazdık. Hayatını kurtaracak bir işte kalmayı başaramazdı.” *Ya da benimkini.* “Sonunda büyükannemin yanına gönderildim.”

“Peki, onun evi yuva gibi değil miydi?”

Alana’nın bakışı önünde durdukları kırmızı trafik lambasına takıldı. “Onun evi... soğuktu. Ashında beni seviyordu ve sanırım orada bulunmamdan mutluydu ama aynı zamanda sanırım çocuk yetiştirmekten bıkmıştı. Ben beklenmedik şekilde ortaya çıkmıştım.”

“İstenmeyen bir anda mı?”

Chandler’ın yanıt beklemediği bu soru karşısında derin bir nefes aldı ama doğrudu. Büyükannesi onu seviyordu ama onu yetiştirmek zorunda kalmamayı daha çok sevebilirdi.

Chandler elini Alana’nın dizine koydu ve sıktı. Alana ilk başta elini itmek istedi ama yapabildiği tek şey onun büyük eline bakmak oldu. Kalbinde bir sıcaklık hissetti ve şimdi... şimdi elini onunkinin üstüne koymak istedi.

“Nereden geldiğini tam olarak anlıyorum,” dedi yeniden dizini sıkarak. “Maddie’nin ailesi olmasaydı, sanırım ben ve kardeşlerim epey güç şartlar altında yaşardık.”

Alana altdudağını ısırarak ona baktı. Ortak noktaları buydu. Paylaşılacak pek de güzel bir şey değildi. Başka bir kırmızı ışıktaki bakışları karşılaştı ve Alana gözlerini kaçırmakta güçlük çekti.

Chandler’ın eli hâlâ dizinin üstündeydi.

Aslında Alana bundan hoşlanmıştı.

Konuyu bir kez daha değiştirmenin zamanı gelmişti. “Her zaman bir bodyguard mı olmak istedin?”

Chandler hafifçe gülümsedi. “Artık pek bodyguard’lık işi yapmıyorum. İş i idare ediyorum ve özel durumlarda müdahale ediyorum.” Ona bakıp göz kırptı ve Alana onun ne kadar seksi olduğunu düşündü.

“Bu benim sorumu yanıtlamadı,” dedi Alana, dudaklarındaki hafif gülümsemeyi hissederek.

“Bilmiyorum.” Dizinin üstündeki eli biraz yukarı kayd ı. “Aslında her zaman başkaları için... kardeşlerime, Maddie’ye ve ağabeyine dikkat eden biri oldum. İçimden doğal olarak gelen bir şeydi.”

“Tıpkı top oynamanın Chad için doğal olması gibi mi?”

“Sanırım. Gerçekten istediğini seçebilen tek kişi ben oldum. Chad her zaman top oynadı, başka bir seçim yapamazdı. Chase babamızın işini devralmaya hazırlanmıştı ama ben? Evet, ben istediğimi yapabilirdim.”

Alana ilgiyle ona baktı. “Üniversiteye gittin mi?”

“Gittim. Şaşırdın mı?”

“Hayır.” Alana bunu söylemeyi sevse de onun kas gücünden ibaret olmadığını biliyordu. “Ne okudun? Bazılarına dünyanın kaç bucak olduğunu öğretmeyi mi?”

Chandler’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı ve kahkaha

attı. "Bunu okumama gerek yok tatlım. O dersi ben verebilirim."

"Elbette."

Gülümseyerek dikiz aynasına baktı ve şerit değiştirdi. "Ashında okuduğum anadal bilgisayar bilimiydi."

"İnek öğrenci," diye şakalaştı Alana.

"Kavgacı bir inek öğrenci," diye düzelitti Chandler, başparmağını onun kalçasının yanına doğru kaydırarak. "Ya sen? Hep kötü davranan ve şımarık bir halkla ilişkiler uzmanı mı olmak istedin?"

Alana'nın bakışı onun eline takıldı. "Anadalım iletişim, yan dalım da sosyolojiydi. Ashında psikolog olmak istiyordum ama bunun için yeterince sabrım olmadığını fark ettim." Yavaşça güldü. "Bunda büyük bir sürpriz yok, öyle değil mi?"

"Asla," diye mırıldandı Chandler.

"Ama bir şeyleri... insanları düzeltme fikrini seviyordum." Chandler'a hızlı bir bakış attı. "Onları onarmayı."

Chandler bir an sessiz kaldı. "Ama bazı insanlar onarılamaz."

Alana senatörü düşündü. Kahretsin. "O zaman bunu halktan gizlemek için elimden geleni yaparım."

"İşini çok iyi yapıyorsun," dedi Chandler ve ses tonundaki gerçeklik Alana'yı şaşırttı. "Ne de olsa kardeşimle tartıştın ve bu küçük bir doğal afet demek."

Alana kızardığını hissetti. "Teşekkür... teşekkür ederim."

"Bunu yeterince duyduğunu sanmıyorum."

Hayır. Halkla ilişkiler uzmanı olmak, sırtının pek sıvazlanmaması anlamına geliyordu çünkü başarılı olduğunda, her şeyin arkasında onun olduğunu kimse bilmezdi. Epey nankör bir işti ama Alana'nın amacı teşekkür beklemek değildi.

Dudaklarını ıslattı. "Sen... düşündüğüm gibi biri değilsin."

"Nasıl olduğumu düşünmüştün?" Sözcüklere dökmek güçtü. "Yalnızca beni şaşırttın. Hepsi bu."

Chandler arabayı yavaşlatıp trafikten çıkardı ve bir otoparka girdi. "İşte geldik."

Restoran kesinlikle lüks değildi, daha çok zincir restoranlar tipindeydi ama Alana için uygundu ve rahat atmosferini sevmiştii. Kapıyı açmak için elini uzattı.

"Bekle," dedi Chandler ve Alana ona döndü.

Ağzını açtığında Chandler ona yaklaştı. Geriye çekilmeye yeltendi ama Chandler'ın, hareket etmesine engel olan elini ensesinde hissetti. Öpüşü yumuşaktı... ve tatlıydı... Chandler'ın asla öpemeyeceğini düşündüğü kadar tatlıydı. Sanki Alana yeni keşfetmeye başladığı kırılgan bir hazine parçasıydı.

Chandler konuştuğunda dudakları Alana'ya sürünecek kadar geri çekildi. "Yemekte yalnız olmayacağız."

Öpüşmenin ardında bıraktığı sarhoşluktan, Alana'nın sözcükleri algılaması biraz süre aldı. "Öyle mi?"

Chandler elini onun ensesinden çekti ve yerinde ürpertiler bırakarak doğrulup anahtarı kontakdan çıkardı. "Chase ve Maddie'yle birlikte yiyoruz."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başlayan Alana donakaldı. "Ne?"

"Sorun yok. Hadi gel."

Chandler onun hareket etmediğini görünce arabadan indi ve onun tarafına yürüdü. Kapıyı açarak kocaman elini uzattı. Beklerken yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Onlarla... onlarla yemek yiyemeyiz," dedi Alana.

Chandler'ın kaşları kalktı. "Neden olmasın?"

"Chad'den dolayı ailen beni sevmiyor." Nefesi kesilir

gibi oldu. "Neden evde bir şey söylemedin? Bilseydim, orada hayır derdim."

"Bu yüzden söylemedim. Benimle gelmeni istedim."

Alana ağzı açık ona bakakaldı. "Neden?"

"Neden olmasın?" dedi Chandler, meydan okuyarak.

Alana buna anlam veremiyordu. Neden kardeşi ve Maddie'yle yemek yemesini isteyebilirdi? Çok uygunsuz da olsa... onun bodyguard'ıydı. Bu gerçek bir... randevu gibiydi.

Chandler parmaklarını kımıldattı. "Korkuyor musun Alana?"

"Efendim?" Burnundan soluyordu. "Hayır."

"Öyleyse şu lanet olası arabadan in."

Alana gözlerini kısarak ona baktı. Arabada oturmak istemiyorsa, şu an yapabileceği pek bir şey yoktu. İç çekerek Chandler'ın elini itti ve arabadan tek başına indi.

Chandler güldü.

"Kapa çeneni," diye söylendi Alana.

Chandler istifini bozmadan kolunu onun omzuna doladı. "Güzel olacak. İyi vakit geçireceksin. Ve Maddie'den hoşlanacaksın."

Soğuk havayı engelleyerek Chandler'ın iyi bir iş yaptığını kendi kendine hatırlatan Alana onun kolundan kurtulmaya çalışmadı ama kapıda durdu. "Onlar için sorun yok, öyle değil mi?"

"Yok." Kapıyı açtı ve Alana'yı içeri yönlendirdi.

Sağdaki kırmızı localarda oturan Maddie ve Chase'i bulmaları uzun sürmedi.

Burada ne işi olduğundan kuşkulu ve gergin olan Alana derin bir nefes aldı ve masanın kenarına geldi. Locaya yürüyen Chandler'ı izlerken iki şey hemen dikkatini çekti.

Chad'le çalışırken ortaya çıkardığı Madison Daniels resimleri, ufak tefek sarışına haksızlık etmişti. Alana'da

bulunmayan her şey genç kadında vardı. Ufak tefekti, sarı dalgalı saçları ve büyük gözleriyle olağanüstü güzeldi. Üstündeki ince kazaktan görebildiği kadarıyla doğuştan gelen bir zarafetle giyinmiş ve oturmuştu.

Ve son olarak... Chase'in yüzündeki ifadeden Chandler'ın yanında Alana'yı getireceğini bilmedikleri anlaşılıyordu.

Kahretsin, Chandler'ın midesine... ya da hayalarına şu anda yumruk atmak istiyordu.

Chandler masaya oturduğunda Maddie'nin gözleri ondan Alana'ya ve sonra Chase'e dönerken Alana kulaklarının arkasının yandığını hissetti. Oturduğunda vücudu kaskatı kesilmişti ve ellerini kucağında kenetledi.

"Kardeşimi tanıyorsun." Chandler tanıştırmaya başladı. "Bu Maddie. İkinizin tanıştığını sanmıyorum."

İçindeki profesyonelliğin her zerresini yardıma çağıran Alana elini uzattı ve gülümsedi. "Hayır. Tanışmadık. Tanıştığımıza sevindim."

Maddie onun elini sıktı. "Ben... ben de tanıştığımıza sevindim."

Sıcaklık Alana'nın ensesinden aşağı inmeye başladı. "Daha iyi misin?" Maddie'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirince Alana onun elini öyle sıktı ki tırnakları neredeyse Maddie'nin tenine battı. "Cuma akşamı zencefilli gazoz ve krakerden söz edildiğinde Chandler'ın evindeydim."

"Ah. Evet. Doğru. Chase seninle karşılaştığından söz etti." Chase'e göz atarak gülümsedi. "Teşekkür ederim. Yalnızca biraz midem bozulmuştu."

Alana bu noktadan sonra ne söyleyeceğini bilemeden başıyla onayladı. Sanki daha önce asla halkla ilişkilerde çalışmamış ya da tuhaf durumlarla karşılaşmamış gibi hissediyordu.

“Herkes ne yiyor?” diye sordu Chandler menüye göz atarak, dördü sürekli birlikte yemek yer gibi.

Alana artık pek aç değildi.

“Biftek,” diye yanıtladı Chase, gözlerini bir Alana’ya dikip, bir de şaşkınlıkla ağabeyine bakarak. “Sen tatlım?”

Maddie gözlerini kırptırdı. “Tavuk.”

“Ya sen?” Chandler ona gülümsedi ve Alana terk edilmiş kalbinin kasıldığını hissetti.

Hızla menüye göz atıp peynirli ve yumurtalı salata istediğini söyledi. Chandler dudak büktü ve başka bir şey daha ısmarlaması için ısrar edince Alana kızarmış patates de istemeyi kabul etti.

Garson kızın masaya gelmesi ve siparişleri almasıyla masadaki sessizlik bozuldu ama bu yalnızca geçici bir ertelemeydi.

Chase sırtını arkaya yaslayıp kollarını kavuşturdu. İfadesindeki mesafeli soğukluk Alana’ya Chandler’ı anımsattı. “Demek şimdi Washington’da kalıyorsun?”

Peçetenin ucuyla oynayan Alana başıyla onayladı. “Şehir merkezinde, Images’da çalışıyorum.”

“Ah,” dedi Maddie. “Smithsonian’a pek uzak değil.”

Chandler’a uzun bir bakış atan Chase bir kaşını kaldırdı. “Chad’le konuştun mu?”

“Hayır.” Chandler gözünün kenarıyla kardeşine bakarak bardağını kaldırdı.

Bridget’in Maddie’yle çalışmakla kalmayıp, aynı zamanda onun arkadaşı olduğunu her nasılsa şu ana kadar unutan Alana huzursuz bir şekilde kımıldadı. Nasıl olup da bunun aklından çıktığına inanamıyordu.

“Ben konuştum,” diye karşılık verdi Chase.

Maddie’nin önündeki boş tabağa diktığı gözleri açıldı ve Alana masanın altına girmek istedi.

“Evet, biliyorum.” Chandler’ın çenesinde bir kas oynamaya başladı.

Chase ağabeyiyle göz göze geldi. “Gerçekten ona söylemeyeceğimi mi düşündün?”

“Umurumda mı olduğunu sanıyorsun?”

Alana derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Chase’in kendisinden ve belli ki Chase’in bu konudan hoşnut olmamasından söz ettiğini anlamak için çok akıllı olmak gerekmezdi.

“Tanrım, bu kadar yıl sonra bile beni hâlâ şaşırtabiliyorsun.” Chase başını salladı. “Epey şaşırtıcı bir yetenek.”

“Chase,” diye fısıldadı Maddie.

Alana Chase’i huzursuz ve mutsuz ettiğini fark etti. Kardeşlerin birbirine karşı çok fazla korumacı olduklarını biliyordu. Gamble kardeşlerin hayatları iç içe geçiyordu. Daha gençken kendisini böyle koruyan bir ağabeyi olmasını hayal etmekten hoşlanırdı.

Aptal gözyaşlarının gözlerine dolmak üzere olduğunu hissetti.

Akşam yemeği çok büyük bir hataydı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Tuvaleti kullanmak zorundayım.”

Chandler ayağa kalktığı anda, locadan çıkan Alana’nın tüyleri ürperdi. Tebessüm etmek için kendini zorlayarak kalabalık masaların arasından geçip tuvalete doğru ilerlerken çenesi kalkıktı ve dik yürüyordu. Bakışlar ona döndüğünde tek gördüklerinin soğuk bir maske olduğunu biliyordu ama içinde yıkıcı bir girdap vardı.

Buraya ait değildi.

Cumartesi gecesi Chandler uyandığında ve Alana’nın yataktan gidip aşağıdaki kanepede kıvrılmış uyuduğunu

gördüğünde çok öfkelenmişti. Yalnızca kanepede yatmanın onun yanında yatmaktan daha iyi olduğunu gösteren kahrolası bir hakaret olduğu için değil, aynı zamanda kafası karışmıştı. Alana'nın aralarında geçen şeyin her saniyesinden zevk aldığını ve herhangi bir cinsel etkinlikten sonra erkeğin onun yanında yatmak istemesi için birçok kadının neler verebileceğini biliyordu.

Ama hayır, Alana için bu geçerli değildi.

Tipik bir kadın değildi.

Ancak pazar gecesi bunu neden yaptığını ve günün büyük kısmını neden ondan kaçarak geçirdiğini anlamıştı.

Bağlılık söz konusu olduğunda bu kadın bir erkekten de daha ürkekti.

Aynı yatağı paylaşmak elbette ölümsüz aşkın açıklaması değildi ama her yırtıcı hayvan gibi bu durum, peşine düşüp onu elde etmek konusunda Chandler'ı kışkırtmış ve Chase'in davetini kabul etme fikrini vermişti.

Ama şimdi?

Chandler Alana'nın köşeden dönüp gözden kaybolmasını izledi ve dikkatini karşısında oturan kafasız herife çevirdi.

Maddie derin bir uykudan uyanır gibi, birkaç kez gözlerini kırptı. "Bu Bayan Gore mu? Saçları açık ve böyle giyinmiş çok... farklı görünüyor..." Yüzünü buruşturdu. "Her neyse, benim yaşımda gibi duruyor. Asla öyle düşünmemiştim."

Chandler onun gergin şekilde konudan konuya atlamasını önemsemedi. "Kulaklarını aç Maddie."

Maddie kaşlarını çattı. "Ne? Beş yaşında değilim."

"İyi." Chandler öne eğildi ve bir kolunu sertçe masaya koydu. "Biliyor musun, bu tepkiyi Chad'den beklerdim. Biraz kızması için bir neden var."

"Chad bizim kardeşimiz," diye karşılık verdi Chase.

“Bu yüzden *bizim* de bir nedenimiz...”

“Zerre kadar nedenin yok, Chase. Seninle hiçbir ilgisi yok ve burada oturup bir sersem gibi davranacağını bilseydim, buraya gelmezdim.”

Ateş püsküren gözlerle birbirlerine baktılar. “Bizi uyabilirirdin,” dedi Chase.

“Neden? Yanımda bir katil mi getiriyorum?”

“Hayır. Yalnızca Chad’in hayatını cehenneme çevirmiş ve Bridget’e şantaj yapmış birini getiriyorsun.” Nahoş bir şekilde güldü. “Hata bende.”

Onun yüzüne tokat atmamak için Chandler’ın büyük çaba göstermesi gerekti ve yapmamasının tek nedeni Maddie’ydi. “Chad’in önüne gelenle yatmamasını sağlayarak hayatını cehenneme çevirdi... özür dilerim Maddie.”

Maddie bir şeyler geveledi ve buna karışmak istemediğini ifade eder şekilde ellerini kaldırdı.

“Ayrıca onun imajını düzeltti ve sen de ben de onun sözleşmesini kaybetmek üzere olduğunu biliyoruz.” Masanın üstünde duran elini yumruk yaparak sıktı. “Ve evet, aslında sadece Bridget ile Chad’in bir araya gelmelerinden sorumlu. Hadi, istersen Chad’in hayatını nasıl mahvettiğinden söz edelim.”

Chase ağzını açtı ama sonra kapattı. Chandler burundan soluyarak arkaya yaslandı. Geri zekâlı kardeşi yeniden ağzını açtığına gerildi.

“Onunla ne işin var?” diye sordu.

“Seni ilgilendiriyor mu?”

Chase ciddileşti. “Bak, yalnızca soruyorum. Evine geldiğinde üzgün görünüyordu.”

Chandler Alana’nın gözden kaybolduğu yöne baktı. Hâlâ görünmüyordu ve oraya gidip onu buraya getirmek zorunda kalmamayı umut etti.

Çünkü yapabiliirdi.

“Yaşadığı sorunlar konusunda ona yardım ediyorum,” dedi. “Biri evine girip her şeyi mahvetmiş ve bu yüzden kısa bir süre için bende kalıyor. Şu an bir de seninle uğraşmak zorunda kalmasa iyi olurdu.”

Chase’in gözleri biraz daha açıldı. “Bekle. Seni bodyguard’ı olarak tuttu ve sen de...”

Chandler bir elini kaldırdı. “Bu kadarını söylüyorum çünkü bilmen gereken tek şey ondan hoşlandığım. Önem-sediğin tek şey bu olmalı, tamam mı?”

Chandler’a kardeşi onlarla birlikte masaya oturmuş, annelerinin hayaleti gibi göründü.

“Chase,” dedi Maddie yumuşak bir sesle. “Bu seni ilgilendirmez ama Chandler haklı. Ondan hoşlanıyorsa, senin tüm bilmen gereken bu.”

Chase derin bir nefes aldı. “İyi. Elbette. Evet.”

Chandler hâlâ kardeşine yumruk atmak ve hesap gelmeden gitmek istiyordu. Alana masaya döndüğünde Maddie onu konuşmaya katmayı başardı. Alana yeniden kontrolünü kazanmış gibi görünüyordu ama Chandler onun az önce olanlardan sonra toparlanmadığını biliyordu. Ve masadan kalktığında gözlerindeki parlaklığın gözyaşından kaynaklandığını yanlış anlamadığını da biliyordu.

En azından Chase birkaç dakikada bir kendi tarafına özür diler gibi bakma nezaketini gösteriyordu.

Aslında Chandler Chase’e söylediği şeyle kendini de şaşırtmıştı ama doğruydı. Alana’dan hoşlanıyordu ve duyguları fiziksel olmanın ötesindeydi. Ne kadar derin olduğuna emin değildi ama ahmak ailesi onun kaçmasına neden olursa küplere binerdi.

Yemek bittiğinde Maddie’nin Alana’ya sarıldığını görerek sevindi. Restorandan dışarı çıktıklarında ona attığı

kötü bakışı Chase görmezden geldi. Ama kapıda birbirlerinden ayrıldıklarında Alana'nın elini sıkması büyük bir adım olarak görülebilirdi.

Karanlık caddeyi inceleyen Chandler kolunu Alana'nın omzuna attı ve onu kendine çekti. Omuzları garip bir şekilde kaskatıydı. "Özür dilerim."

"Hangi konuda?" Başını kaldırdığında yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Neden söz ettiğimi biliyorsun." Arabanın yolcu tarafında durdular. "Chase'in ilk baştaki davranışından bahsediyorum."

Alana hafifçe omuz silkti. "Önemli değil. Eve mi..."

Chandler yanaklarını kavrayıp tatlı ve yumuşak dudaklarını öperek onun sözünü kesti. Şaşkınlıktan nefesinin kesildiğini diliyle fark edip onu tadarak öpüşmeyi derinleştirdi. Başını kaldırdığında Alana'nın bakışındaki dalgınlığı gördü.

Chandler gülümsedi. "Chad'in hayatını berbat etmedin. Onu daha iyi hale getirdin. Lanet olsun. Ona yaşanmaya değer bir hayat verdin. Bunun için sana teşekkür ederim."

On Birinci Bölüm

*T*eşekkür ederim.

Bu iki sözcük kafasında dans edip duruyordu.

Alana ofisinde oturmuş, bilgisayar ekranındaki programa bakıyor ama aslında aklının odaklandığı konudan başka bir şey görmüyordu. Ya da Chad'e yaşanmaya değer bir hayat verdiği için, Chandler'ın ona nasıl teşekkür ettiğini düşünmediği anda zihninde görüntüler belirip duruyordu.

Düşüncelerinde sık sık Chandler'ın görüntüsü tamamen çıplak olarak belirliyordu. Bedeni hayallere dalmak için yaratılmıştı. Alana'nın önünde, bacakları açık ve kolları yanında durduğunda, onun üzerinde bıraktığı etkinin kesinlikle farkındaydı. Bir erkek güzelliği eseri idi. Omzundaki sert yara izi ve göğsündeki sayısız çentikler bile çekiciliğini artırıyordu. Ya bacaklarının arasındaki? Alana deneyimsiz bir bakire değildi ama birlikte olduğu erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Hiçbiri Chandler'ın uzunluğuna ve kalınlığına ulaşamazdı. Çok sayıda erkeğin ulaşacağından da kuşkuluydu.

Ayrıca hiçbir erkek bileklerini bağlamamıştı.

Bacaklarının arasındaki zonklamayı hissederek yaknakları kızardı. O hareketle ya da tamamen birinin kontrolü altında olmanın tehlikeli heyecanı ile nasıl uyarıldığını gerçeğinden kaçış yoktu. Hazza karşılık vermek istemenin tek nedeni bu değildi ama... önemli değildi.

Önemli olamazdı.

Sapık takipçisi sorunu çözüldükten sonra Chandler bir hayalet gibi hayatından sıvışacaktı ve onun baştan çıkarıcı ağına daha derin duygularla düşerse sonu annesi gibi, karşılıksız aşka saplanıp kalmak olacaktı.

Ama ne yazık ki Chandler'da yoğun cinsel çekicilikten fazlası vardı. İstedğinde inanılmayacak kadar büyüleyiciydi ve her zaman fikir tartışması yapmaya hevesliydi. Alana'yı çoğu kişinin asla anlamadığı kadar iyi anlıyordu. İşinin onun için ne kadar önemli olduğunu ve yöntemleri biraz sert olsa da nasıl işe yaradığını ve insanların hayatını iyileştirdiğini algılıyordu.

Feci akşam yemeğinden sonra eve dönüş yolunda Chandler dondurma almak için durmuştu. Eve varır varmaz dondurmayı yemişler ve Chandler Alana'yla her konuda konuşmuştu.

Biriyle sadece konuşmasının üstünden çok zaman geçmişti.

Altdudağını ısırıp programın üzerinde kayarak ilerledi. Bu hafta toplantısı yoktu. *Aleti Kutuda*'nın katılacağı hayır işinin medya çalışmalarını Ruby hallediyordu ama yeni bir müşteri için görevlendirileceğini hissediyordu. Yerel, pahalı bir fuhuş çetesi hafta sonunda suçüstü yakalanmıştı ve müşteri listesinde birçok politikacı ve sporcunun bulunduğu söylentisi yayılmıştı. Ofiste telefon hiç durmadan çalışıyordu. Hasar kontrol zamanıydı.

Elini başının üzerinde kaydırarak atkuyruğunu omzu-

na attı. Çalışma masasının bir köşesinde lastik bantları ve tokaları vardı ama saçını tamamen toplamamıştı. Saçının ağırlığını hissetmek tuhaftı.

. Kapının tıklamasıyla irkildi. "Girin."

Kapı açıldı ve Alana'nın ilk gördüğü şey çok sayıda gül oldu. Altı tane ya da on iki tane değil, çok büyük miktarda, yeşil saplı, kadifemsi kırmızı çiçekler özenle küçük beyaz çiçeklerle karıştırılıp düzenlenmiş ve gördüğü en büyük vazoya yerleştirilmişti.

Ayağa kalkmak için doğrulurken kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ah, sanırım yanlış odaya getirdiniz."

"Bayan Gore?" diye sordu genç adam, devasa çiçeğin arkasından gözlerini dikip ona bakarak. "Sizsiniz, öyle değil mi? Bu oda olduğunu söylediler."

Alana afalladı. "Benim ama..."

"Ama bunlar sizin için." Ona yaklaştı ve vazoyu çalışma masasının üstüne koydu. "Dikkatli olun. Çok ağır." Şaşkınlık içinde durup gülleri ve minik beyaz çiçekleri inceledi. Bir kart göremedi ama bunu zamanında fark etmemişti. Çiçekçi gitmişti.

Yavaşça oturup muhteşem gül demetine gözlerini dikti. Bu... bu çok pahalı olmalıydı ve kimin gönderdiğini bile bilmiyordu. Elbette o olamazdı...

Kesinlikle dışarı çıkıp biraz temiz hava almanın zamanı gelmişti.

Neredeyse öğlen yemeği zamanı olsa da iki sokak ötedeki kafeye hızlı bir yürüyüşün iyi geleceğini düşündü.

Ya bunu yapacak ya da güllere bakıp onları Chandler'ın mı gönderdiğini düşünecekti. Mantıksal olarak Chandler olmalıydı ama neden bunu yapacaktı ki?

Geçirdiği hafta sonu Alana'nın gözünde canlandı.

Ayağa kalkıp çantasını kaptı ve odasından çıktı. Gel-

mek isteyip istemediğini sormak için gözleri Ruby'yi aradı ama ortalıkta görünmüyordu. Dışarı çıkar çıkmaz durdu ve yeni edinin, nefret ettiği alışkanlıkla bir şey yapmadan önce etrafını kontrol etti. Şüpheli görünen insanları aramak ona kendini... paranoyak hissettiriyordu.

Elbette kimse yoktu ve hızla kafeye yürüdü ve bir buzlu çay siparişi verdi. Döndüğü anda bir daha asla görmeyeceğini düşündüğü biri gözüne çarptı.

En azından görmeyi istemediği.

Çalıştığı bir oyuncunun etrafında dolanıp duran, saldırgan ve salak Brent King cam kenarındaki yuvarlak masalardan birinde oturmuş, telefonuyla ilgileniyordu. Henüz onu görmemişti ya da belki görmüş ama tanımamıştı.

İçinde bir huzursuzluk hissetti. Brent'in burada bağlantıları olduğunu biliyordu ama onu burada, özellikle işyerine bu kadar yakın bir yerde görmek sinirini bozmuştu. Chandler'ı gördüğünde ilk yapması gereken şey Brent'i anlatmaktı.

Hızla yürüyerek doğruca kapıya yönelmiş ve itmek için elini neredeyse demir çubuğa atmıştı ki adını duydu.

"Bayan Gore?"

Kahretsin.

Gözlerini sımsıkı kapatıp, bir an için duymamış gibi davranmayı düşündü ama derin bir nefes verdi ve ona döndü. Brent ona açık bir nefretle bakarken, Alana bir an için ne hareket edebildi ne de konuşabildi. Bu takipçi olayından önce, böyle bir karşılaşma onu rahatsız etmezdi ama ürperdiğini hissetti.

Ya oysa? Ve Alana tam karşısında duruyordu.

Kendini toparlayarak yutkundü ve çenesini kaldırdı. "Sizi burada gördüğüme şaşırdım Bay King."

Adamın yakışıklı suratında bir küçümseme belirdi.

“Lanet olsun, neden şaşıyorsun ki?” diye karşılık verince insanların onlara baktığını fark eden Alana ürktü. “Tüm işlerimin içindeydin. Burada ailem olduğunu biliyorsun.”

Biliyordu ama kibar davranmaya çalışmıştı. “Aslında sizi gördüğüme sevindiğimi söyleyemem... her neyse.” Yeniden kapıya döndü ama Brent’in sözleriyle donakaldı.

“Başına gelecekleri görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpan Alana hızla ona döndü. “Bu da ne demek?”

Sallana sallana yanından geçip kasaya doğru yürüyen Brent omuz silkti. Geçerken sertçe Alana’nın omzuna çarptı. “Senin gibi kaltaklar, her zaman hak ettiklerini bulurlar.”

Arkasından ona bakarken birkaç saniye geçti ve Brent yeniden telefonuyla ilgilenmeye başlayınca Alana hızla ofise ve gül demetine geri döndü.

Brent yalnızca bir şeyler uyduruyor olabilirdi. Her zaman gevezeydi ama bu bir tehdit olabilir miydi? Üstü pek kapalı olmayan bir tehdit... Gerçekten Chandler’ı hemen aramalıydı.

Hâlâ güllere bakarken odanın açık kapısından Ruby’nin sesini duydu. “Vay canına, ne kadar çok gül,” dedi, onları incelemek için aceleyle çalışma masasına yaklaşıp. Gözlerini açıp Alana’ya baktı. “Bu güllerin asansörle yukarı çıkmak üzere olan kişiyle bir ilgisi var mı?”

Alana yarı korkarak ciddileşti. “Kim asansörle yukarı geliyor?”

“İnanılmaz seksi bir Chandler Gamble.”

Gözleri yeniden güllere çevrildi. Oydu... gülleri o göndermişti. Ne düşüneceğini bilmiyordu ama aptal kalbi deli gibi çarpmaya ve aslında Brent’i düşünmesi gerekirken avuçları ve alnı terlemeye başlamıştı. Kalkıp asansörün önüne koşma isteğini bastırmak gücü. Yapmamasının

tek nedeni bu tepkiyi Ruby'ye açıklamanın zorluğuydu.

"İkinizin yalnızca arkadaş olduğunu sanmıştım," dedi Ruby ve daha alçak sesle devam etti. "Fındıkçı."

Kapıda geniş omuzlu, uzun bir gölge belirmeden bir saniye önce Ruby'ye bir bakış attı. Çalışma masasının kenarını tutarken zavallı kalbi takla atıyordu. Kalbi bu şekilde devam ederse kalp krizi geçirebilirdi.

Chandler mükemmel görünüyordu. Büyük bir sürpriz değildi.

Koyu renk saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarının tam üstüne kadar iniyordu. Üzerindeki AC/DC müzik grubunun eski bir tişörtü gergin şekilde gövdesini ve omuzlarını sarıyordu. Tişörtün alt tarafında bir kabarıklık vardı. Altında bir şey gizliyordu.

Bir şey mi gizliyordu? Alana ne zamandan beri bir çete üyesine dönüştüğünü düşündü. Beyni sulanmıştı ve Chandler'ın kot pantolonunun bedenini sarış şekli hiç yardımcı olmuyordu.

"Burada ne işin var?" Ağzından çıktığı anda kendi kulağına bile ne kadar kaba geldiğini fark ederek yüzünü buruşturdu. Ayrıca saçma bir soruydu. Chandler onun bodyguard'ıydı. Alana'nın işyerinde takılmasa da işe gelirken ona eşlik etmişti ve tüm sabahı yakınında geçirmişti.

Ruby keskin bir bakış atarak, sessizce odadan çıktı. Diğer taraftan Chandler soğukkanlı görünüyordu.

"Bugün öğlen yemeğine çıkmak isteyeceğini düşündüm," dedi, çalışma masasının ve kocaman gül buketinin etrafında gezinerek.

Alana'nın yanıt vermesi birkaç saniye sürdü. "Aslında henüz yemedim ama buraya gelmek zorunda..."

"Beni bodyguard'ın olarak tuttun," dedi Chandler, kimsenin kulak misafiri olamayacağı, alçak bir sesle. "Bu

nedenle, insanların arasına karışacaksan, yanında olmam gerekir."

Alana'nın düşünceleri karışıkı. Bu hafta sonu ve şimdi de güllerden sonra, beyin hücrelerinden bir kısmını kaybetmiş olmalıydı. "Burada yemek için bir şey ısmarlamak üzereydim."

"Artık buna gerek yok."

Alana elleriyle çalışma masasının kenarını kavradı. "Az önce kahve almaya gittim ve Brent King'le karşılaştım."

Chandler gözlerini güllere dikmişti ama bakışını yeniden Alana'ya çevirdi. "O da senin listende. Oyuncunun arkadaşının izini bulmakta epey güçlük çekmişim. Seninle konuştu mu?"

Başıyla onaylayan Alana, ona konuşmayı anlattı ve Chandler'ın gözlerinin nasıl kısıldığını görünce bunun iyiye işaret olmadığını anladı. "Burada olduğunu öğrendiğime göre artık biraz araştırma yapabilirim." Güllere göz atarak hafifçe kaşlarını çattı. "Güzel çiçekler."

"Evet, çok güzeller." Ona teşekkür etmediğini fark ederek kızardı. "Göndermene gerek yoktu... ama teşekkür ederim."

Chandler'ın mavi gözleri buz gibi bir ifadeyle ona döndü.

Alana yutkundu. "Çok güzeller ama neden gönderdiğine emin değilim. Yani aramızda geçenler?.. Bu iş için seni tuttum ve hepsi bu." Alana zırvalamaya devam ederken Chandler'ın kaşları alnına kadar kalktı. "Her neyse, teşekkür ederim ama yapmamalıydın."

Kısa bir süre geçti ve sonra Chandler eğilip ellerini çalışma masasının üstüne koydu. Alana o uzun parmaklara bakıp, onlar içindeyken nasıl hissettiğini düşünmekten kendini alamadı. Karnının altındaki sıcaklık yakıcıydı.

Hay aksi, düşüncelerinin yönelmesi gereken taraf bu değildi.

“Öncelikle,” diye başladı Chandler, sakın bir sesle. “Cumartesi gecesi aramızda geçenlerle beni bodyguard’ın olarak tutmanın hiçbir ilgisi yok. Ve tahmin et bakalım... bu son kez de olmayacak.”

Alana ağzını açarken gözleri kısıldı. Chandler bunu söylemeye nasıl cüret ediyordu?

“Ve sen de öyle olmadığımı bal gibi biliyorsun,” diye devam etti, Alana’nın bir şey söyleyebilmesine fırsat bırakmadan. “İkinci olarak, bu çiçeklerin üstünde bir isim var mı?”

Bir şekilde daha güvenli konulara geçmenin rahatlığıyla Alana güllere baktı. “Hayır ama...”

“Benden gelmiş olsaydı üstünde bir not olurdu.” Bir elini kaldırıp, parmaklarıyla Alana’nın çenesini kavradı. Dokunmasıyla Alana’nın teni ürperdi ama ağzından çıkan sonraki sözler kanını tutuşturdu. “Belki de notta seni yeniden tatmak için sabırsızlandığım yazılı olurdu ve ağzından söz etmiyorum.”

Alana derin bir nefes verdi. Onunla hiçbir erkek asla böyle konuşmamıştı. Ayrıca kimse dilinin tutulmasına asla neden olmamıştı.

“Yani çiçekler benden değildi.” Elini indirdi ama bir saniye sonra parmaklarının yerini dudakları aldı. “Ama kimin gönderdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Öyle hızlı oldu ki Alana geri çekilmeye fırsat bulamadı. En azından kendine söylediği şey buydu. Chandler’ın dudakları yakında duran güller kadar yumuşak şekilde çenesine sürtündü ve sonra ağzı dudaklarına ulaşıp içeri girmesine izin verecek kadar aralatmak için uğraşarak Alana’yı öpmeye başladı. Chandler kahve ve tüm günahkârlığıyla kendisi gibi kokuyordu. Damağına dokununca Alana’nın boğazından bir inilti yükseldi.

"Kahretsin," dedi Chandler öpüşmeyi bırakıp geri çekilerek.

Dağılmış şekilde soluyan Alana onun kapıya yürümesini izledi. Gidiyor muydu? Hayır. Kapıyı kapattı ve kilitleyip onun karşısına geldi. Dolgun, biçimli dudaklarındaki açlık ve gözlerindeki baygın bakış Alana'nın nefesini kesti.

Titrek bacaklarıyla ayakta duruyordu. "Chandler, ne yapıyorsun?"

"Konuşmak yok," diye geveledi Chandler, çalışma masasının köşesinden dolanarak.

İskemlesini geri çektiğini görünce Alana'nın gözleri açıldı. "Özür dilerim? Konuşmak yok mu? Sen kendini?.."

Chandler'ın dudakları bir kez daha dudaklarının üstündeydi ama bu öpüşme... Daha önce kimse tarafından asla böyle öpülmemiştir. Brent King ve bilinmeyen güllerle ilgili düşünceler bir saniye içinde yok oldu. Chandler'ın öpüşü bir hak talebinde bulunuyor, ağzı ve diliyle onun kendisine ait olduğunu iddia ediyordu. Alana bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama üzerinde hak iddia edildiğini hissediyordu. Bunu biliyordu. Buna karşı koyamazdı... özellikle de Chandler onu kendine çekip dilini dilinin üzerinde döndürürken. Birkaç kat giysinin altından bile yakıcı sertliğini karnında hissediyordu.

Chandler yoğun ve ateşli öpüşmeye ara verip Alana'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Yanaklarına ve alınına tüy gibi öpücükler kondurup gözlüğünün buğulanmasına neden oldu. Elleri bedeninin iki yanına inince Alana bir an için nerede olduğunu, bunun yeniden olması ve kendisi için ne ifade edeceği konusundaki kaygısını unuttu. Chandler'ın dudakları bir kez daha dudaklarını bulduğunda kalbi deli gibi atıyordu.

Onu tamamen kendinden geçirmeye çalışır gibi yön-

temlerini geliştiren Chandler ellerini onun bacaklarının dış tarafına kaydırarak Alana'nın bedenine sıcak akımlar gönderdi.

"Bu etekleri alman için seni ikna ettiğime öyle memnunum ki," diye fısıldadı, ağzını Alana'nın dolgun dudaklarına yaklaştırarak. "Ve bugün onlardan birini giymişsin. Mükemmel."

Bugün için neden mükemmel olduğunu sorgulamasına fırsat kalmadan, Chandler'ın elleri çıplak bacaklarında gezinmeye başladı. K lotlu  oraplar şeytanın işiydi ve Alana onları asla kullanmazdı. Eteğinin altında, Chandler'ın ellerinin kalçasında gezindiğini hissededen Alana sıcak ve şehvet doluydu. Parmakları i   amaşının hassas malzemesini kavradı.

Odanın dışında bir yerden gelen kahkaha sesi Alana'yı ger eğ e döndürdü. "Chandler," diye fısıldadı, onun bileklerini yakalayarak. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor?" Chandler'ın mavi gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi.

Alana onun bileklerini biraz daha sıktı. "Bunu yapamayız."

"Yapabiliriz." Bileklerini kolayca Alana'dan kurtardı ve külotunu aşağı çekti. Yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı ve Alana'nın soluğu kesildi. "Ve yapacağız."

"Chandler!" diye fısıldadı, kalbi hızla çarparak. Nasıl olmuş da kendini bu durumda bulmuştu?

Chandler kalçasından kavrayıp onu çalışma masasına, tam masa takviminin üstüne oturttu. Alana haftanın günlerine bir daha asla aynı şekilde bakamayacaktı. Ya da çalışma masasına. Ya da işyerindeki ofisine. Ama sonra Chandler külotunu çıkardı ve göz kırparak kot pantolonunun cebine attı.

Alana'nın yüzü ateş gibiydi. "Chandler, gerçekten bunu..."

"Açım." Alana'nın karşı çıkmasını önemsemeyerek onu ateşli şekilde öptü.

"Öyleyse, hadi..." Parmağı ıslaklığının üzerinde hareket edince Alana yumuşak bir çığlık attı. "Öyleyse, hadi gidip bir şey yiyelim... Aman Tanrım," diye inledi Chandler'ın parmağı içine girince. "Gidip bir şeyler yemeliyiz."

"Yemek üzereyim." Alana'nın iskemlesine oturdu ve parmağıyla çalışmaya devam ederek açılmış bacaklarının arasına girdi. "Ama önce tatlı yemek istiyorum."

Tatlı mı? Birçok insan gibi o da çikolata ya da dondurmaya düşün olamaz mıydı?

"Bu çok yakışksız," diye mırıldandı ama Chandler'ı durdurmak için çabada bulunmadı.

Chandler'ın başı Alana'nın bacaklarının birleşme yerinin seviyesinde duraksadı. "Ah, bu hiç de yakışksız değil."

Mantığını sorgulamasına fırsat kalmadan Chandler başını daldırdı. Bir saniye sonra doymak bilmeyen ağzı Alana'nın üstündeydi. Dilini daha derine kaydırması için parmakları yer açıyordu. Dilinin ilk hareketiyle Alana çığlık attı ve çalışma masasının kenarlarını kavradı.

Her şey hızla kontrolden çıkıyordu. Tanrı aşkına, işyinde, *halkla ilişkiler* işi yaptığı ofisindeydi ve bacaklarının arasında bir erkeğin yüzü vardı ve dili...

"Ah," diye inledi Alana, Chandler hassas çıkıntıyı emerken. "Chandler."

Chandler'dan bir hırıltı duyuldu ve Alana'nın bedeni gerildi. Kimi aldatıyordu? Hiçbir şey kontrolden çıkmıyordu. Alana tam olarak Chandler'ın kontrolü altındaydı. Bunu fark etmek korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi ve Alana'yı neredeyse sınıra getirdi.

Tutku onu yiyip bitiriyordu. Çok fazlaydı ve aynı şekilde yetersizdi. Chandler diliyle daha derine dalınca Alana başını arkaya attı. Şiddetli zevk sarsıntıları tüm bedenine yayılırken bağırmamak için dudağını öyle ısırdı ki kan tadı aldı. Kendini bırakarak hazza, Chandler'ın gücüne ve kontrolüne teslim oldu.

Sarsıntılar yatıştığında kendini masanın üstünde güçsüz bir yığın gibi hissetti. Büyükçe bir yanı, bunu kendi ofisinde yapmalarını bile umursamıyordu. Şu an hiçbir şey umurunda değildi.

Beklenmedik sabah orgazmları *Valium*'dan daha iyiydi.

Chandler doğruldu ve Alana'nın eteğini özenle düzeltti. Onu çalışma masasının üzerinden kaldırıp yere indirdi. Bacaklarının onu taşıyamayacağını biliyor gibi Alana'yı göğsüne yakın tuttu.

Dudaklarını onun ağzının köşesine bastırarak şeytanca gülümsedi. "Hayatımda yediğim en iyi tatlıydı."

Restoranı seçmesine razı olan Alana'nın onunla tartışmamasının tek nedeninin hâlâ orgazm sonrası mutluluk içinde olmasından kaynaklandığını Chandler biliyordu. Bu iyiydi çünkü Chandler tüm çıkışların yerini, personeli ve en kolay giriş çıkışı bildiği bir restoranda yemek istiyordu. Asla tam olarak güvende hissedemezlerdi, özellikle de Brent King'in aniden ortaya çıkmasından sonra.

Ve Chandler yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemenin, Alana'nın yumuşak başlı ruh halinin nedeninin kendisi olmasından kaynaklandığını biliyordu. Ama yemeklerinin gelmesini beklerken ve Alana müşterilerinden birinden söz ettikten sonra Chandler gülleri ve Murray'nin cumartesi gecesi söylediklerini merak etti. Eski bir sevgili mi vardı? Başka biri mi vardı?

Başka birinin Alana'yla olması fikriyle masanın üstündeki elleri yumruk şeklinde kenetlendi. Fikrinden bile hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Ama bu durumda da suçlu Brent gibi biri olacaktı ki bu da... daha kötüydü.

Listedeki şüphelilerin durumunu soran Alana ona mükemmel bir fırsat vermişti. Ona William ve Bayan Ward'dan söz ederken Chandler onu dikkatle izledi. Alana'nın dudaklarının kenarı hayal kırıklığıyla kıvrıldı. Chandler onu suçlayamazdı. Bunun arkasında kim olduğunu ne kadar hızla bulsalar, o kadar iyiydi. Tüm olay onun dışında geliyordu ve Chandler Alana'nın kontrol düşkününü aklını kaybetmek üzere olduğunu biliyordu.

"Gelecek haftaya kadar kadın oyuncuyla konuşamayacağız ve hâlâ arkadaşlarının izini arıyoruz ama anlaşılan onlardan biri kendini listenin ilk sırasına yerleştirdi," diye bitirdi Chandler, tabakları geldiği için ara vererek. Daha önemli soruya geçmeden önce Alana'nın salatasından birkaç lokma yemesine izin verdi. "Demek güllerin kimden geldiğini bilmiyorsun?"

Alana ona bakarak başını salladı. "Gerçekten senden geldiğini düşündüm. Yani, başka kimin gönderebileceği ya da göndermek için bir nedeni olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Evet, gerçekten de tuhaf."

Chandler'ın içindeki huzursuzluk büyüdü. Kim o kadar çiçek gönderip teşekkür beklemezdi? Bilmediğini söylediğinde Alana'ya inanıyordu ama...

"Hangi çiçekçiden geldiğini öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Alana iç çekerek ve bıçağını oç alır gibi ızgara tavuğa sapladı. "İçeri girip çıkması bir oldu ve ben o sırada güllere bakakalmıştım..." Gözleri aydınlandı. "Ama resepsiyonda bu bilgi bulunmalı. Biri bir şey getirdiğinde mutlaka imza alırlar."

“Geri döndüğümüzde o bilgiyi almamız gerek.”

Alana kaşlarını çattı ve burnunu kırıstırdı. “Neden? Peşimdeki alçakla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?” kendiliğinden algılamış gibiydi çünkü yüzünün rengi soldu ve çatalını tabağının yanına bıraktı. “Aman Tanrım, o olduğunu düşünüyorsun. Bana gül gönderdiğini. Bu çok... çok korkunç.”

Chandler hafifçe gülümsedi ama konunun Alana’nın iştahını kaçırdığını fark edince yüzündeki tebessüm anında kayboldu. Bir yanı konuyu açtığı için kendinden nefret ediyordu ama şimdi konuyu değiştirmek için çok geçti ve yapması gereken bir işi vardı.

Seksi ve eğlenceli zamanlar dışında Alana onun için bir işti ve Chandler bunu unuttuyordu.

Arkasına yaslanarak omzundaki yara izini ovuşturdu. İçinde garip bir his oluştu ve geçen gece yemekte de olduğu gibi, masada onun yanına yaklaşip sarılarak kendine çekmek istedi. Bu duygunun bir adı vardı. Şefkat mıydı?

Lanet olsun.

Alana peçetesini düzgün bir üçgen şeklinde katladı. “Bu kişi neden arabama ve evime zarar verip sonra da bana gül göndersin? Bunun hiçbir anlamı yok.”

“Hayır, yok.” Chandler onu izlemeye devam ederek suyundan bir yudum aldı. “Elbette bir müşteri değilse.”

Alana kaşlarını çattı. “Bir müşteri olmalı.”

“Öyle mi?” Brent burada olsa da bir şey tam yerine oturmuyordu.

Chandler’ın kısa süre önce öptüğü dudaklar aralandı ama o sırada garson kız hesabı getirdi. Chandler durumun tedirginliğiyle ona fırsat vermeden hesabı ödedi. Alana’nın yüzündeki ifade kızgınlığa dönüştü.

“Burada olanlar kişisel,” dedi, yeniden yerine oturarak.

“En azından deneyimim bana öyle olduğunu söylüyor.”

Alana uzun atkuyruğunu omzunda çevirerek başını salladı. “Sanırım deneyimin burada sana pek yardımcı olmuyor.”

Chandler ona keyifsiz bir bakış attı. “Bu konuda kuşkuluyum.”

“Ama yanılıyorsun.” Çantasına uzandı ve masadan kalkmak için harekete geçti. “Özel biri olsaydı bilirdim, öyle değil mi?”

“Belki,” dedi Chandler onu izleyerek. İçgüdüsel olarak konuştu. “Ama güller? Tüm kişisel eşyalarının parçalanması? Mutsuz bir müşteri değil de eski bir erkek arkadaş gibi görünüyor.”

Alana sert bir hareketle kapıyı açtı ve sıcak öğleden sonra güneşine çıktı. Caddeler kalabalıktı ve hızlı yürüyordu ama Chandler ona kolayca yetiştii.

“İşe dönmek için acelen mi var?” diye sordu, bir elini onun sırtına koyarak.

Alana anlaşılmaz bir ifadeyle ona baktı. “Evet.”

Chandler elini ondan ayırmadı. Bu samimi hareketin iki amacı vardı. Biri ona saldırmaya yeltenirse karşılık verebilecekti ve yeterli olmasa da ona dokunma ihtiyacını yatıştırıyordu. Kolunu Alana’nın omzuna atıp onu kendine yaklaştırdı. “Bana dürüst davranmanı istiyorum Alana. Kişisel bir şeyse, bu her şeyi değiştirir.”

Çantasını kendine yakın tutarak gözlerini kısıp Chandler’a baktı ve işyerine giden kalabalık kavşağın yakınındaki kaldırım kenarında durdular. “Niçin?” diye sordu, parıldayan gözleriyle Chandler’a bakarak. “Psikopat psikopattır.”

“Pek sayılmaz.” Gözleriyle etrafını tarayıp ona baktı. Bakışını ilk kaçıran Alana oldu ve gözlerini Chandler’ın

omzunun üstüne odakladı. Ona söylemediği bir şeyler olduğunun ani duygusunu önemsememek güçtü. "Alana, özel hayatla ilgili biriyse, çok daha tehlikeli olabilir, anlayabiliyor musun?"

"Evet, *anlayabiliyorum*." Atkuyruğundan kurtulan ince bir saç tutamını kulağının arkasına itti. "Ne söylememi istediğinden emin değilim." Bir araba kornası onu bir an için susturdu. "Hayatımda bir erkek yok. Bir süredir kimse olmadı, özellikle de bu kadar kızgın ve..." Başını hafifçe sallayarak bir nefes verdi. "Hayır. Bu çılgınlık."

Chandler onu biraz daha kendine yaklaştırdı. "Ne? Sen ne söylemeye?.."

Alana'nın ağzı açıldı ve söylediği her neyse aniden yükselen çığlıkların ve seslerin arasında kayboldu. Kargaşayı bastıran bir kurşun sesi duyulunca Chandler Alana'ya siper olmak için döndü. Ama sırtına konan küçük eller onu... *onu* yana itmeye başladı. Chandler sendeleyerek kendini kaldırım taşının kenarında buldu. Bir an için afallamıştı ki yumuşak bir çığlıkla iliklerine kadar ürperdi.

Nereden çıktıkları anlaşılmayan polisler, durmuş trafiğin içinden arkalarından gelip karşılarına çıktılar. Lacivert üniformaları güneş ışığında neredeyse siyah gibi görünüyordu. Chandler sonunda Alana'ya ulaşip kolunu beline doladığında, polis bir adamı yakalayıp yere yatırdı. Ona döndüğünde bir bataklıkta hareket ediyor gibi hissetti. Buna inanamıyordu. *Onu yana ittiğine* inanmayı reddediyordu.

"Alana, ne halt ettiğini?.." Bedeni taş kesilerek sustu.

Alana kocaman açılmış gözleriyle, şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Chandler dehşete kapılmış bir sessizlik içinde onun yüzünden akan kanı ve donuklaşan gözlerini gördü.

Hayır... hayır, hayır. Neredeyse panik içinde Alana'ya bakarken yüreği göğsünden fırlayacak gibiydi. Sol göğsünde kırmızı bir leke belirdi ve hızla taba rengi ceketinin göğsüne yayıldı.

"Ah!" diye fısıldadı, gözlerini kırıştıırıp kapatarak. Chandler'ın kolları arasında bedeni gevşedi.

"Alana!" diye haykırdı Chandler onu kucaklayıp kaldırırna indirerek. *Hayır, asla böyle bir şey olmuyordu!* "Hadi bebeğim, aç gözlerini."

Etraflarında bir kalabalık toplanıyordu ama Chandler onlara dikkat bile etmedi. Elini Alana'nın omzuna koyup yüzünü buruştururken parmakları hızla kana bulandı.

"Alana, aç şu gözlerini!"

Ama her zamanki gibi onu dinlemiyordu. Gözlerini açmadı.

On İkinci Bölüm

Chandler Gamble hayatında gerçek korkuyu yalnızca üç kez tattığını söyleyebilirdi. İlki, Maddie henüz on yaşındayken, Chase'in mutlak dikkatini kazanmak için kendini ölüm tuzağına benzer oyun alanlarından birinin tepesinden aşağı atmıştı. Aşağı uçtuğunda Chandler onun boynunun kırılacağını sanmıştı. Chase Maddie'nin düşüşünü yavaşlatmıştı.

İkincisi aralık ayında, bir öğleden sonra okuldan eve döndüğünde ve genelde sessiz olan evi daha da sessiz bulduğundaydı. İçinde bir his üst kata, annesinin odasına çıkmasını söylemişti. Onu ipek pijaması içinde, başucundaki komodinde neredeyse boş bir ilaç şişesiyle, yatağında soğuk ve cansız bulmuştu. Öldüğünü ve yapabileceği bir şey olmadığını anlayana kadar ona nefes aldirmek için korkudan deliye dönmüştü.

Ve Alana'nın hareketsiz bedenini kollarında tutarken aynı soğuk korkuyu üçüncü kez hissetmişti.

"Bu gerçekten berbat bir durum," dedi Murray. kapı aralığından ona bakarak.

Chandler yataktaki solgun ve hareketsiz bedenden gö-

zünü ayırıp Murray'ye bakmayı bir an bile düşünmedi. Hemşire gelip aileden biri mi olduğunu sorana dek gözlerini ondan ayırmamıştı. Alana'nın erkek arkadaşı olduğunu söylemişti. Çabuk parlayan Alana'nın buna kızacağını biliyordu ama odadan atılma riskini göze alamazdı.

Cehennem buz tutabilirdi ama Alana'nın tek başına ya da yabancılar arasında uyanmasına izin veremezdi.

Murray hafifçe öksürdü. "İyi misin? Dışarıdaki hemşire bunun kemiği etkilemeyen bir deri yarası olduğunu söyledi. İyileşecek."

Bu iyi haberdir. Kurşun temiz bir şekilde girmiş ve çıkmıştı. İzi çok hafif olacaktı ve az sonra uyanıp yakında eve... onunla birlikte eve gidebilecekti.

"O..." Chandler boğazındaki düğümden kurtulmak için öksürdü. "Beni yana itti Murray. Kahretsin! Onun güvende olmasını sağlamak benim işim ve o beni yana itip kurşunun hedefi oldu."

Murray salınarak yürüyüp yatağa yaklaştı ve uyuyan kadına baktı. Keskin yüz hatlarında saygı ifadesi vardı. "Kesinlikle sırtından seni hedef alıp zarar verecek bir kurşunmuş."

"Evet," dedi Chandler geveleyerek ve eliyle çenesini tuttu. Hâlâ şaşkındı ve dehşete düşmüş durumdaydı. "Beni yana itti."

"Biliyorum." Murray hafifçe gülümsedi. "Anlaşılan senin farkında olmadığın bir rol değişimi olmuş."

"Gerçekten de öyle." Hafifçe güldü ve beyaz battaniyeye uzanıp özenle Alana'nın elini tuttu. Parmaklarını onun parmaklarına doladı ve yavaşça sıktı. "Minnettar mı öfkeli mi olmam gerektiğini bilmiyorum."

"Belki de her ikisinden biraz," diye karşılık verdi Murray, kenetlenmiş ellerine bakarak. Chandler nasıl görün-

düğünün farkındaydı ama umursamıyordu. Murray bir sonraki sözleri söyleyince bile. "Ondan hoşlanıyorsun."

Bir soru değil, daha çok bir gözlem gibiydi ve Chandler zırvalamayacaktı. "Evet, hoşlanıyorum."

Bunu yüksek sesle söylemek şok edici bir olay değildi. Onu yıllardır tanımıyor olması da değildi. Belki de geçen hafta yeniden hayatına girdiğinde bunun olacağını anlamıştı ve Alana kollarının arasında mutlulukla titrediğinde biraz daha güçlenmişti. Hele şimdi Chandler için hayatını aptalca tehlikeye attığında, içinde büyüyen, kalbini kaplayan sıcaklığı yadsıyamazdı. Ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Alana'nın onun için bir anlamı olduğunu biliyordu.

Murray'nin bilgiç bir yorum yapmasını umuyordu ama o yalnızca başını yavaşça eğerek onayladı ve konuştu. "Zarif bir hanımefendi senin için kendini kurşunun önüne attığında bir şeyler hissetmemek biraz zor sanırım."

Chandler'ın dudakları seğirdi ve içindeki duyguların Alana'nın *Süper Kadın* maskaralığından önce başladığını söylemedi. Gözünü elinin içinde duran ele dikti. Küçük ve hassas...

"Benden bir şey istiyor musun?" diye sordu Murray.

"Kiralık arabasını onun işyerinden alır mısın?" Murray başıyla onaylayınca Chandler iç çekti. "Tek ihtiyacım olan bu."

Murray kapıda durdu ve elini özenle tıraşlanmış kafasında gezdirdi. "Müthiş bir kadın, öyle değil mi?"

Chandler'dan hemen yanıt geldi. "İşte bu doğru."

Yalnız kalınca Chandler'ın bakışı Alana'nın gergin ağzına ve kaşlarına çevrildi. Ağrısı mı vardı? Doktorlar ona bir ilaç vermişti ve yanlarına almaları için bir reçete yazmışlardı ama anlaşılan çok işe yaramıyordu. Kurşun

yarasının ağrısını Chandler iyi bilirdi. Ne kadar küçük olursa olsun, dikenli bir bitkinin batması gibi acırdı.

Alana burnunu buruşturup kirpiklerini oynattığında Chandler ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Belki birkaç dakikaydı ama Chandler'a yıllar gibi gelmişti. Alana yumuşak bir sesle inleyince Chandler biraz daha yaklaştı. Neredeyse yatağa çıkmaya çalışacaktı.

"Alana?" diye seslendi. Kirpikleri titreyerek açıldı ve gözleri Chandler'ın yüzüne odaklandı. Chandler'ın yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Selam, nasıl hissediyorsun?"

"Sanki..." Duraksadı ve dudaklarını ıslattı. "Vurulmuş gibi hissediyorum."

"Aslında doğru sayılır." Alana'nın elini sıktı ve bakışının birleşen ellerine çevrilmesini izledi. "Yüzeysel bir yaraymış. Ciddi bir şey değil. Yakında benimle eve dönebileceksin."

"Ciddi değil miymiş?"

Onunla eve gitme kısmını sorgulamamasına sevindi. "Belki şok ve acıdan dolayı bayıldın."

Alana yüzünü buruşturdu. "Ne kadar utanç verici."

Chandler sırtıttı. "Utanacak hiçbir şey yok."

Alana'nın göğsü derin bir nefesle kalktı ve kaşları biraz daha çatıldı. "Benim... külotum bile yoktu. Sen... sen almıştın."

Chandler kahkaha attı ve canını yakmayacağını bilse, onu kaldırıp kucaklayacaktı. "Evet ama kimseyi ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Kan görüntüsünü ya da kokusunu sevmiyorum," diye açıklama verdi Alana ve yanaklarına renk geldiğini görmek Chandler'ı heyecanlandırdı. Derin bir nefes aldı ve sargılı omzuna bakarak irkildi. "Of."

“Çok mu ağrıyor?” Chandler kalkmaya yeltendi ama Alana elini sıkarak onu durdurdu. “Hemşire çağırabilirim...”

“Hayır. İyiyim. Katlanılabilir bir ağrı. Oturmak istiyorum.”

Chandler onun yaralı olmayan omzuna kolunu dolayarak oturmasına yardım etti ve sonra yatağın üstündeki düğmeye basarak arkasına yaslanmasını sağladı. “Nasıl oldu?” diye sordu, bacaklarının yanına oturarak. “Daha iyi mi?”

Alana başıyla onayladı ve bakışı plastik su bardağına çevrildi. Chandler eğilerek bardağı aldı ve onun ağzına yaklaştırdı. Nedeni ağrıkesici ilaçlar olmalıydı çünkü yardım etmesine ya da çenesine dökülen su damlasını parmağıyla silmesine karşı çıkmıyordu.

Geriye yaslanıp bitkin bir şekilde konuştu. “Damar yoluyla verdikleri sıvı nedir?” Elini kaldırıp kaşlarını çatı. “Kendimden geçmiş gibi hissediyorum.”

Sonunda boyun ve omuz kasları gevsemeye başlayan Chandler kıkırdadı. “Kaliteli bir şey mi?”

“Evet.” Arkaya yaslanıp başını yastığa koydu ve ellerinin birleştiği yere baktı. Bir kadının ne düşündüğünü Chandler’ın gerçekten öğrenmek istediği ender anlardan biriydi. “Ateş edeni yakaladılar mı?”

Ve Chandler’ın kasları yeniden gerildi. “Evet, polis memurları ateş ettiği anda onu yakaladılar.”

“Kimdi o? Onu hiç tanı mıyordum. Neden yaptığını...”

“Aradığımız adam o değil Alana.” Chandler uzandı ve bir çocuk bakıcısı gibi hissederek battaniyeyi yukarı çekti. “Aslında yanlış zamanda yanlış yerde olmak gibi bir şeydi.”

“Efendim?”

Chandler başıyla onaylayarak Alana’ya dikiş atılırken görevlilerin ona söylediklerini anlattı. “İki sokak ötede bir

dükkânı soyan aşağılığın tekiymiş. Yürüyerek kaçmaya çalışıyormuş ve polisler adamın aslında kendilerine ateş ettiğini düşünüyorlar. Biz tesadüfen yanlış yerde bulunuyorduk.”

Alana gözlerini dikip ona baktı ve bulanık bakışını dol-duran hayal kırıklığını görmemek olanaksızdı. Chandler anladı. Vurulmak istediğinden ya da bu korkunç şeyi yapacak kadar ondan nefret eden birinin var olmasını istediğinden değil ama en azından bu sorun bitmiş olacaktı.

Ama hiçbir şekilde bitmiyordu.

“Seni öldürebilirdi.” Titreyerek çatılan kaşları tehditkâr olmaktan fazla sevimliydi. “Ve ne için? Hiçbir şey için mi?”

“Beni mi öldürebilirdi?” Chandler’ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. “Sen vuruldun. Ben değil. Ayrıca, ben *senin* bodyguard’ınım, seni gidi küçük budala. Ben seni korumak zorundayım, sen beni değil.”

Alana’nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Seni itmeseydim, sırtından vurulacaktın ve ben...”

“Ve sen ne?”

Alana ona baktı ve sonra bakışını kaçırarak dudaklarını kenetledi. “Neredeyse vurulacaktın...”

“*Sen* vuruldun.”

“Neyse,” diye mırıldandı Alana ve bir kurşunun hedefi olmak önemli bir şey değil gibi ilgisizce elini salladı. “Yanlış yerde durduğumuz için mi vurulduk? Bu nasıl bir lanet olası yanlış?”

“Çok yanlış.” Chandler gülümsedi. Bazı erkekler kadının ağzının kendilerinden daha bozuk olmasından hoşlanmazlardı. Chandler bunu severdi. Alana’nın kir-piklerinin inmesine ve yanaklarını gölgelemesine baktı. Vurulmadan önce Chandler’a söyleyeceği bir şey vardı... önemli bir şey... ama bekleyebilirdi.

“Hey,” dedi Chandler sakın bir sesle ve elini onun yanağına koydu.

Kirpikleri kalktı ve dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi. “Hey.”

Chandler başını eğdi ve dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdu. “Eğer bir daha böyle aptalca bir şey yaparsan, seni dizlerimin üstüne koyup... ama teşekkür ederim. Büyük olasılıkla hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.”

Geri çekildiğinde Alana’nın gözleri açılmıştı ve Chandler o anda, onun yanımdayken dikkatli olması gerektiğini anladı çünkü o kalbini çalabilecek türde bir kadındı.

Ama dikkatli olmak istediğinden emin değildi.

İkinci ağrıkesici dozundan sonra Alana büyük olasılıkla iyice kendinden geçmişti. Neredeyse her konuda... her konuda iyi hissediyordu.

Arabasına ve evine zarar verilmesini umursamıyordu. Yarım gün işe gitmemek umurunda değildi. Nedensiz yere vurulmuş olmayı umursamıyordu. Chandler’ın giysilerini çıkarmasına ve kendi eski bir tişörtünü giydirmesine izin verme konusunda iyi hissediyordu. Ve en şaşırtıcı şekilde, yatakta Chandler’ın yanında yatma konusunda iyi hissediyordu.

Tavana bakarak, nefret mektupları dışında acı verecek kadar düzenli hayatının nereden nereye geldiğini düşündü. Bir kurşun yarasının iyileşmesini beklerken, yanında eski bir müşterisinin üstü çıplak, seksi ağabeyi yatıyordu. *Ve Aman Tanrım, sabun, baharat, erkek ve çok hoş kokuyordu.* Hayatı tam olarak ne zaman böyle yön değiştirmişti? Ve sanki düğün geceleriymiş gibi, neden Chandler’ın onu kucaklayıp üst kata, yatağa... *kendi*

yatağına... taşımasına izin vermişti?

Ah, evet. Belki de ağrıkesicilerle bir ilgisi vardı.

Chandler yanında uyuyordu ya da en azından Alana uyuduğuna inanıyordu. Soluması düzenli ve derindi ve yaralanmamış omzunu saran kolu bir süredir hareket etmemişti. Elbette üzerinde tişört yoktu çünkü bu güzel kasları örtmesine gerek yoktu. Şimdi ikisinde de birbirine uyumlu yara izleri vardı. Ne sevimli!

Bu saçma düşüncelerine sinirlenen Alana gözlerini sıkarak kapattı.

Bu şekilde uyuması olanaksızdı. Yan tarafına dönerek uyuyanlardandı ve sağlam tarafına dönse Chandler'a bakacaktı ve... sonra aklına evlilik, bebek arabası ya da bunun gibi şeyler gelecekti.

Şimdiye kadar her şeyi çok iyi idare etmişti. Yalnızca evini gözden geçirince kendini kaybeder gibi olmuştu. Vurulmak kahrolası buzdağının ucu gibi görünmüştü. Masum bir görgü tanığından başka bir şey olmasa da ilk uyandığında düşünebildiği tek şey birinin vuracak kadar ondan nefret etmesi olmuştu. Şaşırtıcı bir deneyim olmaydı. Yöntemleri bu kadar mı kötüydü? Uzun vadede bu insanlara yardımcı olmamış mıydı? Hepsine değil. Karanlık odanın sessizliğinde bunu kendine itiraf edebiliyordu. Alana işi aldıktan sonra, hayatı sınırda olanların yaşamı değişmişti. Başarılı olmak için kişinin hayatından atılması gereken bazen bir arkadaş, bazen de aileden biri ya da bir sevgili oluyordu. Alana da bu konuda gerekli uzaklaştırmaları yapıyordu.

Şimdi pişmanlık mı duyuyordu? Duyamazdı ama belki biraz daha az sert davranabilirdi. İyi davranarak amacına ulaşmaya çalışabilirdi. Bunu fark etmesinin bir şeyleri değiştirmesini istese de değiştirmiyordu. Günün sonun-

da, elindeki tek şey işiydi. Bu... Chandler'la yaşadığı her neyse... sonsuza dek sürmeyecekti. Buna inanacak kadar aptal değildi ve kendini asla bu tuzağa düşürmeyecekti.

Ama omzundaki yakıcı acıyı hissettikten sonraki şok edici saniyeler içinde, Chandler'ın bakışındaki dehşeti görmüş ve o saf duygu onu şaşırtmıştı. Chandler, kendisi için değerli bir şeyin kaybıyla karşılaşmış gibi ona bakmıştı.

Yanındaki adama göz atarak iç çekti. Bu tuzak ne kadar seksi ve günahkâr olsa da yine de bir tuzaktı. Çünkü işi bittiğinde ve kendisinden sıkıldığında terk edip gidecekti ve Alana'nın elinde kalan tek şey işi olacaktı. Gözlerini kapatıp beyninin çalışmamasını ve kalbinin böyle hızlı çarpmamasını diledi.

Birkaç saniye sonra aralarındaki kol kalktı. "Hadi." Alana hareket etmeyince, Chandler bir şeyler geveledi. "Kimseye söylemeyeceğim."

Alana'nın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı ama yine de hareket etmedi. Bunu yapmak başkaları için büyük marifet sayılmazdı ama kendisi için devasa bir adımdı.

Bir darbe daha diye düşündü.

Chandler iç çekti. "Bekliyorum."

Ve Alana'yı bekliyordu. Kolu havada ve yüzü ona dönüktü. Karanlıkta gözlerini kendisine diktiğini hissetti. Bedeni ve göğsünde zaman zaman güvenilmez bir kas bunun için yanıp tutuşuyordu. Gerçekten bir zararı var mıydı? Belki. Ve kendine karşı dürüst olması gerekirse, daha fazla istediği bir şey yoktu. Daha sonra ağrıkesicileri suçlayabilirdi.

İçine derin bir nefes çekerek sonuçlarla daha sonra yüzleşeceğine karar verdi. Şu an ihtiyacı olan ve istediği şey buydu. Yaralı olmayan omzunun üstüne dönerek başını Chandler'ın koluna koydu ve iç çekti. Sessizliğin

içinde sesi gök gürültüsü gibi duyuldu ve Chandler'ın kendini beğenmiş bir yorum yapmasını bekledi ama bir şey söylemedi. Büyük eli kalçasını tuttu ve Alana'yı kendine yaklaştırdı. Biraz kıpırdandıktan sonra Chandler'ın yanına öyle bir sokuldu ki ona bedenlerinin bunun için yaratılmış olduğunu düşündürdü.

Konuşan kesinlikle ağrıkesicilerdi.

Kolunu dikkatle hareket ettirerek elini Chandler'm çıplak göğsüne koydu ve gözlerini kapadı. Kısa bir süre sonra onun elinin kalçasında hareket ettiğini hissetti. Ağırlığı samimi, yakın ve... boğucuydu.

Hayır. Nefes almak için kendini zorladı. Hiç de boğucu değildi. Aslında rahatlatıcıydı ve Alana'nın daha önceki sarılma çabaları gibi değildi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi Alana, ay ışığına bakarak.

"Ne istersen."

Hızlı yanıtıyla kalbinin ritmi de hızlandı. Chandler... o, tahmin ettiği gibi biri değildi.

"Omzundaki yara izi? Vuruldu mu?"

Başparmağı kalçasındaydı ve Alana onun sürekli ve tembel hareketinden hoşlanıyordu. "Evet. Yaklaşık dört yıl önce."

"Nasıl?" Alana tuhaf hissederek irkildi. "Özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez."

"Sorun değil. Chicago'da bir işteydim. Bir memur suçlular hakkında bilgi vermek üzereydi ve polisle buluşmadan önce güvenlik istemişti. Adamın paranoyak olduğunu düşünmüştüm ama olmadığı ortaya çıktı." Göğsünün derin ve yavaş nefes alıp vermesiyle hareket etmesi Alana'yı sakinleştiriyordu. "Onu okuldan kızını almaya götürdüğümde adamın biri arabasına ateş etti. İki kurşun bana

isabet etti ama müşterim yaralanmadı.”

“Tanrım.” Alana başını kaldırdı ve ona baktı. Chandler olayı önemli değilmiş gibi anlatıyordu. “Ölebilirdin!”

“Ama ölmedim.” Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Sen de bugün ölebilirdin.”

Alana bunu ya da neden Chandler’ı yana ittiğini düşünmemeyi ciddi deniyordu. “Ölmedim ama sen... sen bunu her gün yapıyorsun.”

“Bu benim işim.” Chandler diğer elini hareket ettirdi ve yavaşça onun yanağını tuttu. “Her gün değil ve yaptığım şeyin bedeli ucuz değil.”

Aralarında henüz fiyat konusu konuşulmamıştı ama yatakta birlikte yatarken konuyu açmak doğru bir zamanlama gibi görünmüyordu. Chandler’ın yanağını göğsüne kaydırmasına Alana ses çıkarmadı. Eli hâlâ yanağındaydı.

“Ben sana bir soru sorabilir miyim?” dedi Chandler.

Alana gerildi. “Evet.”

“Büyükanenin yanında büyüdün, öyle değil mi? Anenle ilgili bazı şeyler anlatmıştın. Peki, ona ne oldu?”

Huzursuzluktan Alana’nın midesinde düğümler oluştu. Ailesi hakkında konuşmak güçtü ama Chandler’la zaten konuşmuş, deyim yerindeyse kapıyı aralamıştı. “Büyükanemin yanına taşındığımda yedi yaşındaydım. Annemin bana bakamayacağı anlaşılmıştı. Ben on üç yaşına gelene kadar arada sırada ziyaret ediyordu ama sonra o...”

Chandler’ın Alana’nın kalçasında duran eli yine hareket etmeye başladı. “Ne oldu?”

“Öldü... aşırı dozdan.” Alana gözlerini kapattı. “Annenin... o aslında âşık olmaya âşıktı, anladın mı? Bir erkekten diğerine geçerdi ve her biri ‘aradığı erkek’ olurdu ama hiçbir ilişkisi yürümedi. Biriyle her tanıştığında bir parçasını kaybederdi ve sonunda hiçbir şeyi kalmadı.”

“Üzgünüm.”

Alana iç çekti. “Teşekkür ederim. Aslında... annemi seviyordum. Beni büyütmemiş olsa bile her geldiğinde, beni gördüğü için mutlu oluyordu. Belki bir şey yapabileceğimi düşünüp durdum. Bilmiyorum... belki sevme ihtiyacını kolaylaştırmak gibi.”

“Farklı yapabileceğin hiçbir şey yoktu,” dedi Chandler tutkuyla. “İnan bana, biliyorum. Anne babamızın sonunu değiştirmek için ben ve kardeşlerimin yapabileceği lanet olası hiçbir şey yoktu. Geleceklerini kendileri kurdular. Biz sadece yanlarındaydık. Senin için de aynısı geçerli. Annenin hayatını nasıl yaşamaya karar vermesiyle senin hiçbir ilgin yoktu.”

Kurşun yarasının yanında, Alana’nın fark ettiğinden daha çok ortak yanları vardı. Her ikisinin de çocuklarına ilgi gösteremeyecek kadar kendi hayatlarına odaklanmış anne babaları vardı. Alana’nın nereden geldiğini anlayabilecek biri varsa o da Chandler’dı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

Kalçasındaki el hareketsiz kaldı. “Ne için?”

Nasıl sözcüklere dökebileceğine emin olmayan Alana yanıtlamadı. Birkaç dakika sonra Chandler onu soru yağmuruna tutmaya başladı ve Alana pek az tereddütle soruları yanıtladığını fark etti. Büyükannesinin onun erkek olarak doğması gerektiğine ve annesinin karmakarışık hayatı yüzünden her şeyin düzenli olması konusunda saplantılı olduğuna inandığını söyledi. Chandler’a dövme yaptırdığı geceyi anlattı.

“Gülün senin için bir anlamı var mı?” diye sorduğunda Chandler’ın sesindeki alaycı tonu fark etti.

“Hayır.” Hafifçe güldü. “Yalnızca o akşam televizyonda görmüştüm ve annemi anımsatmıştı. Solmaya başlamıştı

ama onu koruyan vazosunda saklayabilirsem, iyi olacaktı.”

“Anlaşılan gülün senin için gerçekten bir anlamı varmış.”

Burnunu buruşturdu. “Doğru tespit.”

Chandler konuyu değiştirip bayramları nasıl Daniels ailesinin evinde geçirdiklerini ve ilk karşılaştıkları andan itibaren Maddie’nin Chase’e âşık olduğunu nasıl herkesin bildiğini anlattı. Çocukluk hikâyelerini Alana gülümseyerek dinledi. Belli ki üçünün arasında ebeveyn etkisi yaratan, diğer ikisini sorundan kurtaran ve aslında onlarla ilgilenen Chandler olmuştu. Bu Alana’yı üzdü çünkü pek az çocukluk yaşamış olmasından korktu ve belki de Maddie’nin anne babası olmasaydı hiç yaşayamayacaktı. Evleri soğuk ve sterilildi ama çocuklar birbirlerine destek olarak durumu en iyi şekilde değerlendirmişlerdi. Chase aile işini devralmış ve babasının asla yapamadığı kadar büyüttmüştü. Chad tüm o öğleden sonraları top oynayarak geçirmiş ve bunu yıldız olduğu bir mesleğe dönüştürmüştü. Ve Chandler’ın sonu da her zaman yaptığı şeye devam etmek olmuştu: başkalarıyla ilgilenmek.

Konuşulan son sözlerin üstünden henüz birkaç dakika geçmemişti ki Alana uykuya daldı. Rüya mı gerçek mi olduğundan pek emin değildi ama Chandler’ın kadife gibi yumuşak dudaklarını alnında hissetti ve biraz daha derin bir uykuya ve Chandler’ın hayatına daldı.

On Üçüncü Bölüm

Chandler birdenbire uyandı ve kendisini tam olarak neyin uyandırdığını algılamakta güçlük çekti. Alar mı ya da telefonu değildi. Oda sessizdi. Sabah güneşinin ince ışınları perdenin arasından süzülüyordu. Yüzüne düşen saçları iterek gözlerini kısıp baktı ve Alana'nın sıcak bedenini bulmak için...

Yanındaki yer boştu.

Yataktan fırladı ve ellerini kalçasının altında duran pijama altının yanına bıraktı. Kahretsin... Hangi cehenneme gitmişti? Aşağıdaki lanet olası kanepede uyuyorsa, yaralı ya da değil, onu boğacaktı.

Kendi etrafında döndü ve odadan çıkıp merdivene yönelirken birden durdu. Ancak duyulabilen hafif bir ağlama sesi geliyordu. Chandler sesin Alana'ya verdiği yatak odasından geldiğini duydu. Odaya yaklaşp kapısını iterken midesinde büyük bir düğüm oluştu.

Alana onu fark etmemişti. Bu kadarı kesindi. Pembe dantelli bir külot giymişti ve bir kolunu beyaz bluzundan geçirirken saçları yumuşak, koyu renk dalgalarla öne dökülüyordu. Gerçekten işe gideceğini mi düşünüyordu?

“Ne yapıyorsun?”

Kapıya dönen Alana çenesini kaldırdı. Yanakları hafifçe pembeleşmişti ve gözlüksüz gözlerini açmıştı. “Kapı tıklatmayı bilmez misin?”

“Burası benim evim.”

Alana dudak büktü. “Yine de kapıyı tıklatmalısın!”

Chandler odaya girdi ve onun birkaç metre uzağında durarak kollarını kavuşturdu. “Alana, işe gitmek için hazırlanıyor olamazsın.”

“Her neyse,” diye mırıldanarak döndü Alana, mükemmel poposu Chandler’ın dikkatini çekti. Erkekliği acı verecek şekilde büyüyerek tepki verdi. Önemsememeye çalıştı çünkü gerçekten de şu an sertleşmesi epey uygunsuzdu.

Derin bir nefes aldı ve sertleşmenin göze çarpmaması için hareket etti.

“Doktorlar gelecek pazartesiye kadar işe gitmemeni söylediler. Raporun var. Patronun işte olmayacağını biliyor...”

“İyiyim,” diye yanıtladı Alana, hafifçe dönerek. Kaşlarını çattı ve sargılı kolunu bluzdan geçirmeye çabalamasını izleyen Chandler’ın yüreği burkuldu.

Daha iyi hissedebilirdi ama bu anlamsızdı. Vurulan insanlar ertesi günü işe gitmezlerdi. Aslında Chandler gitmişti ama o farklı bir durumdu. Ona doğru yürüdü ama Alana geri çekildi.

“Birkaç gün işe gitmeyip dinlenmenin hiçbir sakıncası yok,” dedi kendini bile şaşırtan sabırlı bir ifadeyle. “Evde dinlenip, film izler ve...”

“Hayır!” Sözcüğü vurgulayarak söylemişti. “İşe gitmek zorundayım. Bu işi yeni buldum ve Bay Patrick sorun olmadığının söylese de orada olmam gerek.”

"Orada olman gerekmiyor." Pembe sutyenin sardığı ka-barıklıkları örten bluzunu iliklemeğe başlarken Chandler ona biraz daha yaklaştı. "Burada olman gerek."

Alana'nın parmakları durdu ve gözlerini kaldırıp ona baktı. "Burada mı?"

O iki sözcüğü, çok korkunç bir fikirmiş gibi söyleyiş şekli şaşırtıcı ve lanet olası sinir bozucuydu. Bunu söylemek için ağzını açan Chandler, Alana'nın bakışının mesafeyi ölçer gibi, ondan kapıya ve sonra yine ona çevrildiğini görünce sustu. Bunu niçin yapıyordu?

Ani bir şekilde ne olduğunu anladı.

Alana kaçıyordu.

Chandler'dan kaçıyordu ve nedeni gülünç görünüyordu ama bu kadının kendi kardeşlerinin toplamından daha çok bağlanma sorunu vardı. Tüm gece onun yanında uyumuştı ve bunun ilk kez olduğundan Chandler'ın zerre kadar kuşkusu yoktu. Böyle bir şey önemli olmamalıydı ama Alana için öyleydi.

Erkeklik gururu okşanmıştı. Alana'nın şu anki tepkisi düşünülünce anlamsızdı ama yanında yattığı ilk erkekti ve bunu kimse Chandler'dan alamazdı.

Kaçmasına izin vermeyecekti. Bu saçmalığa son verecekti. "Burada kalıyorsun."

Alana'nın öfkeyle parıldayan gözleri neredeyse siyah görünüyordu. "Bana ne yapacağımı mı söylüyorsun?"

"Evet." Hafifçe gülümsedi. "Birinin bunu yapması gerek."

"Kimsenin yapmasına gerek yok." Yumruk yaptığı elleri iki yanına düştü.

"Aynı fikirde değilim. İşte, senin sorunun bu. Hayatını insanlara patronluk taslayarak ve başkalarının hayatıyla ilgilenererek geçirmişsin." Hayatını aynı zamanda yakınlıktan kaçarak da geçirdiğini söylemenin şu an iyi

bir fikir olmadığını düşündü. "Bu, bugün değişiyor. Sana ne yapacağını söylüyorum ve seninle ilgileneceğim."

Alana ağzı açık, ona bakakaldı. Sonra yutkundu. "Bu ifadeye öfkelenmem mi yoksa gururumun okşanması mı gerektiğini bilmiyorum."

"Bence gururun okşanmalı."

Geri dönerek kolunu kaldırdı ve avuç içini alnına bastırdı. "Ben... yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama işe gitmem gerek."

"Yapman gereken son şey bu." Chandler bir adım daha attı ve leylakla vanilya kokusunu hissetti. "Hadi, bu konuda benimle savaşıma. Özellikle bu konuda. Dün vuruldun Alana. Bir kez daha söylüyorum, bırak da seninle ilgileneyim."

Alana'nın göğsü hızla yükseldi. "Neden... neden bunu yapmak istiyorsun?"

Ona bakarken Alana'nın altdudağı titriyordu. Gösterdiği tek gerçek duygu buydu ve Chandler bir an için onun sakinleşeceğini, son unda onu dinleyeceğini düşündü ama sonra Alana başını salladı ve yeniden düğmeleri iliklemeğe koyuldu.

Sahip olmadığı sabır için iç dünyasına başvuran ama Alana'ya her yakın olduğunda sabrı yakalayan Chandler onun yanına yürüdü ama sonra onun yüzünde parıldayan bir damla gözyaşını görünce olduğu yerde durdu.

Sanki biri uzanmış ve Chandler'ın kalbini sıkmış gibiydi. "Alana, bebeğim..."

Alana gözlerini kırptırarak geriye çekilirken yatağın kenarına çarptı. "Hayır. İyiyim. İşe gidebilirim."

Chandler ne yapacağını bilemiyordu o yüzden tek yapabileceği şey anlamaya çalışmaktı. "Neden? Neden bunu yapmak zorundasın?"

Ellerini aşağı indiren Alana'nın parmakları titriyordu. "Çünkü bu benim mesleğim."

"Bu, yeteri kadar iyi bir neden değil."

Yutkundu ve yeniden gözlerini kırptığında kirpikleri ıslaktı. "Sahip olduğum tek şey bu. Bu senin için yeterince iyi bir neden mi Chandler? Tek şey mesleğim. Başka hiçbir şey yok ve işime odaklanmam, hiç kimsemin olmadığı gerçeğinin üzerinde fazla kafa yormamamı sağlıyor. Senin gibi değilim. Benim kardeşlerim ve ailemin yerine geçen bir ailem yok. Ben..." Kendini bıraktı ve sel olup akan gözyaşları yanaklarını ıslattı. Gözlerini sımsıkı kapatırken dudakları hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum ve bu konu hakkında düşünmek istemiyorum. *Hiçbir konu* hakkında düşünmek istemiyorum."

Chandler o anda düşünebildiği tek şeyi yaptı çünkü onun ağlamasını durdurmaktan başka istediği bir şey yoktu. Yanaklarını avuçlarının içine aldı ve gözyaşlarını sildi. Göz göze geldiler. Alana'nın bakışındaki uyarılma, Chandler'ın aynı zamanda gördüğü güvensizlikten daha büyüktü.

"Ben varım," dedi Chandler, gerçekten öyle hissederek. O sözcükleri söylediği anda ne kadar doğru olduklarını fark etti. Evet, Chandler vardı.

Alana'yı daha önce bir kadını asla gerçekten öpmemiş gibi öptü.

Dudakların tatlı bir sürtünmesi, şefkatli bir baskı, derin bir saygı öpücüğüydü ve Chandler'ı iliklerine kadar sarstı. Avcuyla yanığını okşarken eli titriyordu ve öpüşmeyi yavaşça derinleştirdi. Alana'nın kendisiyle mücadele edeceğini bekliyordu ama dudakları aralandı ve dili Chandler'dan önce harekete geçti. Chandler uyarılmanın

sertliğini ve ağırlığını hissediyordu ama onun canını acıtmamak ya da yeniden kaçmasına neden olmamak için yavaşladı.

Ama şimdi kaçmıyordu.

Yaralı olmayan kolunu onun boynuna doladı ve elini onun saçlarının arasına daldırdı. Öpüşme daha ateşli ve sert oldu... Chandler için yalnızca Alana vardı.

"Burada bekle," dedi Chandler tatlı bir ifadeyle, elini Alana'nın göğsünün kavisinden kalçasına indirerek. "Burada bekle ve hiçbir şey düşünmemeni sağlayacağıma inan."

Alana ürperdi ve ıslak kirpiklerini indirdi.

Chandler onun dudaklarının kenarını öptü. "Bırak da seninle ilgileneyim Alana."

Alana'nın saçları arasındaki parmakları biraz daha bastırınca Chandler kafasında keskin, tadına doyulmayan ağrı kıvılcımları hissetti. Evet, bu Chandler'ı uyarıyordu. "Neden?" diye fısıldadı Alana onun ağzına yaklaşıp. "Neden?"

"Çünkü istiyorum." Dudaklarını Alana'nın şakağına bastırdı. "Bu kadar basit. İstiyorum. Ve izin verirsen, pişman olmazsın. Hiçbir şey düşünmezsin. Söz veriyorum."

Alana sessiz ve sakindi, sonra elini Chandler'ın saçından çekti. Bir mücadeleye daha hazırlanan Chandler'ın midesi kasıldı.

Ama Alana yanağını onun çıplak göğsüne yasladı ve derin, sıkıntılı bir nefes verdi. "Tamam," diye fısıldadı. "Tamam."

Zaman kaybetmeyi, özellikle de bu kadınla zaman kaybetmeyi sevmeyen Chandler kolunu dizlerinin altına kaydırıp yaralı omuzu kendi göğsüne dokunmayacak şekilde onu kucakladı. Alana bir şey söylemedi, yalnızca yanağını biraz daha onun göğsüne bastırdı. Onun dudaklarını te-

ninde hisseden Chandler'ın kalbi hızla atmaya başladı.

Evet, yakın bir gelecekte Alana'nın düşünce zamanı olmayacaktı.

Onu odasına geri taşıyarak yavaşça yatağa bıraktı. Parmakları onun bluzunun düğmelerinde gezinirken üstünde durdu. "Omuzun nasıl?"

Alana kızarmış yanaklarıyla ona baktı. "Biraz yanıyor ama cidden, çok kötü değil."

"İyi." Ufacık düğmeleri hızla açtı ve yumuşak kumaş aralandı. Kolunu Alana'nın sırtının altına kaydırarak onu doğrulttu ve kendisine yaslandığında kalbinde tuhaf bir duygu hissetti. "İyileşene kadar bekle. Sana yapmak istediğim şeyler..."

Küçük sargının üzerinden bluzu kaydırarak omzundan özenle çıkardı. Bluzu bir yana attı, ellerini uzatıp sutyenini açtı ve boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdu.

"Benimle böyle mi ilgileneceksin?" diye sordu Alana.

"Yöntemlerimden biri."

Onu aşağı yatırarak üzerine eğildi ve sadece külotuyla, yatağında nasıl göründüğünü zevkle izledi. Alana göğsünü örtmeye yeltendi ama Chandler kollarını tuttu ve kalçasının iki yanına indirdi. "Kesinlikle çok güzelsin. Kendini gizlemene gerek yok."

Kızarıklık Alana'nın boynundan göğsüne doğru hareket etti. Chandler'ın bakışının yoğunluğuyla meme uçları sertleşti. Chandler gülümsedi ve her bir meme ucunu ağzına alıp emmeden önce dilini üzerinde gezdirdi. Alana'nın inlemesi Chandler'ın beyninde yankılanıyor ve bu erotik kokteyl, sertliğini acı verici hale getiriyordu.

Alana'nın kalçasının kıpır kıpır hareket etmesi dikkatini çekti. Sırtarak göbeğine yaklaşırken ısırmaya, yalamaya ve öpmeye devam etti. Chandler onun külotunu

çıkarana kadar Alana hazır duruma gelmişti. Chandler onun en yakıcı yerini yaladı ve dünden beri hasretini çektiği tadın zevkiyle inledi. Bazı erkekler bunu bir angarya olduğunu düşünürlerdi ama Alana'yla inanılmaz bir nimetti. Diliyle derinlere inerken onu izledi.

Dudakları aralanmıştı ve göğsü baştan çıkarıcı şekilde kalkıp iniyordu. Chandler'ın dili onun klitorisinin çevresinde dolaşırken Alana'nın başı geriye, yastığın üstüne düştü ve pembemsi dudaklarından yumuşak, zayıf bir inleme sesi yükseldi.

"Kahretsin," diye sızlandı Chandler, gözlerini ondan ayırmadan. Bedeni onun içinde olmak için yanıp tutuşuyordu. Büyük olasılıkla pijama altını çıkaramadan boşalacaktı. Orgazmın eşiğine gelmişti. Daha önce bir kadın için asla bu kadar ateşli hissetmemişti. Asla bu kadar önem vermemişti.

A ile başlayan sözcük düşüncelerinde şekilleniyordu ve şaşırtıcı olsa da onu korkutmuyordu. Bağırarak kaçma isteği yaratmıyordu. Diğer taraftan, ona sahip olmak, onda hak iddia etmek isteği yaratıyordu. Onun gönlünü hoş etmek ve ondan bu sözcükleri duymak isteği yaratıyordu.

Ne zaman başlamıştı? Chandler bilmiyordu. Deri ve Dantel'de kapıdan içeri daldığı anda mı yoksa daha önce, ilk kez evine geldiğinde mi? Yoksa ilk kez kollarının arasında bağırarak orgazm olduğunda mı? Daha sonra yemeğe gittiklerinde arabada ya da onun ofisinde, tatlı poposu çalışma masasının üzerindeyken olabilir. Belki de hastanede gözlerini açıp, külot giymediği için kaygılandığında mı? Yoksa geçen gece, sonunda ona sarılıp yattığında mı? Ya da şimdi, odaya girip, sonunda onu savunmasız gördüğünde mi?

İki kardeşi de fena halde ve çabuk âşık olmuştu. Neden kendisi farklı olacaktı ki? Aslında, ne zaman olduğu umurunda bile değildi.

Chandler bir parmağını Alana'nın ıslaklığına kaydırdı ve bir inlemeyle ödüllendirildi. Chandler derin nefesler aldı ve kalçasının bilinçsizce parmak hareketlerini izlemesini yavaşlattı. Alana'nın yüzünde beliren duygularla büyülenmişti ve kalçasını sallama şekli Chandler'ı daha hızla, daha derine itiyordu.

"Lütfen," dedi Alana. "Chandler, lütfen."

Bacaklarının arasında, Chandler'ın sıcak nefesini kltorisinde hisseden Alana haykırdı. "Buradayım, tam buradayım," dedi Chandler.

Alana hızla soluyordu. "Hayır."

Chandler donup kaldı. "Hayır mı?"

"Bunu istemiyorum," dedi, gözlerini açıp, doğruca Chandler'ın gözlerine bakarak. "Seni istiyorum."

"Yanımdayım."

Alana'nın dolgun ve göz kamaştırıcı dudaklarında bir gülümseme belirdi. Chandler böyle harika bir şeyle karşılaştığı için dünyanın en şanslı erkeği olduğunu düşündü. "Seni *içimde* istiyorum."

Vay canına, doğru duymuş muydu? Kazanan piyango biletinin uzatılması ve inanmamak gibiydi. "Emin misin?"

Kahretsin. Bunu söylediğine inanmıyordu. *Emin misin?*

Alana dudaklarını ıslattı ve Chandler inledi. "Kesinlikle."

Chandler birkaç saniye hareket etmedi ve sonra hiçbir erkeğin hareket edemeyeceği hızla kalkıp yataktan indi ve daha büyük bir hızla pijama altını çıkardı. Komodine uzandı ve folyo ambalajı alıp yatağa, yanına fırlattı.

Alana boğuk bir sesle güldü. "Heyecanlı mısın?"

"Aklından geçiremeyeceğin kadar."

* * *

Alana onun ne kadar heyecanlı olduğunu, sertleşmiş, kalın erkekliğine prezervatifi geçirdiğinde daha iyi anlamaya başladı. İnanılmayacak kadar sert ve büyüktü ve Alana onun, akıldaki tüm sıkıntılı düşünceleri saniyeler içinde yok edeceğine emindi.

Bu sabah uyandığında paniğe kapılmıştı. Gece Chandler'a söylediği şeyler, bu sabah dilinde acı bir tat bırakmıştı. Annesi ya da benzer bir konu hakkında daha önce asla bir erkekle konuşmamıştı ama Chandler'la konuşmuştu ve ağrıkesicileri suçlamak işine gelse de nedeni onlar değildi.

Ve ayrıca, daha önce asla bir erkeğin yanında uyanmamıştı.

Çevresine ördüğü duvarlar yıkılmıştı ve yanında uzanmış, uyuyan Chandler'ı izlerken içinde büyüyen duyguları keşfetmişti. İçindeki duygu seli, felaketten başka bir şey değildi. Chandler'ı istiyordu ve bu istek yalnızca fiziksel değildi. Bir yarın ve bir hafta sonu istiyordu. Bir gelecek hafta ve bir gelecek ay istiyordu. Bir gelecek istiyordu ve bunu daha önce asla istememişti.

Göğsü öyle sıkışmıştı ki paniğe kapılıp yataktan kaçmış, tanıdığı bir şeye, işine sığınmak istemişti ama Chandler daha önce kimsenin yapamadığı başka bir şey yapmıştı.

Onun peşinden gitmiş, onu yakalamış ve geri getirmişti. İşte şimdi buradaydı ve kaçmıyordu.

Chandler üzerine çıktı ve coşkuyla öperek onu gerçek hayata geri getirdi. Tadı dudaklarında iz bırakırken elleri kalçasının altına girdi. Arkaya yaslanarak Alana'yı dizlerinin üstüne çekerek oturttu.

"Omuzun acırsa bana söyle," dedi, kalçasına sarılarak. "Bana söyle, ne istersen yaparım."

Bu sözcükleri duyunca ve girişinde onu uyaran erkekliğini hissedince kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Öyle hızlı nefes alıp veriyordu ki konuşamadı. Chandler dudaklarını ve ağzını tadarak onu yine öptü.

“Seni ilk gördüğüm andan beri bunu istedim,” dedi, ellerini onun göğsünde gezdirerek. “Chad’i evden dışarı atıp, seni orada, girişte becermeliydim.”

Bunları duyan Alana’nın bedeni ıslak ve hazırды. “Girişte mi?”

“Kahretsin, evet,” diye inledi Chandler, Alana’nın aralık dudaklarının üstünde söylenerek. “O lanet olası pantolonunu çıkarıp, seni dizlerinin üstüne çöktürüp, arkadan sana sahip olurken, memelerini tutarak seni uzun uzun becermek isterdim. Daha iyi hissettiğinde bu hayalimi gerçekleştirmek zorunda kalacağım.”

Ah... “Söz mü?”

“Yemin ederim.”

Chandler’ın onu sertçe yere yatırması hayaliyle bedeni istekle titredi. Alana elini uzatıp onun sert ve kalın erkekliğini kavrayarak çekip bırakınca Chandler’ın kalçası ileri atıldı.

“Tanrım,” diye inledi Chandler ve onun boynundan aşağı ateşli öpücükler kondurdu. “Böyle devam et ve iki saniye sonra içinde olacağım.”

“Şikâyet etmiyorum.” Orada zaten oluşmaya başlayan nem damlasından hoşnut şekilde başparmağını erkekliğinin üstünde hareket ettirdi.

Chandler güldü ama Alana’nın elini yakaladı ve oradan uzaklaştırdı. “Bunun tadını çıkarmak istiyorum.” Bakışı onun yüzüne çevrildi. “Benimle nasıl olacağının hissini sana tattırmak istiyorum.”

Ellerini onun gergin karın kaslarında dolaştıran Ala-

na ürperdi. "Şimdi, genellikle olacağı gibi olmayacak mı?"

Chandler'ın etkileyici yüzünde açıkça günahkâr bir ifade belirdi ve Alana bacaklarının arasında bir zonklama hissetti. "Ah, böyle olacak ama bazen seni bağlamak istediğim zamanlar da olacak. Onu sevmiştin, öyle değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Alana, gözlerini kapatarak.

Chandler onun altdudağına ağzına alıp emdi ve Alana kalçasını onun erkekliğine bastırdı. "Bir daha söyle."

Nefesi kesilen Alana, istekle kalçasını çevirdi. "Evet."

"İşte benim kadınıym." Elini onun göğüsleri arasında kaydırды ve titreyen midesinden geçerek poposuna götürdü. Bir saniye sonra elini sertçe poposunun üstüne kondu ve Alana'nın bedeninin sarsılmasına, her zerresinin istekle kasılmasına neden oldu. "Evet, bunu da seviyorsun."

Poposuna bir kez daha şaklattı ve bedenini, aklını kaybeden Alana haykırdı. "Aman Tanrım..."

Chandler'ın eli bir kez daha aşağı indi ve Alana Chandler'ın sataşan darbelerinin onu nasıl kendinden geçirdiğinden utanmadan ve hiçbir kısıtlama hissetmeden onu öptü.

"Demek ki kesinlikle böyle şeyler yapacağız." Acıyı geçirmek ister gibi poposunu okşadı. "Ve sonra seni duvara yaslayacağım. Yerde. Mutfak tezgâhında. Ve böyle?" Parmağı Alana'nın içine girdi ve yavaşça hareket etti.

Baskı biraz acılı bir zevke dönüşürken Alana'nın gözleri açıldı. "Chandler..."

Chandler'ın gözlerinde duygusal bir vaat vardı. "Evet, bunu da seveceğini hissediyorum." Elini çekti ve onun kalçasının kavisine yerleştirdi. Alana'yı yukarı, erkekliğinin gururla ve emrederek kendini gösterdiği yere çekti. "Bana ne istediğini söyle."

"Seni." Omzundaki sancıyı önemsemeden ellerini

Chandler'ın omuzlarına yerleştirdi ve onun elinin hareketini izledi. Buna karşılık olarak bedeni gerildi.

"Bence daha iyi söyleyebilirsin."

Alana yukarı baktı ve gözleri kısıldı. "Seni."

Chandler'ın eli yukarı, aşağı harekete devam ediyordu. "Bundan daha iyi."

"Seni..."

Chandler'ın büyük eli harekete devam ediyordu. Sırtı kavis yaparak gerilirken inledi. "Hadi bebeğim."

Bedenini daha yakında hareket ettirirken onun ıslaklığına girip çıktığını hisseden Alana'nın ağzı sulandı.

"Yaramaz," diye mırıldandı Chandler ve kalçasını daha sıkı tutarak tam üstünde durmasını ayarladı. Tam girecek mesafede. "Söyle bana."

Alana itmeye devam etmek istiyordu ama içi yanıyordu. Bir kasılmayla sarsıldı ve onu tamamen içine almak için çaba harcamayı denedi ama Chandler onu durdurdu.

Alana ona yumruk atmak istiyordu ama onu daha çok içinde istiyordu. "Seni istiyorum."

"Söylemen gereken tek şey bu."

Chandler kalçasının derin ve uzun tek bir hareketiyle onun içine girdi. Alana'nın içini dolduran baskı çok yoğun ve bedeni onun boyutuna uyum sağlayana kadar Chandler hareketsiz kaldı.

"Daha önce asla böyle hissetmemiştim..." Chandler gözlerini açıp ona bakarak başını salladı. Bir eliyle Alana'nın başını arkadan kavrayarak onu ağzına yaklaştırmaya zorladı. Onu çekip öperken yine kalçasını hareket ettirmeye başladı. "Mükemmelsin."

Dizlerinden destek alan Alana bu sözcüklerin onu sarmasının tadına vardı ve onun darbelerine uyum sağlayacak şekilde hareket etmeye başladı. Chandler geri çe-

kilirken ve yine yukarı doğru hareket ederken haz yoğunlaşıyordu. Alana asla bu kadar dolu hissetmemişti. Ağır tempo gittikçe hızlanıyordu ve Alana onun omuzlarını tutarken Chandler'ın kalçası yukarı, ona doğru hareket ediyordu. Alana hazzın içinde paramparça oldu. Derin, hızlı ve şiddetli bir orgazmıla sarsılarak haykırdı.

Hâlâ boşalmanın etkisindeyken, Chandler beklenmedik şekilde onu kaldırdı. Alana içindeki doluluğun kaybolmasıyla sızlandı ama sonra Chandler onu kendi etrafında döndürdü. Alana unutsa bile o, her hareketinde omzu konusunda dikkatli davranıyordu. Kurşun yarası mıydı? Her neyse. Alana'nın odaklandığı tek şey, şimdi arkasında olan, yanaklarını ve kulaklarını yakan sözler fısıldayan adamdı. Sert ve ilkeldi. Cinsellik ve haz için yaratılmıştı.

Chandler onu, sırtı kendi göğsüne gelecek şekilde yönlendirdi. Alana'nın bacaklarını genişçe açtı ve kendini iyice derine yerleştirdi. Bu yeni konumun doluluğuyla inleyen Alana, Chandler göğsünü avuçlayıp ucunu tatlı tatlı acıyana kadar çevirince gerildi. Chandler'ın diğer eli aşağı, Alana'nın midesine doğru indi ve parmakları uyluklarının birleşme noktasındaki sinir yumağını kolaylıkla buldu ve sonra yine hareket etmeye başladı.

"Tanrım," dedi Alana soluk soluğa, aralık dudakları ve açık gözleriyle.

Chandler'ın içeri dışarı hareketinin sürtünmesi ve iki eliyle birden üzerinde çalışması Alana'nın hassas teni için çok fazlaydı. Onun durmasını, hızlanmasını istiyordu ve çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi. Alana ikinci kez geldiğinde Chandler da ona katıldı. Başı Alana'nın yaralı olmayan omzuna düşerken girişleri düzensizleşti ve derinleşti. Chandler gelirken Alana kendini sıktı ve sırtında onun sert kaslarının gerildiğini hissetti.

Fırtına geçtiğinde Alana onun kalbinin de kendininki kadar hızlı attığını hissedebiliyordu. Chandler'ın dudakları tatlı ve yumuşak şekilde boynuna sürtündü. "İyi misin?" diye sordu, boğuk bir sesle.

"Evet." Alana titriyordu ve Chandler yavaşça içinden çıktığında onu tutmamış olsaydı, yüzüstü düşebilirdi.

Chandler birlikte yatağa uzanmalarını sağladı ve elini onun çıplak kalçasına koyarak Alana'yı göğsüne yaklaştırdı. "Emin misin?"

Tamamen kemiksiz ve pelte gibi hissetmesi dışında, mükemmel durumdaydı. Dudakları uykulu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eminim."

Chandler eğilip onu yavaşça öperek geri çekildi ve bacaklarının birbirine dolanması için Alana'yı kendine yaklaştırdı. "Biraz kestirebilirim."

Hafif sestten utanmayan Alana kıkırdadı. "Daha yeni uyandık."

"Evet. Ama yine de kestirebilirim."

Alana gözlerini kapatıp Chandler'ın kalp atış hızının yavaşlamasını dinledi. "Tamam. Ben de."

"Kendini diğer odaya atıp kilitlemeyeceksin, öyle değil mi?"

Alana'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Hayır."

Chandler bir gözünü hafifçe açtı. "Söz mü?"

"Söz."

On Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah hiçbir şey Alana'nın beklediği kadar tuhaf olmadı. Chandler'ın eski pamuklu tişörtlerinden birini giyip, üstünde başka bir şey olmadan mutfaktaki tabureye otururken Chandler başka bir müthiş yeteneğini sergiledi.

Üstü çıplak şekilde domuz pirzolası kızartıp, o mükemmel göğsüne yağ sıçratmamayı başardı.

Alana kahvesini yudumlarken Chandler'ın pastırma-yı kızartırken hareket eden sırt kaslarına uzun bakışlar atıyordu. Yağın cızırtısı ve patlaması ona dün gece beyin hücrelerinin ne yapmış olduklarını anımsattı.

Chandler döndü ve içinde domuz pastırması bulunan bir tabak uzattı. "Ye bunu."

Chandler yanına gelene kadar Alana onu bekledi. Pastırmanın çıtır olma seviyesi mükemmeldi ve ilk lokmayı ısırduğında neredeyse inledi.

Onu izleyen Chandler sırttı. "Güzel, öyle değil mi?"

"Evet."

"Püf noktasını söyleyeyim mi? Esmer şeker." O da bir dilim aldı ve birkaç dakika süreyle hoş bir sessizlik içinde yediler.

Alana daha önce asla böyle bir şey yapmamıştı. Bir erkekle sevişmek, onunla uyumak ve üzerinde onun giysileri varken sabah kahvaltı hazırlamasını izleyip onunla birlikte yemek. Hepsi yeniydi.

Üstelik hepsi de çok... çok iyiydi. Korkutucu... hatta dehşet verici olsa da buna alıştığını fark edebiliyordu.

Chandler neredeyse yarım domuzun pastırmasını içeren tabağındakileri bitirdi. Tabağı yana itip kollarını kavuşturduğunda yüzündeki ifade konunun ciddi olduğunu gösteriyordu.

Alana'nın midesi kasıldı. "Ne oldu?"

"Kaldığımız yerden işe devam etmemiz gerek," dedi ve Alana'nın midesi biraz daha kasıldı. Her nasılsa... budala gibi davranmıştı... neden burada bulunduğunu unutmuştu. Sıradan bir kadınla erkek oldukları için değil, Chandler'ı bodyguard'ı olarak tuttuğu için buradaydı. "Daha önce söylediğim gibi, bunun özel bir şey olduğunu düşünüyorum. Müşterilere bakarak yanlış kapıyı çalıyoruz."

Alana aklını cinsel organından uzaklaştıracak birkaç saniye kazanmak için ağzındaki pastırmayı şapırdatarak çiğnemeye devam etti. "Özel derken kastettiğin?.."

"Eski erkek arkadaşlar," dedi, Alana'nın gözlerine bakarak. "Seni yakından tanıyan biri."

Alana başını salladı. "Öyle olduğunu düşünmüyorum. Hiçbir ilişkimde, asla böyle... asla böyle bir duruma neden olacak noktaya..." Sözlerini bitirmedi ve vurulmadan önce düşündüğü şey yine aklına geldi. Kaşlarını çatarak bir kez daha başını salladı.

"Ne?" Chandler'm dudakları gerildi. "Yine o bakış. Ne düşünüyorsun?"

Ansızın artık pek aç hissetmeyen Alana son pastırma lokmasını tabağa geri koydu. "Bu... bu çok aptalca."

“Düşündüğün ya da söylediğin hiçbir şey aptalca olamaz Alana.”

Nefesi kesilir gibi oldu. “Geçen gün eski bir erkek arkadaşıma rastladım.” Derin bir nefes alarak ne süreyle beraber olduklarını ve ilişkinin nasıl bittiğini Chandler’a anlattı. O konuşurken Chandler’ın yakışıklı suratında karanlık ve tehlikeli bir ifade belirdi. “Ama o olamaz.”

“Neden Steven olamaz?”

“Öncelikle nişanlı ve ayrılmamız... Aslında beklemiyordu ama hayatına devam etti.” Son pastırma parçasını aldı. “Evet, kesinlikle hayatına devam ettiğini düşünüyorum. Ve ikinci olarak... erkeklerin takıntılı olduğu bir kadın tipi değilim.”

Chandler’ın ağzı hayretle açıldı. “Ne?”

Alana gözlerini devirdi. “Bak, ortada kesin bir tip olmadığını biliyorum çünkü bunun aslında kadınla bir ilgisi yok. Bu erkekle ve onun sorunlarıyla ilgili bir durum. Her neyse. Ama ilişkilerimde asla yakın olmadım.”

“Aslında tüm gece birlikte uyuduğun ilk erkek benim.” Sesindeki kendini beğenmişliği fark etmemek olanaksızdı.

“Bana karşı bu kadar... bu kadar öfkeli olmak için bir nedeni yok,” dedi Alana, Chandler’ın uzattığı peçeteyle parmaklarının ucunu temizleyerek. “Ve hayatına devam etti, bu yüzden...”

Chandler kollarını kavuşturmuş şekilde taburenin üzerinde geriye doğru kaykıldı. “Belki de onunla konuşmalıyım.”

Onları konuşurken hayal eden Alana’nın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. Pek bir konuşma olacağından kuşkuluydu. Belki birçok yumruk olabilirdi.

Chandler’ın koyu mavi gözlerine bakınca sırtında beklenmedik bir ürperti hissetti. Bakışlarında hatlarını göl-

geleyen sıkıntılı bir ifade vardı. Geçimi insanların iç dünyasını okumaktaki olağanüstü becerisine bağlıydı ama özel bir şey söz konusu olduğunda bu kadar beceriksiz miydi? Mektupların arkasındaki, evini, arabasını mahveden suçlu tam karşısında mıydı?

Bu kadar mı uzağı görmekten acizdi?

Chandler'ın kaç kere onu tattığı ya da kaç kere içine girdiği önemsizdi, asla yeterli değildi. Ona tutkundurdu... birlikteyken hareket ediş tarzına, ağzıyla ona zevk vermesine, saniyeler sonra boşboğazlık ederek onu sinirlendirmesine ya da gelirken onun adını haykırmasına. Uykudayken ya da uyanıkken Chandler ona dokunmadan duramıyordu.

Günler Chandler'ı endişelendirmeyecek şekilde birlikte geçiyordu.

Sabahları Alana'nın yanında uyanıyor, bunun ne kadar *doğru* geldiğini hissederek şaşırıyor ve kardeşlerinin de böyle hissetmiş olduklarını anlıyordu. Ona doğru dönüp, yanındaki sıcak bedenin yumuşak kavislerinde elini gezdirmekten ve o çekici poposunu kasiğinde hissetmekten daha mükemmel başka hiçbir şey olamazdı.

Chandler her sabah ilk sözünü söylemeden onunla sevişiyordu ve Alana her zaman hazırды.

Bacağının üstüne kendi bacağına atarak arkasından giriyordu. Sabahları ağır bir tempoda başlıyordu ve her zaman hızla kontrolden çıkıp ikisi de soluksuz kalıyordu.

Sonra duş alıyorlardı. Alana her seferinde ayrı ayrı duş almalarının daha iyi olacağını söyleyerek karşı çıkıyor ama bir öpücükten sonra yumuşuyordu. Su tasarrufu bir yana bırakılacak olursa, duşta seks, özellikle de iyileşiyor olsa da yaralı omzuyla kolay bir beceri değildi. Ona arkadan sahip oluyor ya da dizlerinin üzerine çökerek,

ağız ve parmaklarıyla onun boşalmasını sağlıyordu. Ya da geniş duş kabininin içinde, ikisi de yerdeyken Alana'yı kucagina oturtuyor ve yalnızca Alana'nın yapabildiği şekilde birlikte oluyorlardı.

Bir noktada kahvaltı ediyorlardı. Bazen yatakta. Bazen mutfakta. Her seferinde Chandler'ın en sevdiği tür tatlıyla sonuçlanıyordu. Ve her gece yatağa gittiklerinde, Chandler ona dokunmadan edemiyordu. Genellikle cinsel iştahı alışılmadık şeylerle ilgiliydi ama Alana'nın omuzu yüzünden risk almak istemiyordu ve yıllardır ilk kez alışlagelmiş ilişki türleri onun için sorun olmuyordu. Alana'nın tatlı sıcaklığı onu sardığı sürece cennette hissediyordu ve hoşnut olmak için cinsellik fazlasıyla yetiyordu. Bitene ve Alana'yı yine isteyene kadar. Onu hep istiyordu.

Ama seksten fazlası vardı.

Chandler hayatında ilk kez onun kendisiyle konuşmasını, düşüncelerini söylemesini, anılarını paylaşmasını ve onu hayatına katmasını istiyordu. Genellikle bir ilişkinin bu noktasında Chandler içine kapamır ya da terk ederdi ama sekste olduğu gibi, ilişkide de ona doyamıyordu. Kendisi de aynı şekilde davranıyordu. Hafta boyunca onunla yalnızca kardeşlerinin bildiği şeyler paylaştı. Aralarındaki ilişki hızla büyüyerek fiziksel çekimin ötesine geçmiş ve "hoşlanmaktan" çok daha güçlü bir şeye dönüşmüştü.

Chandler Alana'ya âşık olduğunu... hem de kör kütük... tam olarak ne zaman tamamen kabul ettiğinden emin değildi. Göğsünde ne hissediyordu ve ondan ne istiyordu? Bu aşktı.

En tehlikeli, üç harfli sözcük.

En çılgınca olan da bağlanma fobisi olan bu inatçı kadına âşık olduğunu fark etmek onu dehşete düşürmemişti. Onun da aynı şekilde hissettiğinden emindi ama itiraf

etmesini sağlamak Chandler'ın yapabileceği bir şey değildi. Tüm yapabileceği ona nasıl hissettiğini göstermek ve kaçmasına neden olmadan, Alana'nın da aynı şekilde hissettiğini ona kanıtlamaktı.

Bu nedenle hislerini sözlü olarak ifade etmeyi kendine sakladı.

Murray cuma günü Alana'nın dairesine uğrayıp postayı almıştı. Onu izleyen dallamadan iki mektup vardı. Her ikisinde de belli belirsiz tehdit ediyor ve yakında karşılaşacaklarını söylüyordu. Chandler mektupları Alana'ya göstermedi. Kendisiyle geçirdiği sürede Alana sonunda rahatlamaya başlamıştı. Hatta kot pantolonları bile daha sık giyer olmuştu. Chandler bunu onun elinden almak istemiyordu.

Alana'yla geçirdiği tüm zamana karşın, günün sonunda içinde bir anlamsızlık, bir huzursuzluk hissediyordu ve sıkıntısı her geçen gün büyüyordu. Bir işi her aldığı anda düşmanın kim olduğunu bilirdi ama bu kez bilmiyordu. Bu işin arkasında kim olduğunu bulmaya, Alana'nın yeniden hayatına girdiği o günden daha yakın değildi. Bu durum onu rahatsız ediyordu ve geçmiş ilişkileri için Alana'dan topladığı bilgiye göre hiçbirisi bu psikopata tam olarak uymuyordu. Üstelik karşılaştıkları sıradan ve kibar insanlar da katil olabilirlerdi.

Çarşamba günü Alana salonda uyuklarken listedeki iki kişiyi daha araştırmıştı. İkisi de Alana'nın kim olduğunu bile anımsamamıştı ve Chandler seslerindeki dürüstlüğü sezmişti. Gelecek haftanın sonuna kadar Jennifer'la konuşmayı başaracaklardı ama bunun da zaman kaybı olacağını biliyordu.

Suçlunun Steven olduğunu düşünmüyordu, özellikle de hayatına devam ettiği için. Ayrıca Brent'in şehirdeki

bir amcasının izini bulmuş ve Brent'i yıllardır görmediğini öğrenmişti. Demek ki Brent aile ziyareti için burada bulunmuyordu. O günden beri kayıptı.

Steven konusunda emin olmak için Alana dinlendiği sırada telefonundan onun numarasını bulmuştu. Bunu yaptığı sırada Alana'nın onun canına okuyacağını kolayca gözünde canlandırabilmişti ama bu numaraya ihtiyacı vardı. Hızla Murray'ye telefon edip birkaç ayrıntılı araştırmadan sonra adresi buldu. Pek yakında bir ziyarette bulunacaktı.

Alana'nın evi temizlenmişti ve kurtarılan şeyler kalmıştı. Bir alarm sistemi sipariş etme işini Chandler üstlenmişti ve bu haftanın sonuna doğru sistem kurulacaktı ama o zaman bile, bu işin arkasında kimin bulunduğunu öğrenmeden Alana'nın oraya geri gitmesinden rahatsız olacaktı.

Alana iki gün sonra işe dönecekti ve onun için durum bir kez daha tehlikeli olacaktı. Onu neden koruduğunu tam olarak bilmeden koruması neredeyse olanaksızdı.

Ve bunu fark etmek Chandler'ı çaresiz hissettiriyordu.

Alana'yı paket servisi Çin yemeğinden sonra mutfağı temizlerken buldu. Odasına gidip, hiç giymediği kravatlarından birini kaparak cebine attığını gerçekten hatırlamıyordu ama lavabonun önünde duran Alana'nın arkasına doğru yürürken, cinselliği seven yanının önceden plan yapmasından mutlu oldu.

Ellerini onun kalçasına yerleştirip poposunu kendine doğru çekti ve başını eğip burnunu onun boynuna sürttü. Alana ürperip boynunu devirip ona yaklaştırdı Chandler gülümsedi. "Tahmin et bakalım, ne olacak?"

Alana ellerini onun koluna koydu ve küçük tırnakları Chandler'ın etine battı. "Şimdi tatlı mı istiyorsun?"

Chandler güldü. "Az çok."

Alana başını yana çevirerek somurttu. "Sanırım hayal kırıklığı içindeyim."

Chandler onun iştah açıcı altdudağını dişleri arasına alıp ısırıldı. "Birkaç dakika sonra olmayacaksın."

Chandler'ın parmakları kot pantolonunun düğmesine kayınca Alana ürperdi. Chandler düğmeyi açtı ve fermuarın metalik sesini duyunca neredeyse inledi ve pantolonu külotuyla birlikte Alana'nın biçimli bacaklarından aşağı itti. Sonra inanılmaz bir hızla tişörtünü çıkardı. Sutyeni yoktu.

Göğüslerini avuçlayarak uçlarını parmaklarının arasında sıkıştırıp çevirdi ve başını indirip omzundaki büzülmüş deriye bir öpücük kondurdu. "Sargıyı takman gerekmiyor mu?"

"Sanmıyorum," dedi, boğuk bir sesle. "Artık pek acı-mıyor."

"Hımm..." Öfkeli, küçük yara izini bir kez daha öperken Alana'nın nabzının hızlandığını fark etti. "Böyleyken senden çok hoşlanıyorum."

"Ne?" Sırtını gerip geri çekilince göğüsleri Chandler'ın eline yapıştı.

Chandler meme uçlarını koparırcasına sıkarken Alana'nın nefessiz kaldığını görünce sırtıttı. "Lavabomun önünde, çıplak duruyorsun."

Alana'nın yumuşak kahkahası mutfağı aydınlattı. "Perdeler kapalı mı?"

"Elbette." Kalçasını Alana'nın poposuna yaklaştırıp kulağına mırıldandı. "Seni her gün böyle görürsem, hayatım mükemmel olur."

"Her gün mü?" Alana'nın kaslarının gerildiğini fark etti ve kısık sesle söylendi.

O yorumun üzerinde durup takıntı yapmasına zaman tanımayı istemeyen Chandler eliyle onun boynunu tutarak başını geri itti ve öptü. Diliyle ağzının içine girerken kravatı çekip çıkardı.

“Gözlerini kapat.”

Alana biraz geri çekildi ve kaşlarını indirerek omzunun üzerinden Chandler’a baktı. “Neden?”

Chandler sırttı. “Bana güven. Zevk alacaksın.”

Kısa bir süre geçti ve Alana derin bir nefes verdi. Gözlerini kapatarak kollarını göğsünün altında kavuşturdu. “Niyetin ne?”

“Göreceksin. Gözlerini kapalı tut.” Gözbağını başma bağlarken Alana’nın yumuşak nefes alışıyla erkekliğinin harekete geçtiğini hissetti. Bundan hoşlanmıştı. Çok hoşlanmıştı.

“Chandler?” Sesinde gergin bir heyecan vardı ve ellerini kaldırdığında parmakları gözbağının kenarlarında gezindi.

Chandler onu döndürdü ve bakışı bedenine çevrildi. Göğüslerinin koyu pembe uçlarının sertleştiğini görünce gülümsedi. “Çok güzelsin.”

“Çırlıçıplağım, gözlerim kapalı ve sen giyiniksin.”

“Doğru.” Bir sonraki sözcükleri ağzıyla hapsedti. Uzun süre giyinik kalmayacaktı. “Benim için hazır mısın?”

Alana dudağını ısırarak başıyla onayladı.

Chandler kalçasından kavrayarak onu yukarı kaldırdı. Akıllı kızdı. Bacaklarını Chandler’ın beline doladı ve görmeyen ağzını buldu. Chandler onu mutfak masasına götürüp oturttu. Poposu soğuk masaya dokununca tiz bir ses çıkardı. Chandler geriye bir adım atarak onun görüntüsünün tadını çıkardı. Alana masanın kenarlarını sıkıca tuttu. Chandler açık bacaklarının arasındaki parlamayı görebiliyordu.

Gözleri kapalı, ona güvenerek orada oturmuş şekliyle ilgili bir şey ve ona ne kadar derin duygular beslediğini fark etmek Chandler'ı çıldırtmıştı. Bunu uzatmak, onu yavaş yavaş baştan çıkarmak istiyordu ama beklemek onu öldürebilirdi.

"Chandler?" Göğsü hızla kalktı ve Chandler inledi.

Aceleyle giysilerini çıkarıp ona saldırdı. Islak, derin öpücüklerle ağzına sahip oldu ve boynuna doğru hareket ederek, alev alev göğüslerine bir yol çizip daha aşağı indi ve orada ağzı ve diliyle içine girdi. Alana'nın tadı onu çıldırmanın eşiğine getirmişti. Kabarık dudaklarında Chandler'ın ismi kısık bir çığlık olan Alana sarsılarak geldi.

Onu masadan kaldırıp, dizlerinin üstüne çökmesi için yönlendiren Chandler'ın elleri titriyordu. Bundan sonra olanın içindeki güzellik, Chandler'ın ne istediğini söylemek zorunda kalmamasıydı. Parmaklarını Alana'nın saçlarının arasına soktu ve sıcak ağzı erkekliğini sarınca inledi.

Sertçe emerek, onu alabildiği kadar derine çekip diliyle uzunluğun altına kadar indi ve Chandler'ın hoşlandığını gösterdiği şekilde hayalarını avuçlayarak ovuşturdu.

"Kahretsin!" diye inledi Chandler, kalçası ileri geri hareket ederken ve Alana hayalarını sıkıştırırken. Böyle gelmek istemiyordu. Hayır, onun derinlerinde olmak istiyordu.

Orada olmaya ihtiyacı vardı.

Kendini geri çekip Alana'nın kolunu yakaladı ve onu yukarı kaldırdı. Bedeni titriyordu ve onu döndürüp masaya yaslarırken erkekliği zonkluyordu. Alana'nın bacaklarını açtı ve bir kolunu altından geçirip onu parmaklarının ucuna kaldırdı. Elini onun sırtında gezdirerek tam poposunun üstünde durdu.

"Dayanamıyorum," dedi, erkekliğinin ucu onun kıvrım-

larını aralayana kadar ona yaklaşıarak. "Bu sert olacak."

Alana başım kaldırdı. "Dayanabilirim."

Ani bir şehvet duygusuyla doldu ve bunu başındaki güzel bir koro gibi algıladı. İleri atılıp onun içine girerken, gırtlğından boğuk bir ses geldi. Derin girişle haykıran Alana'nın sırtı gerildi. Birkaç santim dışarı kayıp bir kez tekrarladı ve sonra ritim duygusunu kaybedene ve artık dayanamayana kadar içeri dışarı devam etti. Göğsünü Alana'nın sırtına bastırarak eğilip içine girdi. Masa zeminde hafifçe hareket ediyordu ve Chandler ellerini onun sırtından kalçasına indirdiğinde parmakları etine battı.

"Tanrım," diye inledi Alana, çılgınca geriye, ona doğru hareket ederek. "Chandler!"

Sıkı duvarları Chandler'm erkekliğini sarsıyordu ve işte bu kadardı. Bitmişti. Başını Alana'nın ensesine yasladı, kalçası bir kez daha ileri gitti ve şiddetli bir şekilde boşaldı. Kahretsin, mahvolmuştu. Alana onu mahvetmişti.

Bacakları yeniden bedenini kaldıracak gücü bulana dek bir ömür geçmesi gerekti. Onun içinden kendini çekti ve onu döndürdü. Kravatı çözdü, yakınında tutarak kollarını ona doladı ve alnını onun alnına bastırdı.

Alana'nın gözleri kapalıydı ve yumruk yaptığı elleri Chandler'ın göğsünde, titriyordu.

Chandler kaygılandı. "İyi misin?"

Alana başıyla onayladı ama konuşmadı.

Chandler'ın kalbi gümbürdeyerek atıyordu. Sert davranmıştı. Lanet olsun, meşeden yapılmış ağır masayı yerinden yarım metre kadar oynatmışlardı. "Canını mı acıttım Alana?"

"Hayır!" Gözlerini açtı. Yanakları hafifçe pembeleşmişti. "Tam tersi. Yalnızca çok... müthişti. Sanırım birkaç beyin hücremi yok ettin."

Chandler başını geri atarak güldü. "Birkaç beyin hücreni mi yok ettim?"

"Evet." Kalın kirpiklerinin ardından ona bakarak gülümsedi. "Kontrolünü..."

Chandler yine sertleşmeye başlıyordu. "Kontrolümü ne?"

Çenesini sevimli bir utangaçlıkla kaldırdı. "Kontrolünü kaybetmenden hoşlanıyorum."

Kahretsin, yine onun içinde olmak istiyordu. "Ben de hoşlanıyorum." Parmak uçlarını Alana'nın çenesinin altına yerleştirerek ona baktı. "Ve senin kontrolünü kaybetmeni seviyorum."

Alana'nın ağzı karşı çıkmak ister gibi açıldı ama bembelli olanı yadsıyamadan önce Chandler onu öptü. Onu yukarıda, *yatağında* istiyordu ama merdivenin üstünde yoldan çıktılar ve sarsıntıdan ağrılaması için kolunu Alana'nın sırtına koyup bacaklarının arasına daldı.

Daha sonra, epey sonra, odaya gitmeyi başardılar. İki si de bitkindi ve Chandler kendini maratona katılmış gibi hissediyordu.

Elini tembel tembel Alana'nın sırtında gezdirdi. Aşağı yaklaştığı her sefer parmakları poposunun kabarıklığına sürtündüğünde Alana ürperiyordu. Chandler elbette bunu yapmaya devam etti.

Yanağını Chandler'm göğsüne yaklaştırdı ve derin bir nefes verdi. "Aşağıda, insanların yemek yediği masada yaptığın şey pek uygun değildi."

Chandler kahkaha attı. "Senin uygunlukla derdin ne?"

Alana'nın dudakları yukarı kıvrıldı. "Uygun davranışlar konusunda sürekli insanlara ders verdiğim için sanırım ben de her zaman öyle davranmam gerektiğini hissettim."

"Hissettin." Geçmiş zaman kullandı. Chandler kaşlarını kaldırdı.

Alana güldü. "Evet, seninle asla uygun davranabileceğimi sanmıyorum."

Chandler'ın kalbi kaçak içki içmiş de dokunmuş gibiydi. "Çok doğru," diye mırıldandı. Ve sonra onu çekebileceği kadar yakınına yaklaştırdı ve bir daha kimsenin ona yaklaşıp zarar vermeyeceği konusunda sessiz bir söz verdi.

On Beşinci Bölüm

Alana pazar sabahı kasları hoş bir şekilde ağrıyarak uyandı. Uzun yıllardır ilk kez, pazartesi sabahı olmasını sabırsızlıkla beklemiyordu. Chandler'la ve parmaklarıyla, diliyle, ağzıyla ve onun her şeyiyle bir hafta daha istiyordu.

Deli gibi sırtarak yana, Chandler'ın dakikalar önce bulunduğu tarafa döndü. Gerinerek elini çarşafın üstüne uzattı. Chandler'm cep telefonu çalmış, ikisini de uyandırmıştı. Chandler yanıt vermemişti. Onun yerine... Alana'yla tatlı bir şekilde ve ağır ağır *sevişmiş* ve ikisi de şiddetli bir orgazm yaşamıştı.

Telefon hâlâ komodinin üstünde duruyordu.

Alana acil bir durum olmamasını umut etti çünkü Chandler aşağıdaydı ve yine kahvaltı hazırlıyordu. Tembelliği bırakıp yataktan kalkması gerekiyordu ama kemiklerini pelte gibi hissediyordu.

Hımm. Duş. Yıkanma konusunda artık asla aynı şekilde düşünmeyecekti.

Ani bir huzursuzlukla göğsünün altında bir düğüm oluştu ve sırtüstü döndü. Ansızın açılan gözlerini tavana

dikti. Tüm haftayı... seksi, konuşmaları, yemekleri aklından geçirdi.

Kahretsin, Chandler yemek pişirebiliyordu.

Yaptıkları hiçbir şey sıradan değildi. Yalnızca tek gecelik değil, tek haftalık bir ilişkiydi. Yoksa tek işlik bir ilişki miydi?

Ellerini yüzüne çarparak sızlandı. Nasıl bu noktaya geldiklerini düşünmek için pek zaman harcamamıştı. Ve bu aptalca olmalıydı. Dışarda onu korkutmak, belki de ona zarar vermek isteyen biri vardı ve bir haftadır tüm yaptığı, her şekilde seks yapmak ve evcilik oynamaktı.

Pişmanlık duymak yerine biraz mutluluk hissetti ve bu kadarı bile onu dehşete düşürdü.

Doğrularak oturdu ve çarşafı göğsüne çekerek odayı inceledi. Geçen hafta... evet, mükemmeldi ama bitmek zorundaydı. Kalbi acıyla kıvrandı ve dehşet damarlarındaki kanı dondurdu. Her şey söylenip yapıldığında, Chandler'la kendisinin durumu ne olacaktı? Kalbi bir gelecekleri olduğunu söylemek istiyordu ama beyni kalbine çenesini kapatmasını çünkü pek umutlu olmadığını söylüyordu.

Yataktan fırlayıp giysilerini aradı ve o anda, onun odasında uzun süredir hiçbir şey giymediğini fark etti. İç çekerek Chandler'ın tişörtünü aldı ve üstüne geçirdi. Bu hareketle omzunda önemsenmeyecek ve kesinlikle kalbindeki duygular kadar güçlü olmayan bir sızı hissetti.

Bunca yıldan ve bundan kaçınmak için yaptığı her şeyden sonra, annesinin nasıl hissettiğini sonunda anlamış ve...

"Yeter," dedi yüksek sesle, elleriyle yüzünü ovuşturarak. Panik duygusu boğazında acı bir ilacın bıraktığı tat gibiydi. "Sen ona..."

Cümleyi bitirmeyi bile reddederek, birkaç derin nefes aldı ve banyoya yöneldi. *Kendi diş fırçasını onun eşyala-*

rımın arasından alırken midesi düğüm düğümdü. Bu... bu çok ciddiydi ama Chandler için öyle miydi? Ya Alana için?

Hızla dişlerini fırçalayarak yüzünü yıkadı ve kendine geldi. Nörotik ve aşırı aptalca eğilimleri bu mutlu, eğlen- celi ve seksi iki kişilik ilişkiyi kâbus gibi bir dörtlü ilişki- ye dönüştürmeyecekti. Kimse diğeri için ölümsüz duygu- lar açıklamamıştı ve kimse zarar görmüyordu. Her şey yolundaydı. Annesi gibi değildi. Alana saplantılı değildi.

Kendi fırçasını alıp çabucak saçlarını fırçalayarak ken- dine çenesini kapatmasını söyledi ve fırçayı *onun* lavabo- sunun üstüne koydu.

Aşağı inmiş, neredeyse mutfağa girmek üzereyken sesleri duydu.

"Neredeyse bir haftadır tek bir telefonumu bile yanıt- lamadın. Senin derdin ne?"

Ah, kahretsin.

Alana Chad'in sesini tanıdı ve yemek odasında dona- kaldı. Kapı tam oradaydı ve bir saniye sonra Chandler'ın elinde bir tavayla, üstü çıplak, altında pijama altıyla mutfakta yürüdüğünü gördü.

Olamaz... elinde tavayla çok seksi görünüyordu.

Tamam. Odaklan. Önceliklerini düşün, dedi kendi kendine. Şu an konu Chandler'm çekiciliği değildi. Konu fark edilmeden nasıl yukarı çıkacağıydı.

"Meşguldüm," diye karşılık verdi Chandler, kuru bir sesle. "Ve mesajlarını dinledim. Önemli bir şey yoktu. Dü- ğünden falan söz etmiyordun. Ölüm kalım meselesi yoktu."

"Hadi canım sen de." Masaya... o mutfak masasına yaslanan Chad ortaya çıktı.

O masanın üstünde yaptıklarının görüntüleri Alana'nın beynine saldırdı. Buradan çıkmalıydı ama o noktada donup kalmıştı. Küçük bir gürültüde Chad onu

ağabeyinin tişörtü içinde görebilirdi ve çok tuhaf bir durum olurdu.

"Chase'in telefonlarına bile yanıt vermemişsin." Chad'in sesindeki suçlayıcı tonu duyan Alana'nın kaşları çatıldı. "Ve gerçekten yanıtlamalıydın."

"Neden?" Kollarını kavuşturup kardeşinin karşısında duran Chandler görüntüye girdi. Yan yana durduklarında daha uzun boylu ve daha esmer olan Chandler'dı ama benzerliği görmek kolaydı. Aynı koyu renk saçlar ama Chad'in saçı daha kısa ve dağınıktı. Çıkık elmacikkemikleri ve sert çene yapılarıyla, profilleri neredeyse aynıydı. "Dur tahmin edeyim. O da senin gibi ve başkasının işine karışmaması gerektiğini bilmiyor."

Chad başını yana çevirdi. "Sen ağabeyimizsin ve bu yüzden karışabiliriz."

"Zırva."

"Sen bize öyle davrandın."

"Siz on altı yaşındayken." Chandler'ın sözlerinde gerçek kızgınlık yoktu ama Alana kendini fazlalık gibi hissetti.

Evet, dalga geçmiyordu, fazlalıktı ve oradan hemen ayrılmalıydı.

"Ayrıntılar." Chad'in yüzünde, ülkedeki tüm kadınları onunla yatmak istetecek bir gülümseme belirdi. Elbette şimdi o, sadece bir kadınla yatmayı düşünüyordu. Beysbol oyuncusu iç çekti. "Vay canına, kesinlikle tuhaf bir şeyler oluyor. Chase dün gece kâğıt oynamaya gitmediğini..."

"Yoksa yaramaz çocuklar ağabeylerini mi özlediler?"

"Belki."

Chandler sırtıttı. "Bazen kızlar gibi dedikodu yaptığınızı düşünüyorum."

Alana dudaklarını sıktı.

"Kahretsin." Chad bacaklarını uzatıp bir ayağını diğerrinin üstüne attı. "Gerçekten Chase'le konuşmalısın."

Chandler iç çekti. "Bak, yaptığım şey sizi..."

"Lanet olsun Chandler, Maddie hamile."

Alana'nın ağız da Chandler'la aynı anda açıldı. Chandler geriye bir adım attı ve Alana artık onun yarısını görebiliyordu. Kolları yanına düşmüştü. "Hadi canım sen de?"

"Evet, bu yüzden seni arıyordu. Seninle güzel haberi paylaşmak istiyordu." Chad ellerini masadan kaldırdı. "Henüz nişanlı bile olmadıkları düşünülürse Maddie'nin annesi ve babası Chase'i öldürecekler."

"Chase yüzüğü seçti. Bunu biliyorsun. Doğru zamanı bekliyor." Bir sessizlik oldu. "Sanırım fazla bekledi."

"Evet ama bunu biliyorlar mı?" Chad güldü. "Bay Daniels'la yapacakları konuşmaya tanık olmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Chase'i canlı canlı yiyecek."

"Evet." Chad sırtıyordu.

Bir sessizlik daha oldu. "İnanmıyorum... Chase son buraya geldiğinde, Maddie'nin grip olduğunu söylemişti. Vay canına. Bu... Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum." Chandler'ın sesinde şaşkınlık ve gerçek mutluluk vardı. "Chase baba mı olacak?"

"Biz de amca olacağız."

"Amca mı?" Chandler kıkırdadı. "Olamaz... bu gerçekten harika."

Orada durmuş, kendisini ilgilendirmeyen şeyleri dinleyen Alana kalbinde... derin bir heyecan, onlara katılıp kutlama ve kollarını Chandler'a dolama dürtüsü hissetti. Bu mutluluğun bir parçası olmak istedi çünkü bunu Chandler'la *paylaşmak* istedi.

Vay canına.

Hissettiklerini yadsıyamazdı.

Yüzünden kan hızla çekildi. Çevresindeki duvarlar hareket edip üstüne geliyor gibiydi. Tavan bir-iki metre aşağı inmiş olmalıydı çünkü dik duramıyordu. Midesi kassıldı. Kalp krizi mi geçiriyordu? Ah hayır, bu çok daha kötü bir şeydi.

Chandler Gamble'a âşık olmuştu.

En küçük kardeşi için çok heyecanlanan Chandler orada durmuş deli gibi sırtıyordu. Chase baba mı olacaktı? Kendisi amca mı olacaktı? Hadi canım. Küçük bir erkek iyi olurdu. Küçük bir kız olursa, hiçbir erkek üç kardeşin elinden kurtulamazdı.

Chad başka bir konuya atlayacakmış gibi görünürken yemek odasından çekilen bir iskemle sesine benzer bir ses duyuldu ve ikisinin de dikkatini çekti.

Aynı anda döndüler.

Gözleri kocaman açılmış ve yüzü kıpkırmızı olan Alana masanın birkaç metre ötesinde duruyordu. Chandler onu süzdü ve yutkundu. Onu kendi giysileri içinde görmeye bayılıyordu.

Ama Chad'in onu neredeyse çıplak görmesi fikrinden hoşlanmamıştı.

Ayrıca kardeşleriyle Alana hakkında konuşmaya hazır değildi, bu yüzden aradıklarında evde olmadığını düşünmeleri için telefonlara yanıt vermemişti. Besbelli kardeşleri iki yaşlı kadın gibi dedikodu yapıyorlardı ve üstelik Chandler için Alana bu iki pisliğe anlatmayacak kadar özel ve önemliydi.

Chad'in gözleri, Noel sabahı bir çocuğun gözlerinin açıldığı kadar büyüdü. Alana'ya daha önce onu hiç görme-

miş gibi bakıyordu. Ve eski halkla ilişkiler uzmanının daha önce asla böyle görmemişti. Görseydi, Bridget çok mutsuz bir yeni evli olurdu çünkü Chandler kardeşini cinsel organından yoksun bırakırdı. Chad yavaşça Chandler'a döndü. "Kahretsin! Burada neler oluyor?"

Kollarını kavuşturdu ve "Benimle dalga geçme" diyen bir bakışla ağabeyine baktı. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ah, lanet olası bir görüşüm var ama yanılmış olmak için dua ediyorum."

Chandler öfkelenmeye başlıyordu ve karşısındakinin kardeşi olduğunu ve kışına tekme vurma'nın *yakışıksız* olacağını kendine hatırlatmak zorunda kaldı. "Söyleyeceğin şeye dikkat et." diye uyardı, alçak sesle. "Dalga geçmiyorum."

Mutfak masasından uzaklaşıp yemek odasına göz atan Chad'in yüzünde inanmayan bir ifade belirdi. "Bu, lanet olası Bayan Gore."

Chandler ellerini yumruk yaparak kapattı. "Chad..."

"Bana her yaklaştığında, kendimi korumak zorunda hissettiğimi eminim unutmadin. Ya da Bridget'a şantaj yaptığı gerçeğini. Ya da lanet olası Medusa'dan bile daha kötü olduğunu."

Bu kadarı yeterdi. Nankör kardeşini evden atmasına ramak kalmıştı ki Alana'nın sesi onu durdurdu.

"Sana her yaklaştığımda güvendeydin," dedi. Soğuk bir ifadeyle Chad'e bakarken sesi gergindi. Başka biri etkilenmediğini düşünebilirdi ama Chandler onun altdudağındaki hafif titremeyi ve duruşundaki sertliği fark etti. "Lütfen Chad'i kutladığımı söyle. Araya girdiğim için özür dilerim."

Chandler onun dönüp odadan çıkmasını izledi. Arkasından gitmek istiyordu ama ondan önce yapması gereken başka bir şey vardı ve kardeşiyle kavga etmeye ha-

zırlandı. Kolunu geri çekti. Yumruğunu çenesine indirdi.

Chad yana kaçtı ve kendini masanın üstünde buldu. "Tanrım." Çenesini tutarak doğruldu. "Bu da neydi böyle?"

"Bu soruyu soracak kadar budala mısın?" dedi Chandler öfkeyle. Bu salak, başına çok sayıda hızlı top darbesi mi almıştı? "Bak, senin üzerinde iyi bir etki bırakmadığını anlıyorum ama aklını başına topla. Evet, sevgiline şantaj yaptı. Kötü bir davranıştı. Kabul ediyorum." Göz temasını sağlamak için Chad'in tam karşısına dikildi. "Ama Alana olmasaydı... Hayır, çeneni kapat. Henüz bitirmedim. O olmasaydı, Bridget de olmayacaktı. Kim bilir hâlâ kimlerle vakit geçiriyor olacaktın. Ve Alana seninle çıkması için onu zorlamasaydı, sen de çok iyi biliyorsun ki Bridget seninle olmayacaktı."

"Ashında bu biraz onur kırıcı oldu."

"Gerçek bu." Ona bir kez daha vurmamak için geriye bir adım attı. "Alana'ya teşekkür etmen gerekirken ona bir teröristmiş gibi davranıyorsun. Buna şimdi bir son vereceksin. Senin lanet olası minnettarlığını ve saygını hak ediyor. Ayrıca müstakbel karın ve sevinçle imzaladığın milyonlarca dolarlık yeni sözleşmen için kocaman bir teşekkür hak ediyor."

Chad başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum ve evet, sersem gibi davrandım. Ama..."

"Ama ne?"

"Evet." Gözleri öfkeyle parıldadı. "Bridget'i utandırdı. Onu iğrenç hissettirdi ve onu bu karmaşanın içine itmesi bizim yararımıza olduysa da Bridget'e nasıl davrandığını unutmakta zorlanıyorum."

Chandler konu insanlarla uğraşmaya gelince, Alana'nın mükemmel yöntemleri olduğu konusunda tartışamazdı ama Chad'in ona davranış tarzı doğru değildi.

"Onunla yatıyor musun? Kahretsin. Bu saçma bir soru. Senin tişörtünü giymişti. Sanırım sana Noel için aldığım tişörttü."

"Çeneni kapat, Chad."

Chad çenesini ne zaman kapatacağını asla bilmezdi. "Ona karşı duyguların var mı? Lanet olsun, sen ona..."

"O benim için vuruldu, geri zekâlı. Artık çeneni kapat-san nasıl olur?"

Kardeşi zırvalamayı kesti ve gözlerini kısarak ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Chandler onu evden atmaya hâlâ biraz istekli şekilde tezgâhtan tavayı aldı ve Chad'e geçen pazartesi günü olanları anlattı. Chad'in gözlerinde aniden beliren ufacık saygı parıltısı, yalnızca Chandler'm tavayı onun başına indirmemesine yaradı.

"Lanet olsun." Chad göğsünde bir noktayı ovuşturdu. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Yalnızca..."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," diye söylendi Chandler ocağa dönerek. "Beni daha fazla kızdırmayacaksan, artık kahvaltı hazırlayacağım."

"Davetli değil miyim?"

Chandler omzunun üzerinden sert bir bakış attı.

Chad yavaşça geri çekildi. "Tamam. Özür dilerim. Haklısın. Bir pislik gibi davrandım."

"Bunu söylemen gereken kişi ben değilim."

Kardeşi de kendisi kadar inatçıydı ve Chad'in özündeki samimi olduğunu bilse de yakın bir zamanda bunu Alana'ya söyleyeceğini öngörmüyordu. Chad bundan kısa bir süre sonra evden ayrıldı. Chandler kızgın bir şekilde tavayı sertçe ocağın üstüne bıraktı. Kardeşleri Alana'ya alışmak zorundaydılar çünkü o hiçbir yere gitmiyordu.

On Altıncı Bölüm

Alana'nın boğazındaki yanma, ona buradan gitmesi gerektiğini söylüyordu. Chad'in sözleri ve kendisine karşı davranışları şaşırtıcı olmasa da canını acıtmıştı. Chandler'ın ona yumruk attığını duyduğuna emin olması, durumu daha da kötüleştirmişti. İsteddiği son şey, kardeşler arasında çatışmaya neden olmaktı.

Kalması gereken odaya girdi ve neredeyse hiç yatmadığı yatağın yanında durdu. Dönüp saçlarını kulaklarının arkasına atarken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Chandler amca olacağına çok sevinmiş gibiydi. Alana onun bir bebeği kucığında tuttuğunu kolayca hayal edebiliyordu. Mükemmel bir baba olurdu. Alana bundan emindi.

Bu... bu iş çok ileri gitmişti.

Dairesine geri dönmesi güvenli değildi ve Alana aptal değildi. Tamam, besbelli bu duruma düştüğüne göre çok akıllı da değildi. Bir otele gitmeliydi ama sonra ne yapacaktı? Onu koruyacak başka birini bulacak ve işine fazla karışmamasını mı sağlayacaktı? Başka birini bu işe bu-

laştırmak tüylerini ürpertiyordu ama yakasını bu durumdan kurtarmak zorundaydı.

Neredeyse yatağa oturup deli gibi ağlayacaktı ama bacaklarının düz durması için kendini zorladı.

Tişörtü üstünden çıkarıp yere bıraksa da Chandler'ın kokusu tenine yapışmıştı. Banyoya yöneldi ve duşu açıp suyu sıcaklaştırdı. Duşun altına girip sabit akıntıyı hissedince kalbindeki ağırlığı fark etti. Her nedense teni bere-
li, fazla hassas gibiydi. Suyun akışını sırtında hissetmek için yavaşça hareket etti.

Âşık olmuştu.

Asla annesi gibi olmayacağına yemin ettikten sonra gitmiş ve bunu yapmıştı. Çünkü onun için de böyle başlamamış mıydı? Alana gerçekten bilmiyordu ama Chandler'la arasında olan her neyse, seksin ve iyi zaman geçirmenin ötesindeydi. Şekil değiştirmiş ve göğsünde düğümlenen yakıcı bir tutkuya dönüşmüştü.

Gerçek şuydu ki Chandler için ne hissederse hissetsin ona ait değildi ve kardeşleri onu asla kabul etmezlerdi. Chad'in ortaya çıkması sert ve gerekli bir alarm görevi görmüştü.

Alana daha fazla bağlanmadan uzaklaşmalıydı ama bu da aptalcaydı çünkü daha ne kadar bağlanabilirdi?

Gözlerini kapattı, başını geriye attı ve kokusu gibi Chandler'ın varlığını da temizlemesini dileyerek suyun gerekeni yapmasına izin verdi ama bu aptalcaydı, öyle değil mi?

Kendi kendine bunun yine de iyi bir şey olduğunu söyledi. Yarın işe, gerçek hayata geri dönecekti. Hâlâ işine sahipti. O hâlâ elindeydi.

Alana yalnız olmadığını tam olarak nasıl anladığına emin değildi. Banyo kapısı açılırken bir gıcırtı duymamış

ve duşun cam kapısının açıldığını fark etmemişti ama gözlerini açmadan bile Chandler'ın orada olduğunu biliyordu.

Üstü çıplak, pantolonu edepsiz bir şekilde kalçasının altında, öylece duruyordu. Aç bakışı Alana'nın bedeninde gezinirken bazı bölgelerde daha uzun kaldı. Bedeninin buna karşılık verme şekli Alana'yı kızdırdı. Onun açgözlü bakışı karşısında göğüs uçları sertleşti ve damarlarında sıvı alev dolaşmaya başladı. Dudaklarından kesik nefesler alıp verirken Chandler'ın bakışı sonunda dudaklarında durdu.

Biraz anlamsız görünse de şu an kendini inanılmayacak kadar savunmasız hisseden Alana kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Duşta çıplak olmak sıradan bir konuşmayı kolaylaştırmıyordu.

"Kendini gizlememelisin. Çok güzelsin."

Bu sözcüklerle Alana'nın karnında kelebekler uçuşmaya başladı ama kollarını indirmede. "Tebrikler," dedi pat diye ve ağzından ne kadar sıradan bir şey gibi çıktığını fark edince kızardı.

Chandler kaşlarını kaldırdı.

"Maddie'nin hamileliği için. Ne güzel bir haber." Tırnakları kollarına batıyordu. "Hepiniz için çok mutluyum."

"Mükemmel bir haber. Chase harika bir baba olacak." Akan suyu umursamadan duşun yan duvarına yaslandı. Alana farkındaydı. Chandler'ın göğsünden akan suyun sert karın kaslarına inmesini izledi. "Ama buraya bunu konuşmak için gelmedim."

Alana'nın midesi kasıldı. "Bunun için gelmedin mi?"

Chandler başını salladı. "Chad'in aşağıda söylediği yanlış. Sen olmasan onunla evlenemezdi ve bunu biliyor. Özür dilediğini bilmeni istiyorum."

Chandler'ın bunu söylemekteki niyetinin iyi olduğunu bilse de Chad'in yumruktan önce özür dilediğinden kuşkuluydu. "Önemi yok."

"Hayır. Önemi var."

Buna nasıl yanıt vereceğini bilmeyen Alana yavaşça döndü ve sıcak suyun yüzüne akmasını sağladı. Batan suyu teninde hissediyordu. "Konuşmak istemiyorum."

"Bu bir davet mi?"

Olmamalıydı. Chandler'la bu çizgiyi aşmanın akıllıca olmadığını biliyordu. Bedeni ve kalbi kafasıyla savaş halindeydi. Ona gitmesini söyleyip çantasını hazırlamalı ve buradan cehennem olup gitmeliydi ama...

Ama bir kere daha olamaz mıydı? Bir gece daha? Sonucu değiştirmeyecek, kalmak sonradan kesin olarak gelecek darbeyi sertleştirmeyecekti. Sadece pek akıllıca olmayacaktı. Ama Alana bu konuda başından beri pek akıllıca davranmamıştı ve işte şimdi bu haldeydi. Göğsünde derin bir sızı duymaya başlamıştı bile.

"Alana..."

Dudaklarında kendi ismini duymak konuyu kapatmıştı. O kadar baştan çıkarıcıydı. Chandler dilinde onun ismini tadar gibi söylemişti. Alana omzunun üstünden ona bakarak iç çekti. "Evet."

Chandler ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süreyle baktı ve sonra rekor sayılacak bir hızla pantolonunu çıkardı. Uyarılmış, sert ve kalın erkekliği gururla ortaya çıktı ve Alana'nın içi eridi.

Düşün içine girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ellerini onun kalçasına yerleştirdi ve kulağına fısıldayarak konuştu. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Alana ürperdi. "Biliyor musun?"

"Evet." Omzundaki yarayı öptü ve davranışındaki tat-

hlıkla Alana'nın kalbi sıkıştı. "Kaçacaksın."

Kolları göğsünde duran Alana ciddileşti. "Ben... ben ne demek istediğini anlamadım."

"Çok kötü bir yalancısın." Onu döndürdü ve bileklerini kavradı. Soğuk seramiğe yaslanana kadar onu duvara itti. "Gözlerinde o bakış var. Daha önce asla görmediğim... farklı bir ruh hali. Ama o bakışı görüyorum. Kaçacaksın."

"Öyleyse gözlerini kontrol ettirmelisin."

"Ukala," diye mırıldandı Chandler. "Hâlâ çok kötü bir yalancısın. Ve bir şey daha söyleyeyim mi? Sorun değil." Bileklerini tek eline alıp serbest elini Alana'nın kalçasına koydu. Alnını onun alnına dayadı ve derin bir nefes aldı. "Geceleri uyumana ve daha iyi hissetmene yardımcı olarsa kaç. Bu yapabileceğin en kötü şey değil."

Alana yadsımak istiyordu çünkü ne kadar doğru olsa da bu suçlama onu zayıf hissettiriyordu.

"Yani kaç. Umurumda değil." Dudakları onun yanağında gezindi ve dişleri kulak memesini yakalayıp Alana'nın inlemesine neden oldu. "Kovalamayı severim, Alana."

Alana karnında hissettiği ani şehvet duygusuyla sarıldı. "Kovalanmayı sevmem."

"Kovalayan ben olursam seversin." Alana'nın bir arada duran ellerini yavaşça başının üzerine kaldırdı ve serbest elini poposunun kavisine kaydırarak onu ayak parmaklarının ucunda duracak şekilde kaldırdı. "Seni kovalayacağım. Ve seni yakalayacağım."

Chandler yaklaştı ve erkekliğini kararlı şekilde onun midesine bastırdı. Onu eziyor gibiydi ya da en azından bir anlık panikte Alana öyle hissetti. İçindeki duygular coşmuştu. Onu itmeli ve bunu durdurmalıydı ama başını duvara yasladı ve kalçası yavaş dairesel hareketler yapmaya başladı.

“Aramızda olan sıradan bir şey değil.” Sıcak nefesi Alana’nın yanağındaydı ve onu ürpertiyordu. Sonra yine aşağı, boynuna indi. “Ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Yalnızca itiraf etmek istemiyorsun.”

“Hayır,” diye fısıldadı Alana.

“Evet.” Chandler’in sesi saf, seksi ve günahkârdı. “Bir bak kendine. İçine girmem için sabırsızlanıyorsun.”

Doğruydı. Islaktı, hazırды ve kalçası onun karşısında hareket edip duruyordu. Onu içinde hissediyordu bile ve bu uyuşturucu gibi bir istekti... bir saplantıydı.

Panik duygusuyla gözlerini açtı. “Aslında öyle...”

Chandler’m ağız dudaklarının üstündeydi, öpüşü kararlı ve sertti. Dili ağzında hareket etmeye başlayıp iniltisini susturunca Alana’nın içinde kıvılcımlar oluştu. Her şey kontrolden çıkıyordu. Kahretsin, zaten kontrol dışındaydı.

Chandler karşısında sallanarak başını kaldırdı ve konuşurken dudakları onun dudaklarına sürtündü. “Hissetmiyor musun?” Dudaklarını onun ensesinin yan tarafına bastırdı. “Hissettiğini biliyorum.”

Alana ürperdi. Tüm bedeni, dev bir nabız gibi atıyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu ama bu ateş derinde, kalbinde büyüyordu. Dudakları onun sıcak teninde dolaşırken Chandler kalçasını yine hareket ettirdi ve Alana gerildi. Bedeni onu bir pencere kadar şeffaf yapmıştı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Korkusunun ve isteğinin karışımı korkutucu bir güç seviyesi yaratmıştı. Bacaklarının arası ateş gibiydi ve tüm varlığı Chandler için yanıyordu. Dudakları bir kez daha buluştuğunda Chandler’ın parmakları poposunu sıkıyor ve dili ağzının içinde hareket ediyordu.

Chandler... o, sözcüklerin ötesinde bir şeydi.

Alana’nın ayaklarını yerden keserek kaldırdı ve ba-

caklarını araladı. Onun sıcaklığını ve sertliğini hissedenden Alana'nın soluğu kesildi. Ona yalvarmasına az kalmıştı ama Chandler daha fazla bekletmedi. Ah, hayır, Alana'nın bacaklarını kalçasına dolayıp onu erkekliğiyle aynı hizaya getirdi.

"Bana bak," dedi, sert bir sesle emrederek.

Alana önemsemek istemedi ama gözleri kendiliğinden açılıverdi. Bakışı Alana'nın nefesini kesti. Bakışı... Hayır, Alana düşündüğü şeyi görmüş olamazdı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı. Chandler'ın ailesi ondan nefret ediyordu. Alana onu bodyguard'ı olarak tutmuştu ama...

Alana birdenbire ağlamak istedi.

Chandler içine girdi, sertçe ve derine... sonuna kadar ve orada kaldı. Ondan kaçamazdı ve şu anda Alana'nın yapmak istediği son şey buydu.

"Beni hissediyor musun?" diye fısıldadı Chandler onun altdudağını ısırarak.

Alana onu her zerresinde hissediyordu. Sonra Chandler hareket etmeye başladı ve Alana'nın mücadele edecek gücü kalmadı. Bedeni Chandler'a doğru eğildi ve başını geri attı. İçe işleyen iniltisi Chandler'ı çılgına çevirdi.

Her darbeye duvara doğru yükselip, sonra onun erkekliğine doğru aşağı iniyordu. Alana bu konumda hareket edemiyordu. Tüm kontrol Chandler'daydı. Alana'nın kolları hâlâ kendi başının üzerindeydi ve Chandler'ın bedeni onu doldurup geri çekiliyor ve derinine girerek bunu tekrarlıyordu. Saniyeler içinde Alana onun temposuna uyum sağladı. İkisinin de hareketleri şiddetli ve biraz da umutsuzdu. Chandler onun bileklerini bıraktı ve Alana kollarını onun boynuna doladı. Parmaklarını etine batırma şeklinden tahrik olan Chandler onun içine girerken başının arkasını kavradı.

"Lanet olsun," dedi Chandler ağzını onun boynuna bastırarak. "Alana, artık..."

Chandleri içine girip çıkarken Alana gerildi ve her bir zerresi alev alev oldu. Arka tarafı yarın kuşkusuz biraz bereli olacaktı ama boğuk boşalma çılgılığı her şeyi söylüyordu. Yarın otururken dikkatli davranmak onu üzme-yecekti. Chandler hemen onu takip etti ve bedenleri birbirinin içinde eridi. Chandler'ın göğsü hızla yükselirken, soluyarak artçı şoklar yaşayan Alana ona kenetlendi.

"Alana," dedi Chandler soluk soluğa.

Alana başını onun sıcak omzuna indirdi ve gözyaşlarına engel olmak için gözlerini sımsıkı kapattı. Kolları titriyordu ama az önce yaptıklarıyla pek az ilgisi var gibiydi. Daha çok bugünden sonra, son kez olmasıyla ilgiliydi. Çok geç olmadan, böyle olmalıydı.

Ama küçük bir kötü ses, zaten çok geç olduğunu fısıldadı.

On Yedinci Bölüm

Alana kaçacaktı.

Chandler birçok şey olabilirdi ama kesinlikle aptal değildi. Ve söylediği yalan değildi. Az çok. Kaçmasına görünüşte izin vermişti çünkü Alana uzağa gidemeyecekti.

Onun da kendisi gibi hissettiğini biliyordu. Sözcükleri söyleyemiyor olabilirdi ama yaptığı diğer her şeyden anlaşılıyordu. Şu an, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibiydi. Yalnızca iki seçeneği vardı: sonuna kadar mücadele etmek ya da kaçmak.

Alana kaçacaktı.

Chandler, pazar gününün devamında onu oyalamış ve mantıksız planını yapması için ona zaman bırakmamıştı ama gün ağarırken, işe gitmesi için fazla erken bir saatte yataktan sıvıştığında Chandler uyanmıştı.

Ne yazık ki onu evde tutacak başka bir bahanesi yoktu.

Evde.

Son günlerde her nasılsa Chandler'ın evi onların yuvası olmuştu. Yan odada giysilerini ve özel eşyalarını topladığını bilmesine karşın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Gittiğini Chandler'a söyleyecek miydi? Yok-

sa çantalarını gizlice mi çıkaracaktı? Merak içindeydi ve olabilecekleri bekleyerek yatakta kalmak ona zor geliyordu.

Onu durdurmaya çalışsa Alana'nın daha sertçe karşı koymasından başka bir işe yaramayacaktı ama elbette Chandler onun şehirde kendi bodyguard'ı olmaksızın dolaşmasına göz yummayacaktı. İş ilişkisi içinde olduğu başka birinin gözünün önünden kaybolmasına izin vermezdi ama bu durum farklıydı. Duygular ve daha birçok şey işe karışmıştı ve işte bu yüzden bir müşteriyle ilişkiye girmek kesinlikle doğru değildi ama Chandler bu meseleyi de halletmişti. Alana'nın taksi çağırması ihtimaline karşı, Murray caddenin köşesinde park etmiş bekliyordu.

Lanet olası Chad ve ağzı. Kardeşinin yüzüne bir yumruk daha atmak geldi Chandler'ın içinden ama Chad gelmemiş ve kendini rezil etmemiş olsaydı bile bu kaçınılmazdı. Derinleşen duyguları olmasa da bir şey Alana'yı harekete geçirecekti. Chandler bir psikolog değildi ama Alana'nın bağlanmakla ilgili sorunlarının annesiyle ilgili olduğu belliydi ve Chandler böyle bir şeyin üstesinden nasıl gelebileceğini bilmiyordu.

Ama gelecekti.

Chandler asla vazgeçmezdi.

Alana'nın koridordaki yumuşak ayak seslerini duyunca sessiz bir şekilde yatak odasının kapalı kapısına baktı. Bağlanmış olmalıydı çünkü bu şekilde yatmak hayatında yaptığı en zor şeydi.

Tam Alana'nın gideceğini düşündüğünde onun kapının dışındaki adımlarını yine duydu. Gözlerini kapattı ve uyur gibi nefesini yavaşlatmaya çalıştı. Kapı açıldı ve Alana'nın içeri süzülüp, yavaşça yattığı tarafa geldiğini hissetti. Hoş vanilya ve leylak kokusu Chandler'ın duyularını ve her zaman hazır erkekliğini anında harekete geçirdi.

Alana'nın yumuşak dudakları yanağına sürtündü ve fısıldadı. "Hoşça kal."

Ve sonra gitti.

Chandler ön kapının kapandığını ve alarmin yeniden kurulduğunu belirten sesi duyana kadar yatakta kalmak için kendini zorladı. Üstünden örtüyü attı ve komodine baktı. Cep telefonunun yanında katlanmış bir kâğıt parçası duruyordu. Gözlerini kısarak kâğıdı aldı. El yazısıyla yazılmış notu okumadan ne yazdığını zaten tahmin ediyordu.

Üstelik *Sevgili Chandler* diye başlıyordu.

Homurdandı.

Her şey güzeldi. Falan filan. Artık bitmesi gerekiyor. Falan filan. Başka bir güvenlik firması bulacakmış. Hizmetinin bedelini e-postayla kendisine iletebilirmiş. Daha neler? Bu yaptıkları için gerçekten ondan para isteyeceğini düşünmüş olabilir miydi? E-posta adresini bile bırakmıştı.

Lanet olası e-posta adresini.

Chandler'ı tek öfkeliendiren şey bu oldu.

Telefonunu aldı ve Murray'yi aradı. Bir kez çaldıktan sonra Murray yanıtladı. "Kiralık araçta. Şimdi onu takip ediyorum."

"Mükemmel. Nereye gittiğini bana bildir," dedi Chandler, kahrolası mektubu buruşturarak. "Oradan sonra ben devralacağım."

Çalışma masasının arkasında oturan Alana farklı biri gibi hissediyordu. *Geçmiş olsun* çiçekleri ofisini donatmıştı. Sapık takipçinin çiçekleri kaldırılmış olmalıydı çünkü ortada yoklardı. Henüz bir otel odası için rezervasyon yapmamıştı ve iş biraz sakinleştiğinde elinde aramayı planladığı güvenlik firmalarının bir listesi vardı.

Şimdiye kadar yaptığı çalışma için, özellikle de bu sabah evden ayrılış şeklinden sonra Chandler'ın ne kadar ücret isteyeceğini bilmiyordu. Bir mektupla ayrılmıştı. Gerçekten de ona bir mektup mu bırakmıştı? Ve şimdi başka bir otele yerleşmesi gerekiyordu ama belki de bu gereksizdi. Chandler'ın çalışanlarından birinin Alana için kontrol ettiği postasında kuşkulu bir mektup yoktu. Belki de bu adam kendi yoluna gitmiş ya da ona bir araba çarpmıştı.

Ve Alana için de kendi hayatına devam etmenin zamanı gelmişti.

Aslında geçen pazartesi haftalık programına bakan aynı kadın değildi. Saçları açıktı ve takım elbise yerine keten pantolon ve beyaz bluz giymişti ama farklılık fiziksel değişikliğin ötesindeydi. Aslında bu şekilde giyinmenin daha rahat olduğunu kabul etmeliydi ama Chandler'ın evini terk ettiği anda göğsünde bir ağrı başlamış ve son birkaç saatte büyümüştü.

Bu sabah Chandler'dan ayrılmakla doğru şeyi yapmış mıydı? Öyle olmalıydı. Dün Chandler'ın duşta söyledikleri şehvetten kaynaklanmış olmalıydı, başka bir şeyden değil. Ayrıca, ondan şimdi ayrılmak, yaranın üstünden yara bandını söküp çıkarmak gibiydi... yıkıcı ve yorucu olmak yerine biraz ağırlı ama hızlıydı.

Ne olursa olsun, sonu annesi gibi olmayacaktı.

Ama diğer halkla ilişkiler uzmanları ile toplantıya katıldığında, Ruby ile sohbet ettiğinde ve vurulması konusunda yüzlerce yorumu yanıtladığında... *sahte davranışını* hissetti. Nasıl hissettiğini tanımlayabilmenin en iyi yolu buydu. Sanki iyi olduğunu söyleyerek kendine ve başkalarına yalan söylemekten başka bir şey yapmıyor gibiydi. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Ama değildi. Pek sayılmazdı. Yutarcasına yemek yedikten sonra

kot pantolonunun içinde derisi sıkışmış gibiydi. Soğuk kahvesini yudumlayarak Chandler'la ilgili düşünceleri ve kendi sorularını kafasından uzaklaştırdı ve işine odaklandı. Bir süre için her zamanki gibi devam etti. Cep telefonunu kapattı çünkü Chandler onunla temas kurarsa durumun üstesinden gelemeyeceğini düşünüyordu ve muhabirlerle telefon görüşmelerini yaptı, senatörü aradı ve onun için Kız ve Erkekler kulübündeki çocuklara "hazırlıksız olarak" kitap okurken bir fotoğraf çekimi ayarladı. Öğlen de çalıştı ve akşamüstüne kadar e-postalarına yanıt verdi.

Ancak ortalık sakinleşip panjurlar indirildiğinde ve Ruby evine gitmek için çıktığında bilgisayarını kapattı. Ayağa kalkarken pencereye göz attı. İnce panjurlardan sızan zayıf güneş ışığında süzülen toz zerreciklerini izledi. Kendisi de o toz zerrecikleri gibi süzüldüğünü hissediyordu.

Göğsünün sıkıştığını fark etti ve hemen başını salladı. Çok iyi gidiyordu. Şimdi yıkılmanın zamanı değildi.

Çantasını çalışma masasının üstüne koymuştu ki odasının kapısı açıldı. Bir iş arkadaşını görmeyi umarak döndü ve olduğu yerde donup kaldı.

"Steven?"

Chandler tedirgin bir şekilde etrafı izleyerek Alana'nın çalıştığı firmanın dışında oyalanıyordu. Alana'nın işten ayrılma vakti çoktan geçmişti ama hâlâ dışarı çıkmamıştı. Binanın bir arka girişi de vardı ama dar bir sokağa çıkıyordu ve otopark çıkışı ana caddede idi. Ayrıca kiralık arabası hâlâ otoparktaydı.

Sabırsız bir şekilde otoparkın en alt katına girdi. Akşamüstü saat beşten sonra giriş ve çıkışları izleyen bir güvenlik sistemi bulunmaması sinirini bozuyordu.

Üçüncü kata koştu ve taba renkli arabaya baktı. Hâlâ oradaydı.

Chandler otoparkın ortasında durdu ve Alana'nın ofisine gitmekle burada onu bekleme isteği arasında kaldı. Kendisini gördüğü için mutlu olmayacağını biliyordu ama her ikisi de duygularını bir yana bırakmalıydı. Başka bir beceriksiz güvenlik şirketinin işe karışmasına ve onu korumasına asla izin vermeyecekti.

On dakika daha bekleyip sabrı taşınca giriş kapısına yöneldi. Şu ya da bu şekilde ofisine gidecek, kadınının alacak ve güvende olacağı evine götürecekti.

Steven son kez gördüğü zamanki gibi görünmüyordu. Düzgün şekilde taranmış saçlarından ve özenle tıraş edilmiş yüzünden eser yoktu. Burnunun ucundaki gözlüğü çarpık duruyordu ve camları günlerdir temizlenmemiş gibi kirliydi. Düzensizce iliklenmiş gömleği kaslı, ince bedenine yapışmıştı.

Alana onu incelerken endişelenmeye başladı. "İyi misin, Steven?"

"Hangi cehennemdeydin?" Kapıyı arkasından hızla çarparak kapattı ve Alana'nın zıplamasına neden oldu. "Bana cevap ver!"

Alana yavaşça gözlerini kırptırdı ve elleri iki yanına düştü. "Ben... ben anlamıyorum."

Kızarmış suratıyla, Steven çalışma masasının önünde durdu. "Neredeydin?" diye bağırdı ve Alana şaşkınlık içinde bir kez daha zıpladı. "Evinde değildin. İşte değildin. Neredeydin?"

Aman Tanrım...

Alana içgüdüsel olarak geriye bir adım attı. İlk başta ona korkunç bir şey olduğunu düşündü. Belki ailesinde

bir ölüm... ama şimdi düşünceleri korkunç, karanlık yerlere yöneliyordu.

"Beni aramayı unuttun mu?" dedi, alay ederek ve ona yaklaşıarak. "Ama doğru. Öyle bir şey yapmaya niyetin yoktu."

"Şey..." Güçlkle yutkundu. "Ben nişanlandığımı düşünmüştüm."

Steven güldü. Sesi doğal olmayacak kadar sertti. "Nişanlı değilim. Başka kimse yok. Senden başka biri yok."

Alana'nın göğsü buz gibi bir korkuyla kasıldı. Böyle bir dehşeti daha önce asla hissetmemişti. Korku damarlarına süzülüp kanını dondurdu ve durduğu yerde hareketsiz kalmasına neden oldu. Beyni olanların hızını algılamaya yetişmemişti. Mektuplardan, evine ve arabasına saldırdan sorumlu kişinin Steven olduğuna beyni inanmayı kesinlikle reddediyordu ve o şimdi burada, Alana'yla yalnızdı.

Bakışı kapıya yönelince tüyleri ürperdi. Bunu yapabilir miydi? Kesinlikle deneyecekti.

"Her şeyi mahvettin," dedi Steven öfkeyle, çalışma masasının etrafında yürüyerek. "Ve farkında bile değildin!"

Geriye bir adım atan Alana iskemlesine çarptı. "Özür dilerim Steven ama ben..."

Steven öyle hızlı hareket etti ki Alana'nın bir şey yapmaya fırsatı olmadı. Ya da belki olanlara öyle hazırlıksızdı ki gerektiği gibi tepki veremedi. Steven'in yumruğu çenesinde patladı. Yüzündeki ağrıyla sendeledi ve çalışma masasına yaslandı. Bir saniye için gözleri karardı, acı tüm benliğini kapladı ve nabzının hızlanmasına neden oldu.

Steven uzanıp saçından bir tutam yakaladı ve onu hızla masasından çekti. Masanın etrafında onu sürüklerken Alana kafasında şiddetli bir yanma hissetti.

“Seni seviyordum ve sen beni terk ettin,” dedi. Eli saçını biraz daha sıkıp çekince Alana çığlık attı. “Ve senin için lanet olası bir anlamım yoktu. Hiçbir şeymişim gibi beni kullandın ve attın.”

Onun elinden kendini kurtarmaya çalışan Alana’nın başı dönüyordu. Ayakkabısı ayağından çıkmıştı ve dengesini bozuyordu. Şu an Steven’in düşüncesinin ne olduğu umurunda bile değildi. Tek istediği ondan kurtulmak ve bu ofisten çıkmaktı. Masasının üstündeki ağır delgeçi gözüne kestirerek uzandı ama Steven onun başını hızla geri çekti.

Güçlü bir kol hareketiyle delgeçi ve kalemlerinin durduğu kutuyu düşürdü. Yere düşüp halının üstünde yuvarlandılar.

“Beni düşünmedin bile, öyle değil mi? Tüm hayatım karardı ve sen kendi hayatına devam ettin. Bu haksızlık.” Steven serbest elini arkasına götürdü. “Aklından bile geçmedim. Bir kez bile mi?”

“Hayır,” dedi Alana, güçlkle soluk alıp parmaklarını onun eline batırarak. “Seni bir kez bile düşünmedim.”

“Peki, bil bakalım ne olacak?” diye sordu Steven bir bıçağı sağa sola sallayarak. “Hiç kimse bir daha asla seni düşünmeyecek.”

Alana büyük bıçağa bakarken çığlık atmak üzereydi. O an, öleceğini anladı.

Alana’nın ofisinin bulunduğu katta yolu yarılamışken, Chandler güçlü bir düşme sesi duydu. İçgüdüsel olarak hızlandı ve onun kapalı kapısına doğru koştu.

Alana çığlık attı.

Sesi Chandler’ın kalbini delip geçti. Kapıya uzandı, kilitleti olduğunu görünce küfretti. “Alana!”

Bir çığlık daha duydu ama yere düşen bir şeyin sesi

onu bastırdı. İçerden bir erkek sesi geliyordu. Biri nasıl buraya girebilmişti? Arka giriş tek yoldu. Ama şimdi bunların hiçbir önemi yoktu.

Paniğe kapıldı ve geriye çekilip hızla ilerleyerek kapıya omuz attı. Mentешeler çatırdadı ama ayrılmadı. Bir kez daha geri çekildi ve ayağını menteşelerin arasına, kapının ortasına indirdi. Kilit boşaldı ve kapı kendiliğinden açıldı.

Bir vazo ve bilgisayar ekranı yerde parçalanmış duruyordu. Cam ve plastik parçaları arasında, Alana bir erkekle mücadele ediyordu. Adam Alana'yı ensesinden tutmuştu. Alana'nın yanağında kırmızı bir bere vardı ama Chandler'ın bakışı adamın elinde tuttuğu ve başının üstüne kaldırdığı, keskin tarafı Alana'yı hedefleyen bıçağa çevrildi.

Chandler'ın öfkesi kabardı, yanıtı soğuk ve hızlı oldu. İleri atıldı ve adamın omzunu kavrayarak onu hızla çekti.

Saldırgan bıçağını savurarak hızla döndü. Chandler içgüdüsel olarak darbeyi atlattı ve adamın arkasına geçti. Adam eğildi ve Chandler onun kolunu yakaladı. Dizini kaldırdı ve ayağını adamın midesine indirip onu sırtüstü yere düşürdü. Saldırgan başını çalışma masasının köşesine çarparak düştü ve bu kadardı. Bu iş bitmişti.

"Aman Tanrım," dedi Alana elini yanağına bastırıp gözlerini kaldırarak. "Aman Tanrım, Chandler, oydu. Onun gibi biri olacağını düşünmemiştim."

Yana doğru bir adım attı ve sendeledi. Chandler ona koştu ve belinden tutup adamı görmemesi için onu döndürdü. Chandler'ın silahı yanında olmadığı için saldırgan şanslıydı yoksa vurulup ölebilirdi.

"Bilmiyordum," dedi Alana titrek bir sesle ve tekrarlayıp durdu. "O olmasını istemezdim. O... nişanlı olduğunu söylemişti. Yalanmış. Ben..."

“Şışış. Her şey yoluna girecek.” Chandler onun başını çenesinin altına çekti ve Alana’yı göğsüne yasladı. Ses çıkarmasa da omuzlarının hareket etme şekli Chandler’ı mahvetti. Sırtını okşadı ve elini onun saçlarının arasına daldırdı. “Artık her şey düzelecek.”

On Sekizinci Bölüm

Her şey yolunda olmalıydı.

Evi hemen hemen onarılmıştı. Kira sigortası payına düşen ödemeyi yapmıştı ve yeni eşyalar gelmişti. Buzdolabı taze yiyeceklerle doluydu ve yatak odasında birçok alış-veriş paketinin içinde yerlerine konmayı bekleyen yeni satın alınmış şeyler duruyordu.

Steven'in saldırısını izleyen günler bulanıktı. Polisle Chandler'ın ısrarı sonucu gittiği hastane arasında, saldırıdan sonraki ilk yirmi dört saat, sorularla ve küçük yanıtlarla dolu geçmişti.

Alana ondan ayrıldıktan kısa bir süre sonra, performans sorunları ve ortaya çıkan bir yolsuzluk davası yüzünden Steven'in işini kaybettiğini öğrenmişti. Bir hafta önce onu kafede gördüğünde bile Alana bu konuyu bilmiyordu. Polis, Steven'in ilişkilerinin bitmesiyle işini kaybetmesi arasında bir ilişki kurduğuna ve Alana'yı saplantı haline getirdiğine inanıyordu.

Alana'nın bir yanı onu, müşterilerini ve aslında dünyadaki herkesi bu kadar yanlış değerlendirdiği için hâlâ şoktaydı. Suçlunun onun gibi biri olabileceği bir kez bile

aklından geçmemişti ve o kadar zaman önce onu istemediği için Steven'in bu kadar öfkeli olması Alana'yı sersemletmişti.

Adam hastaydı.

Alana bir odadan diğerine geçip aylak aylak geziniyordu ve ne yaptığının pek farkında değildi. Steven'in gözlerindeki çılgına dönmüş bakışı, bıçağın etine ne kadar yaklaştığını unutmaması uzun sürecekti. Birinin gözlerinde ölümü görmek bir daha asla tekrarlanmasını istemeyeceği bir şeydi.

Chandler olmasaydı, şimdi ölmüş olacaktı.

Onun adı aklından geçtiği anda midesi kasıldı. Hastaneden çıktıktan sonra onu görmemişti ama az sonra gelecekti. Aramış, konuşmak istediğini söylemişti ve Alana kabul etmişti. Nedenini bilmiyordu. Onunla konuşmaya, yapmaları gereken konuşmayı yapmaya hazır değildi.

Steven'la olanlardan sonra, herhangi bir ilişkiye girmenin kötü bir fikir olduğuna inanmıştı. Annesi deliydi ve Alana insanların içindeki deliliği ortaya çıkarıyor olmalıydı ve belki bu da Chandler'ın ona olan ilgisini açıklıyordu.

Güldü ama gülüşünden çıkan ses sertti. Ellerini kotuna sürerek ovuşturdu ve salona gidip kanepenin kenarına gergin bir şekilde oturup beklemeye başladı.

Otuz dakika sonra kapı tıklatıldığında kalbi göğsünden fırlayıp halıya indi ve dans etmeye başladı.

"Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı, ayağa kalkarak. Kapıya yürürken, doğru şeyi yapıyorsa neden kendini ikna etmek zorunda olduğu kafasına takıldı.

Chandler içeri girdiğinde, nefesi boğazında tıkanır gibi oldu. Arkada toplanmış saçları elmacıkkemiklerini ve sert çene kavisini vurguluyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Chandler.

Alana hafifçe gülümsemeye çalıştı. "İyiyim. Ya sen?"

"Şimdi daha iyiyim." Çenesindeki kızarıklığa uzandı ama Alana geri çekilerek dokunmasına engel oldu. Chandler kaşlarını çattı. "Çenen ağrıyor mu?"

"Çok az hissediyorum." Doğru söylüyordu. Ağrıyı arada sırada, dikkatsiz davrandığında hissediyordu. Girişin dar alanından uzaklaşma ihtiyacı duyan Alana salona yöneldi. "Bir şey içmek ister misin?"

Koltuğa otururken Chandler yüzünü biraz daha buruşturdu. "Hayır. Gel yanıma otur."

Alana tereddüt etti ama onun yüzündeki ifadeden, söylediğini yapmasa Chandler'ın onu kucaklayıp oturabileceğini anladı. Ve oturdu... koltuğun en uzak ucuna. "Uğraman çok nazik bir davranış," dedi, kısa bir sessizlikten sonra. "Ama gördüğün gibi iyiyim."

Chandler kaşlarını kaldırdı. "Uğramam nazik bir davranış, öyle mi?"

Alana başıyla onaylayarak elini dizinin üstüne koydu ve pencereye odaklandı. "Hizmetlerin için borcumun ne olduğunu öğrenebilir miyim? Lexus'un onarım bedelinin yüksek olduğunu sanıyorum ama söylediğim gibi, param var..."

"Sen gerçekten ciddi misin?" dedi Chandler, köpürerek.

Alana irkildi ve bakışını ona çevirdi. "Sorunu anladığımdan emin değilim."

"Değil misin?" Hiddet gözlerinin rengini koyu bir gece mavisine dönüştürmüştü. "Sana bir fatura çıkarmak için buraya gelmedim. Senden para almayacağım."

Alana'nın dudakları aralandı. "Ödemek zorundayım. Sana Lexus ve diğer hizmetlerin için borcum var..."

"Hizmetlerim mi?" Sözcükleri tükürür gibi söylerken çenesinde bir kas oynuyordu. "Sana, istediğim için yar-

dım ettim Alana. Sana bir kez bile bu iş için para alacağımı söylemedim.”

Kalbi deli gibi çarpan Alana gözlerini dikip ona baktı. “Bunu bedava yapmanın nedeni nedir?”

Chandler ayağa kalkarak başını salladı. “Biliyor musun, bu biraz onur kırıcı. Neden acaba? Bunu anlamak senin için zor mu?”

Anlaşılan öyleydi.

Chandler alçak sesle küfretti. “Seni önemsiyorum. Sana bu yüzden yardım ettim. Başka bir nedeni yok. Ve şu an burada bulunmamın nedeni seni önemsiyor olmam.”

O sözcükler... o iki sözcük... Alana'nın dilinin ucundaydı ama söyleyemedi. Tek düşünebildiği annesinin yolunun kesiştiği her erkeğe bu sözleri söylemiş olması ve sonra bu sözcüklerin o yolda bıraktığı yıkımın iziydi. Bir yanı bunun aptalca olduğunu biliyordu ama elinde değildi.

Chandler ona baktı. “Beni önemsiyorsun. Lanet olsun, bana âşık olduğuna bahse girerim.”

Alana'nın soluğu kesildi. “Bu doğru...”

“Kötü bir yalancısın Alana. Beni kurtarmak için bir kurşun yedin.”

“Düşünmüyordum. Ben...”

“Zırva. Bunu sana daha önce söyledim ve hâlâ aynı fikirdeyim. Bütün olanlardan sonra, ne hissettiğini hâlâ itiraf edemiyor musun? Hâlâ eski korkuların arkasına mı gizlenmek istiyorsun?” diye sordu Chandler, eski yaralara ürkütücü bir doğrulukla dokunarak. “Sen annen değilsin ve ben de seni değiştirecek ya da senin kalbini kırarak herhangi bir erkek değilim. Sen kimsenin karşısında durmaktan korkmayan, yetişkin bir kadınsın Alana ama kendinden korkuyorsun.”

Alana'nın içinde kabaran öfke, içinde beliren huzur-

suzlukla savaşıyordu. Chandler'ın sözleri...

"Birçok özelliğin var Alana. Güzelsin ama çok inatçı-sın. Akıllı ve kararlısın. İşinde çok iyisin," dedi, gözlerini ondan ayırmadan. "Ama ödleksin. Ve sonunun annen gibi olmasını istemiyorsan, hayatındaki en iyi şey çıkıp gitmeden uyanmalısın."

Chandler'ın söyledikleri karşısında afallayan Alana'nın yapabildiği tek öylece oturmaktı ve bir şey söylemeyince Chandler bir kez daha küfretti. "Kovalamanın benim için sorun olmadığını söylemiştim ve senin peşinden koşmak da benim için sorun değil ama bir hayaletin peşinde koşmayı reddediyorum. Ve annenle olan geçmişini bırakmazsan, sen bir hayalet olursun. Bir hayaletin peşinden gitmem."

Sonra döndü ve uzun bacakları Alana'yla kapı arasın-daki mesafeyi hızla kapattı. Ve sonra... kapıyı arkasından çarparak gitti.

Chandler gittiği anda Alana hayatındaki en büyük ha-tayı yaptığını, kuşku duymadan anladı. Tam orada, yüzü-ne çarpmıştı.

Chandler'ın söylediği her şey doğrudu.

Bir ödlekti.

Ve hayatında başına gelen en iyi şey, az önce kapıdan çıkıp gitmişti.

Tamir edilmiş Lexus'ten inip Chandler'ın evine gözlerini diktiğinde, Alana'mn kalbi bir sinekkuşu gibiydi.

Bu konuda binlerce sorun çıkabilirdi. Chandler evde ol-mayabilirdi. Evde olup yanında ziyaretçisi bulunabilirdi... kardeşleri ya da başka biri. Kapıyı yüzüne de kapatabilirdi.

Alana'nın midesi korkutucu bir lunapark trenindeymiş gibi kasılmıştı ama kaçmayacaktı. Daha önce *kaçmıştı* ve bu yüzden buradaydı.

Dün gece gelecekti ama Chandler'ın sakinleşmek için zamana ihtiyacı olduğunu fark etti ve kendisi de aklını başına toplamalıydı. Epey ağladıktan ve iki kâse dondurma yedikten sonra sızmış ve bu sabah kararlı bir şekilde uyanmıştı. Hatalıydı ve artık duygularından kaçmayacaktı.

Bunun büyük bir hata olmamasını diliyordu.

Tatlı kokulu erken bahar çiçeklerinin yanından geçerek, taşla döşenmiş kaldırıma vardı. Ön verandada duran eşyalar eski ama hoştu. Cesaretini topladı ve kapıyı tıklatmak için elini kaldırdı ama o vurmadan, kapı birdenbire açıldı.

Kapıyı açan Chandler değildi.

Chad kaşlarını kaldırmış, karşısında duruyordu. Bakışları karşılaştı ve ne kadar Chandler'ın gözlerine benzediğine şaşırdı.

"Bayan Gore..." Chad başını eğerek geri çekildi. "San-ki... birinin uygunsuz bir yerine yumruk atmak istiyor gibisin."

Alana'nın kulaklarının ucu yanıyordu. Her zaman erkekleri hadım etmek ister gibi mi görünüyordu?

"Uzun zamandır sohbet etmediğimiz için hayalarımın güvende olduğunu biliyorum... yani tahmin ediyorum," diye devam etti, her zaman yaptığı gibi. "Ama yine de kendimi korumam gerektiğini hissediyorum."

Alana gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Bir saniye sonra içeri adımını attı ve Gamble kardeşlerin en gencinin gözlerine bakmak için kendini zorladı. "Sana bir özür borçluyum."

Chad ağzını açtı ama söylemek istediği her neyse ağzından çıkmadı. "Efendim?"

"Bir özür," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Benden hoşlanmamakta haklısın. Sana söylediğim şeylerden ya da

senin durumunu nasıl yönettiğimden değil. Haftanın altı günü partilerde çapkınlık yapan biriydin."

Chad'in gözleri kısıldı.

"Yardıma ihtiyacın vardı. Umarım... umarım bir gün bunu anlarsın." Boğazı yanıyordu ve gözlerine yaşların dolmak üzere olduğunu hissediyordu. "Ama Bridget'e yaptığım yanlıştı. Ona şantaj yapmamalıydım ve onu iğrenç biri gibi hissettirmemeliydim. O gerçekten hoş bir kadın ve ona davranış şeklim yanlıştı. Bunun için özür dilerim."

Şimdi Chad ona, ceketini atmış da göğüslerini onun karşısında sallıyormuş gibi bakıyordu.

Duygu yoğunluğu Alana'nın gözlerine ulaşmıştı ve sakin kalmaya çabalarırken altdudağı titriyordu. "Bu konuda beni asla affetmediğini biliyorum. Senden bunu da beklemiyorum ve belki de bu... Chandler'la bir şey yapmanın neden anlamsız olduğunun iyi bir gerekçesi." Ve şimdi konudan konuya atlıyordu. Mükemmel. Ama duramıyordu. "Evet, benden hoşlanmıyorsun. Bridget de öyle ve Chase'in de hakkımda pek iyi şeyler düşündüğünü sanmıyorum."

"Asla öyle söylemedim," dedi Chad'in arkasından bir ses.

Chad döndü ve Alana, Chase'in salonun kapısında dikildiğini gördü. Ne kadar zamandır orada duruyordu?

"Senden hoşlanmadığımı asla söylemedim," dedi bir kez daha ve Chad gibi başını yana eğdi. "Aslında seni tanımıyorum ve tanıdığım kadarıyla..."

"Pek iyi şeyler düşünmüyorsun. Bunu biliyorum." Sözcükler Alana'nın dudaklarından dökülürken kalbi güm güm atıyordu. "Ama ben..."

"Gerçekten de birinin hayalarına tekme atmak istiyor gibisin," dedi Chase, bir kaşını kaldırarak. "Chad'i tekmelemek istiyorsan, sana engel olmayacağım."

“Ne?” Chad kaşlarını çatarak kardeşine baktı. “Lanet olsun! Hayalarımın iyi durumda olmasını istiyorum.”

“Kimsenin hayalarına tekme atmak istemiyorum!” diye haykırdı Alana.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi duymak istediği, duymaya ihtiyaç hissettiği ses.

Chandler salonun kapısında belirdi. Üzerinde geniş omuzlarını saran gri bir gömlek vardı. Alana onu gördüğü anda afallayarak sessizliğe gömüldü ve iki kardeşinin orada olduğunu unuttu. Chandler’ın koyu renk saçları kısa bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, yüzü yeni tıraş edilmişti. Gözleri parlak bir yaz gününde gökyüzünün rengi gibiydi. Alana’ya yakıcı bir yoğunlukla geri baktığında ifadesi kesinlikle anlaşılmazdı.

Bakışı Alana’nın bedeninde gezindikten sonra yüzüne döndü. “O korkunç takımlardan kurtulduğunu sanmıştım.”

Alana’nın yanakları kızardı. “Evet ama...”

Chandler bekledi.

Alana özellikle de onun lanet olası kardeşlerinin önünde, neden elinde son kalan şekilsiz, itici takımı giydiğini sözcüklere dökmekte zorlanıyordu. Sabah hazırlandığında ona iyi bir fikir gibi görünen şey şimdi aptalca geliyordu.

Üçü birden bekliyordu. Onları birlikte görmek bir şekilde korkutucuydu ve hiçbirinin oradan ayrılmaya niyeti yok gibiydi.

Alana ağırlığını bir bacağından diğerine aktardı. “Konuşabilir miyiz diye düşünmüştüm. Olmazsa, belki daha sonra ya da...” Kirpikleri yukarı kalktı ve gözleri yine Chandler’ın bakışıyla karşılaştı. Çenesinin sert yapısı Alana’ya bunun ölüm kalım meselesi olduğunu söylüyordu. Ya kaçmaya devam edecek ya da aklı başında bir yetişkin gibi davranacaktı. “Senin hakkında... bizim hak-

kımızda yanıliyordum, sen haklıydın. Korkuyordum. Sonumun annem gibi olacağım düşünerek *korkuyordum...* ama bu çok aptalca çünkü ben o değilim ve sen de o erkekler gibi değilsin. Ve bunu berbat etmiş olabileceğimi biliyorum ama haksız olduğumu ve üzgün olduğumu bilmeni istedim.”

Chandler tıpkı daha önce kardeşlerinin yaptığı gibi başım yana eğdi ama şimdi sessizlik sürerken herkes gözlerini dikmiş Alana’ya bakıyordu. “Biliyorum,” dedi Chandler sonunda.

Bu Alana’nın beklediği yanıtlardan biri değildi ve aslında biraz komikti çünkü bu kadar kibirli olabilmesi sürpriz sayılmamalıydı. Ama böyle heyecanlı bir itiraftan sonra “biliyorum” demesi... Bu lanet olası sözcük Alana’nın nasıl işine yarayacaktı?

Chandler’ın dudaklarında tek taraflı, yavaş bir gülümseme belirirken Alana gözlerini ona dikti. Kaşlarını çatı. “Söyleyeceğin tek şey bu mu?

“Hayır.”

Alana bekledi... ve bekledi.

Chad ile Chase bekliyorlardı ve büyük bir patlamış mısır kutusuna ihtiyaç duyuyor gibiydiler.

“Öfkeliydim ve hayal kırıklığına uğramıştım,” dedi Chandler kollarını aşağı indirerek ve gözlerini Alana’dan ayırmadan ona doğru yürüdü. “Dün gece evini terk ettim Alana ama seni terk etmedim.”

Seni terk etmedim.

Üç sözcük aklında yer ederken Alana’nın nefesi kesildi ve iyice anladığında göğsünde öyle bir şişkinlik hissetti ki kendisini tavana yükselteceğini düşündü.

“Baksana, seni bekliyordum.” Bir adım daha yaklaştı. Bacakları neredeyse birbirine sürtünüyordu. “Aklımı başı-

na toplamam için sana bu akşama kadar süre vermiştim, gelmeseydin, ben gelecektim.”

“Gelecek miydin?”

Chandler başıyla onayladı. “Hatırlıyor musun? Kovalamayı sevdiğimi söylemiştim.”

Alana hatırlıyordu.

“Ve kovalamaktan çok neyi sevdiğimi biliyor musun? Ele geçirmeyi,” dedi, Alana’nın yanağını avcunun içine alarak. “En sevdiğim şey, ele geçirmektir.”

Nabızı bedeninin birçok yerinde hızlanmıştı. “Bu neden beni şaşırtmıyor?”

Başparmağıyla onun yanağını okşayan Chandler gülümsedi. “Ban söylemek istediğin bir şey var mı?”

Alana’nın gergin boyun kasları tatlı bir rahatlamayla gevşedi ve içine mutluluk doldu. Boğazında ansızın ortaya çıkan düğüme karşın yutkundu. “Düşündüğümde daha kolay oldu.”

Chandler güldü ve alnını onunkine yasladı. “Bana başka bir şey söylemek istediğini düşünmüştüm.”

Alana uzandı ve Chandler’ın yanağını tuttu. Sözcükleri söylemek asla tahmin etmediği kadar, şaşırtıcı şekilde kolaydı. “Seni seviyorum.”

Chandler derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. “Bunu itiraf etmen için ölüme yaklaştığımız bir deneyim daha gerekmediğine sevindim.”

“Ben de,” diye fısıldadı Alana, uzanıp onu yumuşak bir şekilde öperken. “Senin söylemek istediğin bir şey yok mu?”

“Hayalimi anımsıyor musun?” Kirpikleri yukarı kalktı. Lapis taşı gibi lacivert gözleri ateşliydi. “Seni ilk gördüğüm andaki?”

Biri, belki Chase hafifçe öksürdü ama kimse önemsemedi.

Alana'nın beklediği bu değildi ama bu da fena değildi. "Evet, anımsıyorum."

"Ve şu haline bak. Saçların toplanmış, o korkunç takımlardan birini giymişsin. Sanırım bunu kasten yaptın."

Alana'nın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Yapmış olabilirim."

"Hımm," diye mırıldandı Chandler ve uzanıp özenle topuzunu açtı ve saçlarının sırtına dökülmesini sağladı. "Peki, bunu neden yaptın?"

"Bana yardımcı olabileceğini düşündüm."

Alana'nın elini tuttu ve kasığına bastırdı. "Bir şeye yardımcı oldu."

Alana'nın rahmi kasıldı. Ateşli ürpertiler bedenini sarıyordu. "Görebiliyorum."

Chandler başını eğdi ve dudaklarıyla onun dudaklarını okşadı. Alana ağzını açıp onu davet ederken kollarını gevşek bir şekilde onun ensesine attı. Coşkulu bir öpüşme oldu. Bu öpüşmenin yoğunluğuna Alana'yı hiçbir şey hazırlamış olamazdı. Chandler'ın dili onun dilinin üzerinde kayarken duyguları aşırı yüklüydü.

"Tamam, burada izleyiciniz var. Cidden," dedi Chad. "Sanırım bu hayatımda bir travma yaratacak."

"Kahretsin," diye söylendi Chase.

"Kapı orada," dedi Chandler, gözlerini asla Alana'dan ayırmadan. "Önerim ikinizin de kapıyı kullanıp arkanızdan kapatmanız, yoksa bir şey izlemek zorunda kalacaksınız."

"Seni bilmem ama," dedi Chase kardeşine dönerek. "Bu benim görmek istediğim bir şey değil."

"Ya da duymak istediğim."

Alana'nın yanakları yanıyordu ama damarlarındaki kan da öyle. Chandler ona baktıkça ne kadar istendiğini hissediyordu.

İlk dışarı çıkan Chase oldu ve kapıda durup kardeşi-
ni bekledi. Chad yanlarından geçerken durdu ve eğildi.
Alana'nın kulağına onun asla duyacağını hayal etmediği
bir şey fısıldadı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Alana derin bir nefes aldı ve kapı kardeşlerin ardından
kapandı. Bu iki sözcük hakkında daha sonra düşünecek,
anlamaya çalışıp zevkine varacaktı ama şimdi yalnızca
Chandler'a odaklanmıştı.

Yalnızca ona.

"Bu ceket bir daha giymeyi düşünmüyorsun, öyle de-
ğil mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Alana'nın midesi pır pır ediyordu. "Hayır. Bir daha asla."

"İyi. Çünkü birkaç saniye sonra tek parça olarak kal-
mayacak."

Bunu düşünmek bile Alana'nın nefesini kesmeye yet-
ti ve Chandler omuzlarından ceket çekip yana fırlattı.
Duraksadı ve çenesindeki morluğa bir öpücük kondurdu
ve bu şefkatli hareketi Alana'nın kalp atışını hızlandırdı.
Sonra elini üstünde yumruk yapıp hızla bluzunu çekti.
Kumaşın yırtılma sesiyle Alana'nın bedeni yanmaya baş-
ladı. Sıra pantolonuna ve ayakkabılarına geldi ve saniye-
ler içinde Chandler'ın evinin girişinde yalnızca sutyen ve
külotuyla kaldı.

Chandler geriye bir adım atıp onu gözleriyle içine çekti
ve parmaklarını külotuna geçirip aşağı çekti. Sonra sıra
sutyenine geldi. Aceleyle narin kopçayı kırdı. Alana'nın
umurunda değildi. Onu istiyordu, yalnızca onu.

Ve öylece durup beklemeyecekti.

Ellerini Chandler'ın gömleğinin altına soktu ve onu
çekip çıkardı. Sonra parmakları kot pantolonunun düğ-
melerine gitti. Chandler'ın yardımıyla pantolonu ve iç

çamaşırını çıkardı. Chandler onun geri gitmesini sağlayıp kapıya yaslarırken, erkekliğinin karnındaki baskısını hissetti.

Bu kapıya bir daha asla aynı şekilde bakmayacaktı. Asla.

"Bir kez daha söyle," diye mırıldandı Chandler, elini onun bacakları arasına kaydırıp onu derinlemesine kavrarırken. "Bana o iki küçük sözcüğü yine söyle."

"Hangi sözcükleri?" Kalçası hızla ileri gitti ve Chandler'ın kalçasıyla eline bastırdı. Zevkten sersemlemiş, soluksuz kalmıştı.

Onu kalçasından kavrayıp hareketlerini sakınleştiren Chandler'ın boğazından bir hırıltı çıktı. "Bir kez daha söylemeni istediğim şeyin ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

Onun çenesinin altını öpen Alana, karşısında huzursuzca hareket etmeye başladı. Chandler'ın içinde boğulmak istiyordu. "Seni seviyorum."

"İşte benim kadınıam." Yüzünde harika bir gülümseme belirdi ve başparmağı onun klitorisini buldu.

Buna karşılık vermek isteyen Alana aşağı uzandı ama Chandler öperek boynundan aşağı yavaşça inmeye başladı. Göğüslerinin arasına geldiğinde, saçları onun göğüslerini gıdıkladı ve dili göğüs uçlarını yalayıp sonra da aşağı inip göbeğinin etrafında dönerken Alana yumuşak bir sesle inledi.

Chandler önünde diz çöktü ve onun bacaklarını açtı. Kalçasını tuttuğunda Alana'nın içinde şehvet duygusu büyümüştü. Göbeğinden aşağı kayan dili tam sinir yumağının üstünde durdu. Uyluğunun iç tarafını öptü ve düzgün kıvrımına burnunu sürttü. Alana'nın ciğerlerinde hava kalmamıştı ve Chandler sonra onu diliyle araladı. Ağzıyla onu kavradı ve dilinin kararlı, sert darbeleriyle dudakların arasına girdi. Onu emerken Alana çığlık attı.

Yoğun duygular içinde kaybolan Alana onun saçlarını kavrayıp, kalçasını ağzına doğru sallamaya başladı. Chandler zevk hırıltılarıyla dilini içeri dışarı hareket ettirdi. Alana'nın sırtı yay gibi gerilmiş, kalbi hızla çarpıyordu. O arsızca hareket edip soluksuz kalana kadar, Chandler diliyle çalışmaya devam etti. Klitorisine geçip bir parmak ekleyince ortaya çıkan yoğunlukla Alana'nın bedeni eridi. Chandler'ın emmesi ve darbeleri Alana'nın kalça temposuna uyumluydu. Alana öyle güçlü şekilde zirveye ulaştı ki dizlerinde güç kalmadı. Chandler onu yakaladı ve bedeni tatlı, artçı şoklarla sarsılırken dudaklarını onun dudaklarından ayırmadan her damlasını içine almaya çalıştı.

Ve sonra ayağa kalktı, onu kalçasından tutup kaldırarak içine girdi. Alana'nın bedeni onun bedeniyle birleşirken hareket etmedi, öyle kaldı. Sonra yavaşça geri çekildi ve Alana sızlandı.

"Ne istediğimi biliyorsun." Sesi karanlık ve baştan çıkarıcıydı.

Alana evin girişinde elleri ve dizleri üstüne çöküp, Chandler da arkasında diz çökene kadar bilmiyordu. Elini poposunun üstüne koydu ve sert bir tokat bekleyen Alana kasıldı. Onun yerine Chandler bir parmağını içine kaydırıp dışarı çıkardı. Alana heyecanla titredi.

"Evet," diye inledi, geriye doğru sallanıp, baskı büyüdükçe soluksuz kalarak.

"Aman Tanrım, beni öldüreceksin," dedi Chandler.

Alana sonra onun parmaklarının yerini erkekliğinin aldığını hissetti. Kasları heyecanla gerildi. Bunun sert olacağını biliyordu. Basit olacaktı. Tam istediği gibi olacaktı.

"Tanrım," dedi Chandler boğuk bir sesle. Bir eliyle sırtını okşayıp diğer eliyle kalçasını kavradı. "Bunu ne kadar çok istediğini söyle." Alana yanıt vermeyince sırtında-

ki eli yukarı çıkıp saçlarının ucunu yakaladı. Bedeninde ve kafasında bir ürperti yaratacak sertlikte çekti. "Söyle bana Alana."

"Evet."

Chandler bir kez daha çekti ve Alana çığlık attı. "Evet, ne?"

"Evet," dedi Alana soluğu kesilerek. "Bunu çok istiyorum. Her şeyden çok istiyorum."

"İşte benim kadınıym." Chandler'ın bir eli onun uyluklarının birleşme noktasına hareket etti. Parmakları zonklayan sinir yumağını buldu ve orada oynamaya başladı. Alana'nın bedeninden acıyla karışan zevk yayılıyordu. Güçlü, tamamen bedensel bir duyuydu.

Chandler içine girdiği anda ürperdi ve onu yerinde tutmak için bir kolunu göğüslerinin altına attı. Ağır ve düzenli darbelerle hareket etmeye başladığında Alana zevkten, günışığında, onun evinin girişinde yaptıklarının günahkârlığından öleceğini düşündü.

"Artık benimsin," diye mırıldandı Chandler arkasından. "Tamamen benim."

Doğruydı. Alana bunu yadsıyamazdı. *Chandler'a* aitti. O da *Alana'ya*.

Bedenini şiddetli bir ürperti kapladı. Chandler arkasında güçlü bedenini daha hızlı bir ritimde hareket ettirmeye başladı. Alana'nın taşın üzerinde duran elleri kaydı.

"Seni seviyorum Alana," dedi Chandler heyecandan kalınlaşan sesiyle. "Seni seviyorum."

Alana'nın damarlarındaki kan alev aldı. Hızlı ve sert, yoğunluğuyla aklını başından alan bir orgazmdı. Haykırışı rahatlayan Chandler'ın haykırışıyla birbirine karıştı. Chandler'ın kalçası ileri geri gitmeye devam ederken Alana'yı bir başka orgazma sürükledi. Chandler'ın bede-

ni ona kenetlenmiş şekilde bir süre kaldı. Kendini dışarı çektiğinde, Alana onu özlemeye başlamıştı bile.

Chandler onu kollarının arasına alıp yanaklarını, gözkapaklarını ve sonra da dudaklarını öperek döndürdü. Onu yakınında tutarak oturdu ve Alana'yı kucağına çekti.

Bakışları karşılaştı.

"Bana asla bir şeyini bağışlamak zorunda değilsin," dedi Chandler. "Ama istediğin her şeyim senin olabilir. Sonsuza dek seninim."

Heyecandan boğazının tıklandığını hisseden Alana başını kaldırdı ve dudaklarını uzattı. Sözcükler yetersiz kalıyor gibiydi ama inanarak konuştu. "Sana... her zerremle güveniyorum. Seni seviyorum."

İon Bölüm

Pek yakında Bridget Gamble olacak Bridget Rodgers, büyüleyici bir gelin olmuştu. Canlı, kıvıllı saçları hafifçe yukarı toplanmıştı ve her yanından yumuşak bukleler dökülüyordu. Uzun elbisesinin boncuklu kısmına uyum sağlayan inciler saçını süslüyordu. Heyecanla kızarmış yüzü incecik buklelerle çevriliydi.

Alana gözlerinin yaşarmak üzere olduğunu hissetti. Daha önce asla bu kadar âşık ve bu kadar mutlu birini görmemişti.

Aslında bu doğru değildi.

Her gün aynaya baktığında aynı gözleri ve yumuşak, akli başından gitmiş gülümsemeyi görüyordu ve en şaşırtıcısı, bu onu korkutmuyor, kaçma isteği yaratmıyordu. Ne kadar sıkıcı şekilde aptallık etmişti. O duyguları hak eden birine âşık olmak ve karşılık bulmak gerçekten inanılmazdı. Ve Chandler'ı yadsıyarak tam bir budala gibi davranmıştı ama bunu hızla düzeltmiş ve dün gece, bu sabah ve kiliseye gelmek için arabada...

Alana kızardı. Bir kilisede seks düşünmek çok yakışmazdı

Ama bundan hoşlanıyordu.

Bridget gergin ve heyecanlı bir tebessümle döndü. Elbisenin kalp şeklindeki üst kısmı ve sıkıca saran beli kum saati gibi endamına mükemmel uymuştu.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu, boynundaki inci kolyeye dokunarak. “Çok mu abartılı?”

Madison Daniels başını salladı. “Abartılı mı? Ne zamandan beri bir şeyin abartılı olması seni endişelendiriyor?”

“Güzel görünüyorsun,” dedi Lissa. Madison’ın ağabeyinin karısı göğsünde uyuyan, yeni doğmuş bir bebek tutuyordu. Pembe nedime elbisesini bir havluyla korumuştur. “Ayakkabıların da mükemmel.”

Bridget elbisesini yukarı çekti ve platform topuklu, çekici pembe ayakkabılarını gösterdi. “Beğendin mi?” diye sordu Bridget, Alana’ya dönerek.

Alana bir arada durmuş kadınlara, yılan yuvasına yaklaşır gibi sessizce sokulurken güldü. “Buna gerçekten yanıt vermemi istiyor musun?”

“Pembe senin rengin değil, öyle mi?” dedi Bridget şakalaşarak ve elbisesini aşağı indirdi.

Alana tuhaf bir gerginlikle başını salladı. Bridget dahil, tüm kadınlar onu kollarını açarak karşılamışlardı ama pek fazla yakın kız arkadaşı olmamıştı ve kendini kilisenin arkasında, Bridget’in düğün grubuyla bir arada bulmak onu şaşırtmıştı.

Bir eliyle hâlâ düz karnını ovuşturan Maddie, uyuklayan bebeğe bakarak başını salladı. Eski, büyük bir yüzük odaya parıltı saçtı. Chandler, Maddie’nin ailesine haber verdikten sonra Chase’in hâlâ iki ayağı üstünde yürüyebilmesine şaşırdığını söylemişti. Elbette bir kez daha büyükanne ve büyükbaba olacakları için heyecanlıydılar ama Bayan Daniels yüzüğün bebekten önce gelmesini istemişti.

“Düşünsene,” dedi Maddie gülümseyerek. “Her şey bir düğünde başladı.”

Lissa bebeğin sırtını sıvazlarken gülümsedi. “Doğru. Bir senede neler oldu?”

Bridget yürüdü ve Alana ne yaptığını anlamadan ona sarıldı. “Teşekkür ederim,” dedi, kalınlaşan sesiyle. “Sen olmasaydın, şimdi burada olamazdım.”

“Evlenmek üzere!” diye ekledi Maddie.

Alana’nın boğazı bir heyecan düğümüyle tıkanı. “Bana teşekkür etmene hiç gerek yok Bridget.”

“Evet, var.” Geri çekildi ve Alana’nın omuzlarını tuttu. “Sana teşekkür borçluyum. Chad de öyle.”

Maddie kıkırdadı. “Belki işini çöpçatanlıkla değiştirmelisin.”

Alana gülerek başını salladı. “Ah, hayır, sanırım sapık politikacılar ve mızımız ünlülerle devam edeceğim.”

“Aslında bu kulağa daha ilginç geliyor.” Lissa bebeği kucağında diğer koluna geçirdiği sırada kapı açıldı ve Chase sırtarak başını içeri uzattı. “Ziyaretçimiz var.”

“Başlamamıza on dakika kaldı ve Chad bayılmak üzere gibi görünüyor. Düşündüm de...”

“Ne?” dedi Bridget soluk soluğa, gözlerini açarak.

Bayan Daniels Chase’i yana iterek odaya girdi ve elbisinin üst kısmını düzeltti. “Chad bayılmak üzere değil tatlım. Yalnızca beklemekten sıkıldı. Gelini görmek istiyor ve Chad’in ne kadar sabırsız olduğunu hepimiz biliriz.”

Maddie Chase’e kötü bir bakış attı. “Bu pek hoş değildi.”

Göz kırparak yeniden koridora dönen Chase pişman olmuşa benzemiyordu. Alana başını sallayarak yeniden kadınlara döndü. “Ben artık gideyim. Bridget çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi ama gözleri dal-

gındı ve Alana onun hayalinde kilise koridorunda zaten yürümeye başladığını fark etti.

Herkese veda eden Alana kapıya yöneldi ama Bayan Daniels onu durdurdu. "Alana, unutma tatlım, sana aile yanında yer ayırdık. Sakın arkalara kaçma."

Alana'nın yanakları kızardı ve başıyla onaylayarak teşekkür etti. Yalnızca Gamble'lar değil Daniels'lar da onu kabul etmişlerdi. Alana'nın ilk kez bir ailesi... büyük bir ailesi oluyordu.

"Dün gelen yeni gaz maskelerini gördün mü?" diye sordu Bayan Daniels Maddie'ye gülümseyerek. "Baban daha sonra onlara göz atmayı planlıyor. Sen ya da Mitchell'ın gözyaşı gazı kullanmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Biraz tuhaf, büyük bir aile.

Alana gülümseyerek odadan çıktı ve koridorda emzirmenin artı ve eksilerini tartışan Mitchell'la Chase'in yanından geçti. Alana onlara bakarak gülümsedi ama bebek ateşi konusuna yakalanmadan aceleyle uzaklaştı.

Koridorun sonuna kadar gitmişti ki sol tarafta bir kapı açıldı. Bir kol beline dolandı ve onu neredeyse boş odaya çekti. Sırtı taş gibi sert bir gövdeye yaslanmıştı. Yumuşak saçlar yanağına dokunurken, sıcak, kararlı dudaklar boynuna bir öpücük kondurdu.

"Çok seksi görünüyorsun." Chandler'ın derin sesi bedenini titretti. "Elbiseni sevdim."

Leylak rengi elbise, kollu ve dizine kadardı. Özel bir şey değildi, sadeydi ve kesinlikle pek seksi değildi ama Chandler'ın onu neden o kadar çekici bulduğunu Alana'nın anlaması yalnızca birkaç saniye sürdü.

Chandler bir elini elbisesinin altından, çıplak bacağı boyunca yukarı kaydırды. Kolay ulaşım. Alana'nın topuklu ayakkabıların içinde parmakları kıvrılırken bedeni yan-

maya başladı. Başını geri atıp onun gövdesine yasladı. Elini onun kalçasına kaydıran ve parmakları külotunun ince ipiyle oynayan Chandler'ın boğazından derin bir ses çıktı.

Alana onun kolunu kavradı ve parmakları sağdıç smokininin sert kumaşına battı. "Teşekkür ederim. Henüz ben seni takım elbisenin içinde göremedim."

"Mükemmel görünüyorum."

Alana güldü. "Alçak gönüllülük güzel bir erdemdir."

"Dışarı çıkmayı bekliyordum." Onun sıcak nefesini yanağında hisseden Alana ürperdi.

İçini garip bir heyecan sardı, göğüs uçları sertleşti, dantelden ve elbisenin yumuşak kumaşından kendini göstermeye başladı. "Chandler, ciddi..."

"Seni özledim." Bir kez daha boynunu öptü.

Alana ses çıkarmamak için çaba gösterdi çünkü bu Chandler'ı biraz daha uyaracaktı. "Son kez birlikte olmamızın üzerinden yalnızca kırk beş dakika geçtiğini sanıyorum."

"Önemi yok." Elini yukarı kaydırды ve elbisenin altından göğsünü avcunun içine aldı. Çevik parmakları göğsünün ucunu buldu ve onunla acımasızca ilgilenmeye başladı.

Alana'nın nabızı hızlandı. "Tanrı aşkına Chandler, bir kilisedeyiz."

"Yani? Daha yakışksız olma konusunda uğraştığımızı düşünmüştüm," dedi, elini diğer göğsüne doğru hareket ettirerek.

Bedeni kıvrılan bir bobin gibi gerildi. "Ama burası bir kilise."

"Ve bu da yakışksızlığın zirvesi gibi, öyle değil mi?" Arkasında hareket edince Alana onun sertliğini poposunda hissetti. Chandler onun külotunu kolayca yana kıvrıdı ve eteğini yukarı topladı. "Düşün bakalım, bundan sonra yapacağımız ne kalacak?"

"Başka tonlarca yakışksız şey bulacağına eminim." Çeşitli seks oyuncakları ve kim bilir daha neler bulurdu.

Chandler'a olan direnci asla övünerek söz edeceği bir şey değildi. Özellikle de Chandler'ın dili boynundaki öpücük yolunu izlerken, direnmeden söz edilemezdi bile.

Alana duvara odaklandı ve bir haç ya da İsa'nın resmi olmadığına şükretti çünkü o zaman aşırı tuhaf olacaktı. "Düğün başlamak üzere."

"Hızlı bir sevişme olacak. Zaten gelmek istiyorum." Elini Alana'nın bacaklarının arasına soktu. "Sen de öyle."

Doğruydı. Alana onu istiyordu. Hem de çok. "Bu yüzden cehenneme gideceğiz."

"Ama eğlenceli bir gitme şekli, öyle değil mi?" Pantolonun fermuarını açıp erkekliğini özgür bırakmak için elini çekti. İç çamaşırı giymemiş miydi? Kahretsin... *giymemiş-ti*. "Bekle bebeğim, bu hızlı ve sert olacak."

Alana ellerini duvara yaslayıp başını geriye atarken Chandler derin bir darbeyle, hızla içine girdi. Kalçasını iki yandan kavrayıp, girip çıkmaya başladı. Çok sertti ve çok zamanları varmış gibi, temposu hem coşkulu hem ağırdı.

Alana'nın aklını başından alan her girişle gerilim artıyordu. Kalçasını arkaya savururken sırtı yay gibi gerilmişti. Chandler hırıltılı bir ses çıkararak kulağının altına bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," dedi, temposunu hızlandırarak.

Bu sözlerle Alana'nın ağzı açıldı ve bedeni sarsılmaya başladı. Çığlık atmak üzere olduğunu hisseden Chandler elini onun ağzına bastırdı. Alana büyük bir mutlulukla gelirken bedeni sarsılmaya devam ediyordu. Chandler boğuk bir iniltiyle, hızla onu izledi. Bedenleri sakinleşmeye ve birbirinden ayrılmaya isteksizdi. Alana'nın kalbi hızla çarpıyordu ve Chandler hâlâ içinde yavaşça hareket ede-

rek ona küçük artçı şoklar yaşıyordu.

Biri kapıyı tıklattı ve sonra duvarın arkasından Chase'in sesi duyuldu. "Düğünün başlamasına beş dakika kaldı Chandler. Fermuarını kapatmanın zamanı geldi."

Alana'nın yüzü ateş gibi oldu. "Aman Tanrım..."

Chandler kıkırdadı. "Onu önemseme."

"Utançtan öleceğim."

"Hayır, ölmeyeceksin." Yanağından yine öptü ve kalçasını bir kez daha hareket ettirince Alana'nın nefesi ke-sildi. "Lanet olsun," diye mırıldandı kısa bir süre sonra. Alana'nın yanağını öperek yavaşça içinden çıktı. "Şimdi kısa bir uyku çekmeye ihtiyacım var."

"Seninle birlikte." Sessizce onun hazırlanmasını bekledi ve sonra külotunu ve elbisesini düzeltti. Sonra Chandler'a baktı. "Henüz seks yapmış gibi görünüyorum. öyle değil mi?"

"Belki." Alana gözlerini açarken Chandler güldü. Eliyle Alana'nın saçlarını düzelterek, uzun, koyu renk buklelerini omuzlarına çekti. "Hayır. Çok sevilen biri gibi görünüyorsun."

"Çok sevilen mi?" Yine göğsünde bir kabarıklık hissetti ama bu his sinir bozucu ya da sıkıcı değildi. O duygunun içinde akıp gitmek istedi. "Bundan hoşlandım."

"Hiç kuşku yok." Onu dudaklarından öptü. "Gitmek zorundayım."

"Biliyorum." Parmaklarının ucunda yükselerek uzandı ve Chandler'ı öptü. "Seni seviyorum."

Chandler'ın tüyleri ürperdi. "Bunu itiraf ettiğini duy-maktan asla bıkmayacağım."

Alana gülümsedi ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Orada görüşürüz."

Chandler ona elini uzattı ve birlikte odadan çıktılar. Neyse ki koridor boştu ve erkeklerin bekleme odasına

vardıklarında ayrıldılar. Alana arkadaşlarla, aile üeleriyle ve sporcularla dolu kilisenin ön tarafına yürüyüp yerini buldu ve komik şekilde yürümediği ve kimse ona kötü gözle bakmadığı için mutlu oldu.

Bayan Daniels dizini sıvazlayınca yaşlı kadına gülümsedi. Chandler bir gün evlenme teklif ettiğinde... çünkü bunu yapacağını biliyordu... hepsinin düğününe katılmasını istiyordu.

Chad ile sağdıçları girdiler ve mihrabın yanına dizildiler. Alana'nın bakışı sağdıçlara çevrildi. Chad smokini içinde inanılmayacak kadar yakışıklı duruyordu ve çok gergindi. Yanında duran Chase onu dirseğiyle dürtüyordu. Ve Chandler, Bay Daniels ile Mitchell'in yanındaydı.

Bakışı yeniden Chandler'a döndü.

Chandler göz kırptı.

Alana'nın kızarmış yanaklarına bir gülümseme yayıldı. Düğün marşı başladı ve konuklar oturdukları yerde birbiri ardından döndüler. Bridget görkemli, güzel girişini yaparken Bayan Daniels hafifçe hıçkırdı. Alana, Chandler Gamble'ın kendisi için başka ne tür yakışsız şeyler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyordu.

Teşekkür

Teşekkür yazmak asla kolay bir şey değildir. Ne olursa olsun, hep birini unutmuşum gibi gelir. Sonra kendimi kocaman bir pislik gibi hissederim ve ardından her şey tuhaflaşmaya başlar. Şimdi bu duruma düşmemek için elimden geleni yapacağım. Entangled Yayınevi ekibinden Liz Pelletier, Heather Howland, Heather Riccio ve Rebecca Mancini'ye, Gamble Kardeşler'e düzeltmelerle, kapakla, reklamla ve yurt dışı satış haklarıyla hayat verdikleri için kocaman teşekkürler. Bir başka teşekkür de temsilcim Kevan Lyon'a ve ne yazarsam yazayım, her zaman okuyan ilk kişi olup hasar kontrolü için baskı hatalarını bulmaya yardım eden Stacey Morgan'a. KP Simmon ve Inkslinger'daki ekibe teşekkür ederim.

Ve Laura Kaye, Tiffany Snow, Lesa, Sophie Jordan, Jen Fisher, Vi, Damaris'e akıl sağlığımı korumama yardımcı oldukları için teşekkür ederim. Müthiş kadınlarsınız. Kendimize havalı bir grup ismi bulmamız gerektiğini düşünüyorum.

Bir başka büyük, sıcak teşekkür de küçük büyük, tüm blog yazan kişilere. Kitaplara olan aşkınızı yaymak için

çok zaman, para ve emek harcıyorsunuz. TEŞEKKÜR
EDERİM.

Siz okurlarım olmadan bunların hiçbiri mümkün olamazdı.

Benim bir kitabımı aldığınızda ne kadar minnettar olduğumu dünyada gerçekten anlatabilecek bir teşekkür şekli olamaz.